

AL 13-LEA MAG

INELIA BENZ

Capitolul 1

Un cutremur ușor scutură micul sat spaniol Santorcaz, făcând rândunelele din vechiul turn să zboare speriate. Unul sau doi oameni se opriră din mers și câțiva lăsară paharele jos în barul din piață.

Owen lăsă pana jos și privi pe fereastră. Ascultă rândunelele și norii, briza care îi șopteau ceva. Era deja timpul? Merse la baie și se privi în oglindă. Va trebui să se radă, avea o barbă mult prea lungă. Cât de bătrân era acum? Șaizeci? Patruzeci? Își va da mai bine seama după ce se va bărbieri.

Timpul părea să treacă peste Santorcaz. Îi părea rău să părăsească satul. Revenirea în lume însemna o grămadă mare de hârtii și adaptare. Dacă nu i-ar fi făcut acea promisiune lui Aeofe, ar fi putut să mai rămână invizibil încă pentru câteva decenii și să finalizeze unele treburi importante.

„Ce a fost acest cutremur, Owen?” zise cu o voce aspră fața încruntată care apăru privindu-l din spatele reflexiei oglinzii.

„Mare Rossini, este o mare onoare să te am în umila mea locuință. Dacă îmi permiți părerea, cred că este un Custode care tranzitează dimensiunile”.

Marele Rossini era Paznicul Medalionului, Marele Preot, Cel ce Trebuie Ascultat. Și cu toate că Owen nu voia în mod special ca Marele Rossini să afle că un Custode se deplasează prin dimensiuni, nu îl putea minți cu nici un chip. Știa că cel mai bun mod de a evita să trebuiască să-l anunțe pe Rossini despre propria

activitate era să o țină atât de ascunsă, atât de adânc, încât Acesta să nu fie nevoit niciodată să întrebe.

„Știi ce vrea Custodele, Owen?”

„Da, Mare Rossini, este o chestiune de vrăjitori”.

„De unde ai această informație?”

„Mama mea vitregă, ea mi-a spus că Custodele va sosi astăzi”.

„Vrăjitoare... ei, atunci nu poate fi nimic important. Rămâi cu bine, Owen. Nu este sănătos să te amesteci cu ele, dar având în vedere că este vorba despre mama ta vitregă, voi trece cu vederea”, zise imaginea spectrală înainte de a dispărea.

Owen oftă ușurat; nu-și putu aminti când a fost vizitat ultima data de Marele Rossini, dar aceasta nu era ceva ce sa aștepte cu nerăbdare, nu acum.

Obținerea Medalionului nu era o chestiune de educație sau a primului născut, ci o simplă abilitate pe care Marele Rossini o avea. Era Păstrător dintotdeauna, cel puțin de când și-l amintea Owen.

Owen dorea Medalionul.

Majoritatea celorlalți membri ai Consiliului erau mulțumiți că se permisesse să facă parte din rândurile Consiliului; era o mare onoare în sine. Owen, în orice caz, nu a fost. El știuse din ziua în care și-a dat seama de natura sa ca Preot și de existența Consiliului că Medalionul îi va aparține într-o zi.

A călătorit în toate lumile cunoscute de nemuritori, a studiat și practicat orice abilitate dar fără nici un folos. Marele Rossini avea un avantaj asupra lui de câteva sute de ani și va fi pentru totdeauna așa dacă Owen nu va face ceva drastic în acest sens.

Ar putea să facă ceva în această privință, dar numai dacă ar fi fost lăsat în pace să ducă la bun sfârșit munca pe care o începuse. Dar Aeofe nu vedea importanța

acestei căutări. Nici o vrăjitoare nu ar fi putut. Erau niște creaturi cu minte îngustă.

Acum va trebui să ducă la îndeplinire o promisiune pe care o făcuse când nu era decât un copil, era umilitor.

Să treacă testul Custodelui. Aceasta era promisiunea făcută pe când era copil – să treacă testul Custodelui. Nu existau două teste identice, bineînțeles; fiecare candidat avea un test special conceput pentru necesitățile proprii.

Dacă ar fi ales Calea Vrăjitorului ar fi fost supus la acest test cu câteva sute de ani înainte; ar fi fost ceva vrăjitoresc ce ar fi trebuit făcut în adolescență. Dacă această Cale a Vrăjitoarelor n-ar fi fost doar o simplă abilitate, dexteritate, poate ar fi avut o șansă să pice testul, se gândi el, și apoi mama sa vitregă l-ar fi lăsat în pace. Dar chiar și așa, rămânea chestiunea mândriei lui de Mag, dacă s-ar fi răspândit vestea că a picat un test de vrăjitoare ar fi ajuns de râsul tuturor.

Se uită la bagheta lui obișnuită; nici nu se mai deranja să o poarte cu el, doar dacă nu cumva alți magi ar fi fost de față. Nici o grijă, își va continua activitatea pentru dobândirea Medalionului în timpul său liber, sub nici o formă nu-l putea lăsa pe Marele Rossini să își sporească avantajul.

Acum, că se gândea la asta, realizează că Rossini trebuie să-și fi pierdut mințile, nimeni întreg la minte nu ar mai fi insistat să fie numit „Mare” acum, chiar dacă ar fi fost îndreptățit de poziția pe care o avea.

Lăsă jos aparatul de ras și se holbă îngrozit la noua sa față care îl privea din oglindă. Cu siguranță a pierdut noțiunea timpului și acum nu arăta mai mare de douăzeci de ani! Părul său era negru strălucitor, nici un fir alb nicăieri, iar ochii săi arătau mai mari decât ținea

mintre, mai luminoși, strălucitori chiar. Nu-i venea să creadă. Aceasta putea fi explicația gândurilor la adresa Marelui Rossini. La urma urmei el însuși și-a dorit mereu să fie numit Marele Owen când ar fi dobândit Medalionul.

Marele Owen.

Izbucni în râs, răsese atât de tare încât începu să îl doară burta. Îi era foame, era flămând de-a binelea! Tinerețea! Coșuri și erecții necontrolate!

Deschise fereastra și respiră aerul simțind mirosul de pâine proaspăt coaptă și prăjituri, magdalene locale probabil. Nu mai mâncase magdalene de ani - versiunea spaniolă a brișelor, le adora. Pe drumul spre brutărie, simți soarele de dimineață încălzindu-i pielea palidă, neputând să-și amintească dacă înainte soarele ardea atât de tare.

„Pedro, fiul adolescent al Mariei, simpatic tânăr”, proiectă el înainte de a intra în brutărie.

Doamna Martinez îl servea pe Carlos, ajutorul de la garaj; Owen își aminti cum îi privea jucându-se în piață când erau copii mici.

„Bună Pedro, ce face mama ta astăzi?”

„Este bine, doamnă Martinez. Dați-mi, vă rog, două pâini și o pungă de magdalene”.

„Spune-i că am întrebat de ea”, spuse d-na Martinez dându-i pâinile și prăjiturile într-o pungă. Îi observă sânii când aceasta se aplecă peste tejghea și nu mai putu să își miște brațul pentru a lua sacoșa. Roși incontrollabil, incapabil să își ia ochii de la dantela neagră îngustă a sutienului care se zărea exact acolo unde sânii doamnei Martinez se întâlneau.

Femeia zâmbi și aplecându-se puțin mai mult îi spuse „vino înapoi la două, îmi rămân mereu câteva tortitas, gratis”.

Când luă sacoșa îi simți mâna moale atingându-l, făcându-i sângele să explodeze în corp. Nu era nimic în neregulă cu sexul. Owen îl practicase ocazional, o modalitate foarte bună de a-și concentra puterea pentru orice destinație anume. Dar trecuseră secole de când acest corp nu mai fusese invadat de hormoni incontrollabili. Doamna Martinez privi în jos spre prohab, scăpând un chicotit printre buze și Owen realizează că trebuie să iasă afară cât mai repede.

„Ora două, atunci”, se auzi răspunzând și ieși în goană din magazin.

„Uită-mă până la ora două astăzi. Apoi vino la Turnul Cetății”, proiectă acesta pe drumul de întoarcere la turn.

În magazin, doamna Martinez simți că va fi o vară fierbinte. Băiatul Mariei a crescut devenind un flăcău bine legat. Puse banii deoparte, Carlos a început să îmbătrânească, se gândi, o dată cu mintea lui, îi plătise prea mult pentru pâine. Merse în spate să îi spună soțului să mai facă o jumătate de duzină de tortitas dar nu-și putu aduce aminte exact pentru cine, poate unul dintre băieții din sat venise să cumpere pâine și îi ceruse sau poate numai își imaginase. Căldura se pare că o dăduse peste cap, se gândi și se întoarse în magazin.

Pentru muritorii de rând, vechiul turn era doar un pod abandonat vizitat ocazional de îngrijitorul cetății care întorcea ceasul, curăța cuiburile păsărilor și în general ținea locul curat. Îngrijitorul nu fusese nevoit să urce de ani de zile, dar nimeni nu observase acest lucru deoarece ceasul mergea fără probleme de decenii.

Era întuneric sus în turn, Owen lăsase fereastra deschisă înainte de a pleca dar locul nu scăpase de mirosul de întuneric și praf stătut. Nu este un loc unde să aduci o doamnă, gândi și se apucă să facă curat.

Trei ore mai târziu, doamna Martinez își simți sângele începând să fiarbă, îi spuse soțului că merge să ducă niște tortitas la casa Mariei și alergă să își întâlnească amantul. Pedro era destul de tânăr să îi fie fiu, îl privise jucându-se în piață copil fiind, dar aceasta nu conta prea mult, căci nimeni nu va afla vreodată.

Două ore mai târziu, Owen era într-un autobuz spre Madrid, cu un zâmbet larg lipit pe față. Erau anii 2000, avea corpul unui adolescent construit ca un Adonis, avea bani în bancă mai mulți decât cei mai mulți oameni vreodată și mai multă putere decât oricine de pe Pământ. Se gândi la cei cincizeci de ani petrecuți în satul Santorcaz fără ca cineva să observe că a întinerit, sau să se întrebe ce face ca să se întrețină sau să aibă orice gânduri cu privire la el de îndată ce li se arătase și își dori ca viața să îi fie la fel de simplă în restul lumii.

Când coborî din autobuz observă că aerul era mai curat decât ultima dată când fusese în Madrid, iar clădirile arătau mai bine decât își aducea aminte. În jurul lui oamenii vorbeau la mici telefoane portabile, femeile purtau haine total diferite și copiii de vârstă corpului său vorbeau o limbă care îi era cu totul străină, făcându-l nervos. Avea multe de recuperat.

Din chiar acea seara își cumpără un computer portabil, un carnețel, telefon mobil, haine noi, pantofi și niște ochelari de soare de firmă. Îi plăcea tehnologia muritorilor. Îi iubea pe muritori, întotdeauna o făcuse și o va face. Începu să aibă o erecție și trebui să se gândească la pene și ceaune pentru a o face să dispară. Va trebui să înceapă să îmbătrânească cât mai curând altfel tânărul său corp îl va stăpâni complet, cumpărând în acest fel era nefiresc.

Femeile se uitau la el în timp ce stătea la o cafenea ciudată care o înlocuise pe cea liniștită pe care obișnuia

să o frecventeze toți acei ani în urmă. Femei tinere, femei în vârstă, femei frumoase, femei pe jumătate dezbrăcate, femei bătrâne care aveau o fracție din vârsta lui. Femei care își arătau umerii și coapsele. Își puse laptopul în poale și roși împotriva propriei voințe. Bărbații îl priveau de asemenea, ceea ce îl făcu să se îngrijoreze. Planul fusese să ajungă în jurul vârstei de cincizeci și cinci de ani, aceasta era o vârstă biologică bună pentru un om, stabil emoțional, mental matur și psihic controlabil.

Un cutremur ușor scutură orașul, oamenii începând să vorbească la telefoanele lor mobile și grăbindu-se în diferite direcții. Custodele, cum îl numeau magii, ajunsese. Sentimentul fusese destul de puternic pentru el pentru a-l observa, totuși intangibil. Mai mult ca o aromă trecătoare în vânt.

„Dumnezeule, ce ți-ai făcut!” zise o femeie bătrână care stătea înaintea lui și care acum râdea atât de tare încât fața sa plină de riduri se înroșise complet.

Se uită în jur ca să vadă cu cine vorbește femeia.

„Tu” zise aceasta lovindu-l în piept.

Speriat de gestul brutal, îi scană aura, unii magi pricepuți puteau să treacă drept muritori pentru scurt timp, dar aceasta era doar o bătrână femeie muritoare care, judecând după modul în care se comporta, concluzionează că este nebună.

„Cine ești tu să iei numele Domnului în deșert?”

Bătrâna se holbă la el și începu să râdă și mai tare astfel că lumea începu să se uite la ei. Astfel că îi dădu acesteia un mic impuls invizibil care ar fi trântit la pământ orice muritor.

Bătrâna continua să râdă la el fără a se clinti din loc. Se cutremură, deși îl aștepta pe Gardian fusese incapabil să îi simtă prezența lângă el. Arăta, ei bine, atât de obișnuit.

După ce se liniști și trase aer adânc în piept, bătrâna îl privi cu intensitate, „nu fi surprins”, zise, „nu mulți oameni mă pot recunoaște din prima, presupun că așteptai un bărbat, hm? Oferă-mi o limonadă rece și câteva din acele gustoase tortitas spaniole”.

Owen roși din nou și chemă chelnerul, știa că se află într-un pericol de moarte dar, în mod inexplicabil, era mai mult îngrijorat de faptul că Custodele se pare că îl observase tot timpul, găsea acest lucru deranjant, se întrebă cu cât timp în urmă începuse să îl observe, sentimentul fiind fără precedent.

Totuși, să îl insulte pe Custode nu era ceva ce orice persoana întreaga la minte ar fi făcut, cu excepția cazului în care s-ar fi săturat să trăiască pentru totdeauna.

Se întrebă dacă nu cumva testul consta pur și simplu în abilitatea de a supraviețui întâlnirii cu această stranie ființă.

„Mii de scuze, Custode, n-am realizat ... vreau să spun te rog să îmi ierți comportarea nesăbuită, eu...” izbucni în sfârșit când limba reuși să răspundă în sfârșit la comenzi.

„Taci, băiete. Aeoife te-o fi învățat ceva maniere înainte să te trimită în lume”.

I se părea că stăteau acolo de o eternitate.

Jumătate de oră mai târziu, bătrâna termină ultima tortilas și se șterse la gură.

„Știu că Medalionul este foarte important pentru tine, Owen, te urmăresc de mulți ani”.

Ochii lui Owens se lărgiră, gândurile i se luptau în cap, un Custode, membrul celei mai puternice rase din universul cunoscut, stătea în fața lui și se arăta interesat de căutarea lui. Iată că lucrurile nu stăteau

atât de rău, poate că, până la urmă, treaba asta cu testul nu era așa o pierdere de timp.

„Sunt onorat” apucă să spună până să fie oprit din nou.

„După cum bine știi, vrăjitoarele au puteri diferite de cele ale Înțelepților”

Știa acest lucru. Owen fusese crescut de o vrăjitoare. Îl adoptase pentru câțiva ani, pe când puterile sale erau încă adormite. O dată activate, nu mai era nevoie să îl protejeze și îl pusese să-și facă bagajele. Din toată viața sa, timpul petrecut cu Aeofe, mama sa adoptivă, fusese foarte scurt. Dar destul de lung totuși pentru a putea înțelege că vrăjitoarele, altminteri niște minți înguste și pline de ambiție, au un ceva anume, un fel de înțelepciune pe care el nu-l putuse pătrunde.

„Vezi tu, vrăjitoarele, prin natura lor, sunt născute creatoare, iar înțelepții coordonatori. O mulțime de vrăjitoare din lumea de astăzi pot lua Medalionul de la rivalul tău într-o clipită. Cu toate acestea, nu am întâlnit încă nici o vrăjitoare interesată de micuțul tău Consiliu”.

Mintea sa se grăbi să înțeleagă implicațiile acestei afirmații. Vrăjitoarele sunt la fel de puternice ca și Păstrătorul Medalionului, sau chiar mai mult, dar nu sunt interesate de Acesta. Un plan începu să prindă conturul. Poate că trecerea acestui test prostesc nu era chiar o prostie. Poate că soarta îl adusese să învețe calea vrăjitoarelor tocmai pentru a-și realiza visul.

Foarte puțini nemuritori au văzut vreodată un Custode. Aceștia de obicei dispăreau în Lumină și se arătau rareori în orice dimensiune. Se știa că apar rareori, când considerau necesar, în lumea eterică sau materială pentru a interveni în viața unui muritor sau nemuritor. Aeofe îi spusese că va fi unul din acești oameni, îl pusese să promită că după ce se va întâlni cu

Custodele și va trece testul, va practica Calea Vrăjitoarelor pentru cel puțin o mie de ani. Motivele Custozilor nu erau niciodată cunoscute și nici puse la îndoială. Această întâlnire specială fusese programată cu o mie de ani în urmă și își putea da seama acum că aceasta era mai mult un interviu decât o întâlnire. Înțelepții în mod normal nu pot deveni vrăjitori. Cel puțin din câte știa Owen, niciun înțelept nu devenise vreodată vrăjitor. Dar dacă ceea ce spusese Custodele era adevărat, atunci tot ce trebuie să facă pentru a dobândi Medalionul este să treacă testul și să devină vrăjitor.

„Concentrează-te pe discuție, Owen”.

Acesta se îndreptă brusc și se înecă cu cafeaua cu gheață.

„Este foarte cald în Madrid în această perioadă a anului, niciodată nu mi-a plăcut prea mult căldura”, zise bătrâna înmânându-i o pungă, „aceasta este pentru Al Treisprezecelea”, adăugă.

Scoase un evantai din poșetă și îl agită răcorindu-se.

În punga de hârtie maro se simțea ceva moale. Poate era o mantie sau ceva de genul acesta. Cine, ce sau când era Al Treisprezecelea? Se întrebă.

„Magii s-au dezvoltat mult mai repede când erau muritori, Știi asta, Owen?”

„Nu, doamnă”.

„Nici nu mă gândeam că știi” zise bătându-l pe creștet ca pe un copil mic. „Vezi tu, este vorba despre întoarcerea la Sursă. Când muream, puteam să ne întoarcem la Sursă pentru o vreme și să ne reactivăm capacitățile, cunoștințele și energiile. Dar de când oamenii au descoperit cum să-și mențină trupul în viață pe termen nelimitat și s-au numit vrăjitoare sau

înțelepți, evoluția a fost din ce în ce mai mult încetinită. Ar fi trebuit să elaborați în același timp niște metode de reabilitare, o cale de a redobândi forțele, cunoștințele și energiile pe când vă aflați încă în universul material. Momentan, numai unul dintre voi s-a preocupat de acest subiect, iar soluția găsită nu este deloc una pe care aș recomanda-o; este mai mult ceva de genul rotirii ceasului înapoi. Sunt câteva dinamici de care nu a ținut seama în cercetările sale. Care crezi că este cea mai mare putere a ta, Owen?”

„A..., păi, abilitățile mele ca mag presupun, inteligența, cunoașterea muritorilor...”

Se uitară o vreme la oamenii care treceau pe lângă ei, o mamă cu două fete, un grup de tineri, un cuplu în vârstă și trei fete.

„Cele mai lăudabile calități, dar mai este ceva în tine care este mult mai puternic, care îți depășește puterile, acolo unde potențialul tău este cel mai mare”.

Owen o privea așteptând, știind că este pe cale să afle un mare secret și sentimentul de a fi privilegiat îl copleși.

„Vreau să te gândești la lucrurile pe care le-am discutat astăzi”, adăugă ea ridicându-se și punându-și pălăria, „ar trebui să faci ceva în privința coșurilor, o mască facială cu noroi montan am auzit că face minuni. La revedere, copilul meu”.

Și plecă.

Owen o urmări îndepărtându-se și dispărând printre oamenii obișnuiți de pe stradă. Atinse mica umflătură de pe față. Coșuri?

„Mai doriți ceva, domnule?”, chelnerul se aplecă înspre el.

„O vodka mare”

„Îmi pare rău, domnule, dar mă tem că nu avem voie să servim alcool minorilor, vă puteți orienta spre un sifon sau un milkshake?”

Capitolul 2

Sean era cel mai chipeș bărbat pe care Jennifer l-a întâlnit vreodată. Era înalt, brunet și avea o scânteie în ochii de un albastru închis care îi făcea inima să o ia la goană. Era sufletul ei pereche, îl văzuse în visele de copil, citise o carte în care se spunea că sufletele pereche se întâlnesc în vise și viziuni cu mult înainte de a se fi întâlnit în realitate.

Se însera, se uită la ceas întrebându-se dacă va veni, dar cu ploaia de afara era puțin probabil. Magazinul era mereu tăcut în zilele ploioase. Ceasul urmărea mai departe minutele. Sosise un nou transport de cărți multimedia, le va lua destul de mult timp până le vor vinde, dar mama ei insista întotdeauna să aibă ultimele noutăți, chiar dacă restul orașului era cu mult în urmă.

Ușa se deschise.

Sean intră în librărie și pretinse a fi interesat de ceva din secțiunea religie. Inima lui Jennifer tresări puternic, mâinile începură să îi tremure de emoție. Continuă selectarea ultimelor comenzi și ca din întâmplare își făcu drum pe lângă mama ei.

Ploaia își schimbă direcția, bătând direct în fereastră. Se va uda până la piele. Ceasul anunță ora fixă. Sean se mută în secțiunea de umor.

„Pare destul de liniștit astăzi, este în regulă dacă plec după amiază? Mă gândeam să merg până la bibliotecă”, o întrebă Jennifer pe mama sa uitându-se cu atenție pe lista de comenzi.

„Bineînțeles, iubire, totuși aș vrea ca altă dată să mă anunți mai din timp”.

„Scuze, vreau să fac niște cercetări pentru deschiderea unei pagini web”, răspunse alergând spre cuier să își ia geanta și se îndreptă spre ușă, trecând atât de aproape de iubitul ei încât putu să îi simtă mirosul de haine ude amestecat cu aftershave-ul pe care i-l dăduse. Își puse repede haina și ieși în ploaia grea care o lovea drept în cap.

„Jennifer”, o strigă mama sa, „pe ploaia asta, îți sugerez să iei autobuzul, îți vei recupera bicicleta mâine”, încheie dându-i câțiva bani și ridicându-i gluga.

„Bine, mama”, zise roșind jenată, „te rog nu mă mai trata ca pe un copil, am 23 de ani pentru numele lui Dumnezeu!”

„Știu, dragă, nu mă pot abține”.

Jennifer băgă banii în buzunar și o luă la fugă pe stradă în jos spre stația de autobuz.

În magazin, tânărul plăti un mic pachet de cărți cu anecdote înainte de a pleca. Jennifer îl așteptă după colț și îl înșfăcă de braț când trecu pe lângă ea. Se sărutară prelung și apoi fugiră pe stradă de la un copac la altul căutând să se adăpostească de ploaie. Nu era faptul că lui Jennifer nu i-ar fi plăcut să îl sărute, îl iubea, dar într-un anume fel se simțea ciudat, nepotrivit și nu putea să își dea seama de ce. Puse aceasta pe seama faptului că deși avusese multe ocazii înainte de Sean, el fusese primul bărbat cu care ieșise. Cu toate acestea, nu îi plăcea să-l sărute prea mult timp.

„Te iubesc”, îi spuse Sean fetei în timp ce îi îndepărta câteva șuvițe de păr roșu care i se lipiseră de față, uitându-se în ochii ei verzi, dar în loc să o sărute se dădu înapoi surprins.

„Ce s-a întâmplat?” întrebă speriată că acesta i-ar fi putut citi gândurile despre sărutat.

„Nu știu. Era ca și cum m-aș fi privit pe mine prin ochii tăi, ca și cum tu ai fi fost eu sau cam așa ceva. E în regulă, probabil că a fost numai imaginația mea”, încheie îmbrățișând-o.

Jennifer îl îmbrățișă și ea ușurată; nu avea nimic de a face cu gândurile ei. Era atât de cald și de puternic. Îi putea simți mușchii sub haine. Tremura.

„Ești bine?”

„Da. Doar că mi-am adus aminte de ceva de demult, am avut un frate geamăn. Întotdeauna am crezut că mi-l amintesc, dar mi s-a spus că a murit la naștere, o dată cu mama noastră. Dar îmi amintesc privind o față exact ca a mea când eram foarte mic. Mi s-a spus că era doar imaginația mea”.

„Mama și fratele tău au murit la naștere?”

„Da, dar este în regulă acum. Nu i-am cunoscut de fapt niciodată așa că nu prea îmi pot lipsi, nu?”

„Tatăl tău te-a crescut?”

„Nu, alți oameni, nu mi s-a spus niciodată cine era tatăl meu”.

„Îmi pare foarte rău”, zise ea și îl îmbrățișă mai tare.

„Vrei cipsuri?”, continuă băiatul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Îl privi cu atenție, tristețea dispăruse, fața sa arăta la fel de veselă și entuziasmată ca și a ei.

„Aș vrea”, îi zâmbi. Unul dintre lucrurile ei preferate erau cipsurile într-o zi rece și ploioasă de vară. Sean părea că știe mereu ce îi place, sau poate că îi plăceau aceleași lucruri se gândi. Erau sută la sută compatibili.

Skerries era un mic orășel la nord de Dublin și majoritatea oamenilor îi cunoșteau mama, așa că îl așteptă în stația de autobuz ca să cumpere cipsurile. Dorea să își păstreze legătura cât mai secretă pentru cât mai mult timp posibil. Nu exista intimitate într-un orășel

atât de mic și de îndată ce s-ar fi dus vorba că are un prieten toată lumea ar fi început planurile de nuntă.

„Nu știam dacă îți plac cu oțet, așa că am luat și cu și fără”, îi spuse el când se întoarse.

„Cu”

Îi dădu un pachet fierbinte și începu să îl desfacă pe al său.

Norii se despărțiră lăsând să pătrundă razele soarelui, un curcubeu mare apăru pe cer. „Ploaia s-a oprit”, spuse ea, „ce ar fi să mergem să-i mâncăm pe plajă” Un pescăruș strigă pe cheu.

Este ca un vis se gândi ea.

Soarele începu să strălucească pe iarba proaspăt udată, pe case, pe copaci, dându-le o aură argintie magică. Își puseră hainele pe o bancă și privind la mare începură să mănânce hrănindu-se unul pe celălalt și sărutându-și sarea de pe buze.

„Ai un gust bun cu sare și oțet”, îi spuse Sean trăgând-o în brațe și sărutând-o pasional. Simți cum se trezește în ea o energie interioară pe care nu reuși să o stăpânească. Îi întoarse sărutul cu putere, lipindu-se de el. Sean ajunse sub pulover, îi simțea mâna puternică pe piele. Nici un bărbat nu o atinsese astfel în viața ei. Dacă astfel se simțea când un bărbat îi atinge talia, înțelegea atunci de ce oamenii fac atâtea lucruri prostești pentru sex. Îi simți mâna urcând spre sâni.

„Nu”, zise îndepărtându-l.

„Iartă-mă”, Sean își retrase mâna tulburat și supărat, „nu vreau să te simți incomod, te iubesc, nu vreau să fac nimic care să te supere”, adăugă.

Fata respiră profund apoi expiră.

„Voiam să zic nu aici; și trebuie să luăm măsuri de precauție”.

„Precauție?”

„Trebuie să iei..., știi tu”.

„Ce să iau?”

„Un prezervativ Sean, trebuie să iei un prezervativ de la farmacie înainte de a face dragoste”.

„Deci nu ești supărată pe mine?”

„Bineînțeles că nu, blegule, drept cine mă iei? Te iubesc, vreau ca tu să fii... ei bine, tu ești... Doar du-te la farmacie, bine? Ne întâlnim la tine, este mai bine să nu fim văzuți intrând împreună”.

Îl urmări cum coboară pe strada principală și simți cum panica pune stăpânire pe ea. Ce făcea? Se simțea speriată, dacă nu o va putea face? Voia, era poate singura fată de 23 de ani încă virgină din întreaga Irlandă și era secolul 20 până la urmă. A făcut ce trebuia trimițându-l să cumpere prezervativ, îi dădea astfel timp de gândire, dar nu voia să gândească, dacă mai gândea mult o va lua la goană acasă și se va ascunde sub pat. Dacă va începe să strige și să geamă ca femeile acelea din filme? Cum va putea controla asta?

Odată ce consideră că a avut timp destul să cumpere contraceptive și să se îndrepte spre locul de întâlnire, se ridică să plece, dar picioarele i se transformaseră în jelu, „adună-te Jennifer”, se încurajă. La urma urmei nu era prima femeie care să facă asta, toată lumea a făcut-o. În timp de o parte din ea o împingea să continue, o alta o făcea să se simtă nepotrivit. „Nu mai fi proastă”, își zise trăgând aer în piept și o porni spre locuința lui Sean. I se părea că toată lumea se uită la ea ca și cum ar fi știut ce pune la cale. Nu, asta nu era posibil, trebuie să fi fost în imaginația sa, da, cu siguranță, numai în imaginația sa. Luă o ținută lejeră, capul sus, legănându-și mâinile. Asta era, cu încredere. Poartă-te încrezător și încrederea va veni.

Locuința era tocmai în partea cealaltă a orașului. Toată lumea părea să fi ieșit special să o privească cum merge la iubitul ei.

„Bună ziua, doamnă Crow”

„Bună, Jennifer, frumos soare avem,”

„Da, foarte frumos. La revedere”.

„Salut-o pe mama din partea mea, te rog”.

„Da, o voi face”.

Încă două străzi și va ajunge.

„Bună, Jenni, nu ești la magazin astăzi?”

„O, bună, Sinead, nu, merg la bibliotecă să iau niște informații despre programarea unei pagini web”.

„Dar biblioteca este în partea cealaltă a orașului”.

„Așa este, trebuie să iau de la o prietenă o carte pe care i-am împrumutat-o, trebuie să o returnez astăzi, locuiește chiar aici”. „Ești un șoarece de bibliotecă, Jenny, ar trebui să ieși mai des. Mergem diseară cu un grup la Carper pentru câteva pahare și poate ajungem în Dublin în vreun club. Ești binevenită dacă îți face plăcere”

„Mulțumesc, dar chiar vreau să-i dau de capăt chestiei ăsteia cu pagina de web. Vrem să scoatem magazinul pe internet, am putea astfel primi comenzi din toată lumea!”

„Bine, nu mă prea pricep la chestiile astea, dar sună bine. Știi unde vom fi dacă îți schimbi gândul”.

„Sună super. Am să încerc să vin. Pa”.

„Pa”.

Trebuia să intre în hostel. Așteptă după colț până când Sinead dispăru din vedere, verifică să nu fie văzută de nimeni și alergă înapoi la ușa lui Sean.

Jennifer lucra la librăria mamei sale și de trei ori pe săptămână făcea voluntariat cumpărături pentru câțiva

localnici pensionari ca doamna Crow. Cu toții o considerau o tânără deosebită.

Cunoștea pericolele la care s-ar fi expus dacă ar fi practicat sexul neprotejat – SIDA sau o sarcină nedorită - auzise destule la TV și citise în ziare. Dar un prezervativ spart era ceva ce se putea întâmpla altora, nu ei. Astfel că atunci când Sean se întoarse în cameră arătând plouat, nu se gândi să îl întrebe dacă s-a întâmplat ceva rău. Crezu numai că era jenat de ce se întâmplase, chiar dacă se întâmplase de trei ori. Băieții irlandezi cred că sunt singurii din lume virgini la douăzeci de ani, se gândi.

La început, când îi spusese că nu știe ce să facă, crezuse că glumește, dar după fața cu ochii în lacrimi își dădu seama că este purul adevăr. Cine și-ar fi închipuit, dintre toți oamenii, ea să învețe un bărbat să facă dragoste. Bine că citise despre asta. Citise, de asemenea, și că va fi o experiență de neuitat, dar acum se simțea rău. Nu că nu l-ar fi iubit pe Sean, îl iubea, era îndrăgostită până peste cap, doar că a face dragoste cu el simțea că este greșit ca și cu sărutatul. Se întrebă dacă este ceva în neregulă cu ea, poate nu avea suficienți hormoni feminini sau ceva de genul acesta. Va căuta o carte despre asta. Sean sări în pat și o îmbrățișă strâns.

„Este ca un vis”, îi zise îmbrățișându-l la rândul ei.

Luni dimineața era senin și cald, Jennifer luă niște cereale și merse să își ia bicicleta din magazie, o luase de la magazinul mamei ei cu o zi înainte, era treaba ei de fiecare duminică să curețe magazinul și putu astfel să petreacă întreaga după amiază departe de casă și de ochiul atent al mamei ei. Zâmbi în sinea sa. Se va întâlni din nou cu Sean la prânz.

Dar Sean o aștepta deja aproape de magazin, arătând foarte trist.

„Trebuie să merg la un interviu”, îi zise repede luând-o de mână, „mă întrebam dacă mi-ai împrumuta inelul tău pentru noroc. Sentimentul de urgență pe care i-l transmitea o îngrijoră. Arăta atât de nervos, căuta de ceva vreme un serviciu cu jumătate de normă și acesta ar fi fost primul interviu. Zâmbi și îi dădu inelul, își dori apoi să îl poată săruta, dar doamna Laire se uita insistent la ei din magazinul de peste stradă.

„Te iubesc” șopti cât să audă numai el.

„Oh, Jennifer, iubirea mea”, îi răspunse încercând să o sărute, dar ea îl respinse căutând să pară cât mai firească.

„Scuze” șopti, „vreau să păstrez secretul cât mai mult timp posibil. Nu ai idee cum este să trăiești într-un orașel micuț ca acesta”.

El se uită în jos, în mod clar foarte tulburat. Atunci își regretă nechibzuința și îi luă fața în palme. Voia să îl sărute dar Sean se retrase. Îi sărută pe rând fiecare mână și îi mângâie fața. Apoi se întoarse și plecă. Fata se uită peste stradă și văzu un zâmbet larg înflorind pe fața doamnei Liare. Îl privi apoi dispărând în josul străzii, era la fel de supărat. Dacă i-ar fi putut da măcar un sărut de noroc, se gândi pe când intra în magazin, dacă tot fuseseră date cărțile pe față. Cu puțin noroc mama sa nu va începe planurile de nuntă încă.

Sean dădu colțul, se prăbuși pe jos și începu să plângă. Trecuse multă vreme de când plânse și se simțea ca un prost, dar o iubea pe acea fată și nu putea suporta faptul că nu o va mai vedea niciodată. Plânse pentru viața pe care nu o va avea, pentru inima sa frântă, plânse pentru condamnarea pe care o va simți aceasta când își va da seama că a plecat. Când își va da

seama că a rămas însărcinată. Plânse pentru neputința lui de a fi destul de puternic pentru a se lupta cu ei, pentru a o ține în siguranță. Plânse pentru copilul pe care nu-l va întâlni niciodată. Stătu pe bordură și plânse până nu mai avu lacrimi, apoi se ridică și își puse inelul ei pe degetul cel mic. Voise să îi ia o buclă de păr dar Cei Bătrâni i-ar fi putut-o lua și apoi ar fi putut să o găsească. Nu, va lua numai inelul, ei nu puteau să-i ia inelul pentru că era din metal și ei nu se puteau apropia de metale. Trase ultima lui suflare de libertate și dispăru într-un copac.

Jennifer își privi ceasul: întârzia. Excursionistii din timpul zilei pleaseră cu toții. Singurii oameni rămași pe plajă erau câțiva localnici care își făceau plimbarea de seară. Soarele apunea și amurgul scâldea nisipul, Jennifer citise undeva că amurgul era poarta dintre lumi. Se mai uită o dată de-a lungul plajei. Mama ei va închide magazinul în curând și se va aștepta să o găsească acasă.

Își verifică mobilul: nici un apel pierdut, nici un mesaj. Nici nu știa de ce se mai obosea, Sean nu avea telefon mobil. Se ridică, își luă bicicleta și porni spre casă.

Ziua următoare fumai rău, plecă mai devreme de la serviciu și sună la hostelul lui Sean, omul de acolo îi spuse că își plătise toate datoriile și returnase cheile în ziua anterioară. Ziua următoare, Jennifer îi spuse mamei ei că iese cu niște prieteni și îl așteptă pe Sean în locul lor obișnuit până târziu în noapte.

Gândindu-se înapoi, conștientiză că plecase de la hostel înainte să vină la ea la magazin, știa deci că va pleca atunci când își luase rămas bun. De ce?

Zilele trecură cu greu. După o săptămână inima îi era atât de grea încât nu se putea coborî din pat.

„Am auzit că este un virus gripal prin zonă”, zise mama ei, „începe cu nas desfundat și febră”.

„Nu am gripă, mamă”.

Esther îi atinse fruntea, apoi îi luă pulsul, „nu ai temperatură” constată uimită, „sun la doctor să fac o programare”, adăugă. Erau multe lucruri cărora Esther le putea face față, dar boala copilului ei nu era unul dintre acestea.

„Nu mamă, sunt bine, doar ... am mâncat ceva nepotrivit, am nevoie de odihnă pentru vreo două zile, voi fi bine”. Cum ar putea să-i spună doctorului că avea inima frântă pentru că prietenul ei plecase fără nici o vorbă? Nu. Avea nevoie doar de două zile de liniște, se simțea epuizată.

Săptămâna următoare fu și mai rea decât prima, nu crezuse că ar fi posibil, dar era. Își pierdu apetitul și începu să-i fie rău toată ziua. Tot ce dorea era să doarmă, dar când reușea somnul îi era bântuit de coșmaruri teribile. Se vedea condusă de un bătrân, un om rău și nemilos. Mergea prin lume luând orice voia, omorând sau mutilând pe oricine îndrăznea să i se împotrivească. Joitan îi era numele, „tu și cu mine uniți pe vecie” îi zicea și ea era mulțumită, onorată. Coșmarurile o lăsau obosită, fără suflare și acoperită de sudoare. Săptămânile trecură și coșmarurile se retrăseseră încet, începu să simtă din nou, revenind încet la vechea sa rutină.

În fiecare marți, de obicei, făcea cumpărături pentru doamna Crow și voluntarul care îi ținuse locul cât fusese bolnavă îi aduse lista și banii în timpul pauzei de prânz. Doamna Crow o privi și îi spuse să intre în casă.

„Îți este greață?” o întrebă ca fapt divers.

„Foarte tare”, răspunse Jennifer fără să gândească.

Doamna Crow atinse canapeaua de lângă ea și turnă niște ceai.

„Câți ani ai acum, Jennifer?”

„Douăzeci și trei, doamnă Crow, douăzeci și patru în câteva luni”.

„Asta-i bine. Cel puțin ai vârsta majoratului. Să fi mamă singură este destul de greu și fără a apare problema vârstei. Dacă ai fi fost mai tânără probabil ar fi încercat să dea copilul spre adopție”.

Jennifer tocmai voia să întrebe ce copil, dar privirea doamnei Crow spunea totul. Simți cu sângele îi invadează obrajii „nu, nu sunt... adică sunt doar supărată pentru că...”

„Și băiatul, este prin jur?”

Jennifer își simți mâinile și picioarele grele și reci, inima începu să-i zvâcnească și lacrimi grele să îi umple ochii.

Doamna Crow o luă în brațe „gata, gata, copila mea. Vei fi bine”.

Capitolul 3

Problema unui corp atât de tânăr era că îi crea dependență. Din care cauză, Owen se gândise de multe ori să grăbească procesul de îmbătrânire dar nu era recomandat indiferent de perioada de timp. Cel mai bine era să lase corpul să îmbătrânească sau să întinerească în propriul ritm, ritmul muritorilor.

Acum constată chiar că era plăcut să rămână la douăzeci de ani pentru totdeauna, societatea își iubea tinerii. Venera tinerețea. Femeile roiau în jurul lui precum albinele la miere.

Simțea căldura dimineții în oasele tinere și își dori să se poată scufunda într-un râu. Santorcaz nu era alegerea potrivită pentru o vară târzie, prea mulți oameni, străini, se refugiau acolo de căldura Madridului, dar decise să rămână acolo până la toamnă, timp suficient pentru a pune la cale un plan de acțiune.

Analiză îndelung indiciul pe care Custodele i-l dăduse, părea mai degrabă ciudat – un mic șal roz cu panglici de jur împrejur. Trebuia să fie un indiciu foarte important care să îl ajute să treacă testul. Tot ceea ce trebuia să facă era să îi găsească utilitatea.

Scoase micul carnețel din buzunar, „Spania, Custodele, indiciu. Care să fie rezolvarea?” citi cuvintele iar și iar.

Dacă va trece testul va putea să-și țină promisiunea făcută mamei sale adoptive, Aeiofe, cu atâtea secole în urmă. Va urma Calea Vrăjitoarelor pentru o sută de ani și în același timp va putea deveni Păstrătorul Medalionului, atâta timp cât înțelepții nu vor afla că el

devenise vrăjitor, ceea ce nu se va întâmpla pentru că nici un preot întreg la minte nu ar fi făcut așa ceva.

Calea Vrăjitoarelor era necunoscută Consiliului Înțelepților, era străină, acționând în altă sferă a realității. Nu își putea imagina vreo vrăjitoare mai puternică decât el, dar Custodele spusese că există așa că acest fapt era indubitabil.

Custodele apăruse la momentul stabilit, dar de ce îi dăduse un șal? În mijlocul verii: Scrise: „șalul este pentru numărul 13” și puse carnețelul deoparte.

Notițele erau cifrate și nimeni nu va putea niciodată sparge codul. Ținea mai multe astfel de carnețele. Îl ajuta să țină evidența tuturor evenimentelor importante din viața sa, care altfel ar fi dispărut în curgerea secolelor.

Privindu-se în oglindă observă că arăta mai bine acum, dispărându-i coșurile și petele de pe față, poate datorită băilor de soare pe care le făcuse la piscina din apropiere. Se întoarse la fata care stătea întinsă în pat și o îmbrățișă strâns. Ea îi zâmbi gemând ușor. Ar fi stat o veșnicie cu ea, dar trebuia să se apuce de treabă și pentru asta trebuia să facă niște vizite la bibliotecă.

„Trebuie să pleci. Soțul tău trebuie să se întoarcă dintr-o clipă în alta”.

„Deja? Atunci trebuie să plec” îi răspunse sărind din pat și îmbrăcându-se.

Se gândi că era păcat că trebuia să părăsească Santorcaz, dar în acest mic orășel nu erau ferestre bune spre arhive. Cele mai bune căi de acces erau colțurile uitate ale vechilor biblioteci, nu erau chiar arhive, mai mult ca niște linii de gânduri înregistrate în baza de date umană publică a înțelepciunii.

Muritorii se fereau de aceste colțuri care îi făceau nervoși, dacă stăteau prea mult într-o astfel de zonă

simțeau fluturi în stomac și o incontrolabilă dorință de a pleca de acolo. Dacă ar fi insistat poate că ar fi reușit să se conecteze la informații, dar ceilalți muritori i-ar fi considerat pur și simplu nebuni.

Stând pe spate, o urmări pe fată îmbrăcându-se, bichinii îi lăsaseră urme albe pe sâni și fese, dar în rest pielea avea o frumoasă nuanță maro aurie. Se sărutară și își promisera unul altuia iubire eternă, apoi ea fugi pe scări și ieși din vechea clădire. O urmări alergând prin piață și apoi pe stradă în jos. Nu așteptase cu nerăbdare această plecare.

„Uită”.

Fata încetini ritmul, alergarea de dimineață fusese cea mai bună idee din această vară, o obosise din cale afară, era extenuată. Se va întinde puțin înainte ca soțul ei să se trezească.

Owen părăsi Santorcaz mai târziu în acea zi. De două luni pur și simplu călătorea prin lume pierzând o grămadă de timp sub pretextul încercării de a afla simbolul șalului și utilitatea lui în magie.

Una dintre opriri fusese Brazilia. Avea o casă acolo și personal care o îngrijea evitând ca jungla să pună stăpânire pe proprietate. Trimisese o scrisoare de recomandare avocaților săi din Londra, prezentându-se ca nepotul său. Își dăduse acces la orice ar fi fost necesar pentru următoarele câteva luni cât plănuise să stea la Londra. Planul inițial fusese să se pretindă fiul său, dar Harry Johnson, avocatul său, îl cunoștea pe Owen în persoana unui bătrân de nouăzeci de ani. Era mult mai convingător să se prezinte ca nepotul său. Cu cât mai puține întrebări, cu atât mai bine.

Călătoriile erau grozave în acest secol, ceea ce i-ar fi luat un an să călătorească acum jumătate de secol îi luase acum două luni, acum într-o țară, în ora

următoare în alta. Era incredibil ce reușiseră muritorii să facă de când intrase în modul invizibil. În curând vor deveni la fel de puternici ca magii! se gândi.

Tehnologia de comunicare a muritorilor depășise și ea bariera luminii. Owen descoperi internetul. Îl fascina să privească firele energetice sărind dintr-o țară în alta. Dar navigarea pe valurile electronice distruse o mulțime de servere, lăsându-l pierdut în tot felul de birouri ciudate și frumoase, așa că se văzu nevoit să utilizeze internetul în modul muritor, cu un computer.

Ar fi fost mai rapid pentru el să își facă cercetările la nivel eteric dar nu voia să i se ia urma. Cel mai înțelept era să facă acest lucru la nivel material cât de mult posibil, înțelepții erau recunoscuți pentru incapacitatea lor de a sta într-un corp fizic pentru mult timp, majoritatea aveau prezența fizică minimă de existență, corpurile lor păstrându-și metabolismul la nivelul minim necesar doar pentru a se menține în viață. Acesta era motivul pentru care lui Owen îi plăcea în universul muritorilor, era teritoriul lui.

De asemenea, era considerat o autoritate în problemele muritorilor și nici nu știa prea multe despre muritori.

După mult sex și câteva cercetări la bibliotecă, înțelese că șalul era utilizat în special pentru căldură, protecție, dragoste, invizibilitate și creștere. Șalurile puteau avea multe utilizări în magie, dar puteau fi întâlnite cel mai des în adăpostul vrăjitoarelor, mai ales un șal ca cel pe care îl avea el – roz, moale, cu panglici în toate cele patru colțurile.

Era la Londra când făcu în sfârșit un progres în această cercetare. Nu mai fusese în Londra de multă vreme. De obicei stătea la hotel, era confortabil și anonim. Dar pentru această vizită decise să stea la una

dintre reședințele sale. Avea să contacteze câteva vechi cunoștințe, sau cum spusese tuturor „cunoștințe ale bunicului său”. Arăta atât de tânăr încât nimeni nu avea cum să îl recunoască.

Nu erau prea mulți muritori pe care să-i poată considera prieteni, și cu atât mai puțin nemuritori. Dar îl prețuia foarte mult pe Harry Johnson. Harry era unul dintre puținii muritori în care avea încredere. Își amintea de el ca un tânăr studios, mândria și bucuria tatălui său. Deveniseră destul de apropiați atunci. Astăzi, Harry era bătrân dar încă muncea și administra imobiliarele familiei O'Neil.

Bătrânul fu încântat să afle noutăți despre prietenul său Owen senior, că este încă în putere, în Brazilia, căsătorit cu o tânără și frumoasă regină și că o duce bine în toate privințele.

„Ce s-a întâmplat cu Owen junior, tatăl tău?” întrebă Harry.

Owen luă o înghițitură de ceai, ar fi trebuit să se gândească la toate aspectele înainte de a veni, a fost o mare neglijență că nu și-a făcut corpul de vârstă de cincizeci de ani.

„Tată, a decedat în urma unui accident la curse, i-a frânt inima bunicului, dar acum mă are pe mine, astfel că moștenirea este în siguranță”.

„Îi semeni perfect bunicului tău. Ai la fel de mult tact ca un taur într-un magazin chinezesc”, zise Harry râzându-și în barbă.

Owen nu putuse niciodată să înțeleagă micile glume ale lui Harry, dar era bine să fie din nou împreună, nu se aștepta să îl găsească în viață și arătând atât de bine.

„Privind aceste informații, este evident că bunicul tău te ține la mare cinste”, conchise bătrânul recitind scrisoarea de recomandare pe care o primise de la Owen

senior cu câteva zile înainte, „casa din Oak Place, portofoliul european. Spune-mi, te rog, tinere, ce ai de gând să faci cu toate acestea?”

„Păi, să le facem să crească d-le Johnson, asta este tot ce au făcut și vor face O'Neil”.

Harry Johnson zâmbi și se lăsă pe spate, orice dubii ar mai fi avut cu privire la identitatea băiatului se risipiră instantaneu, tânărul nu putea fi mai asemănător cu bunicul său oricât ar fi încercat. Asemănarea fizică era uimitoare și ea. Și cu asta Harry scoase cheile din seif.

Owen semnă actele necesare și plecă imediat. Merse direct la Oak Place. Casa fusese închisă pentru mulți ani, protecția pe care o lăsase era la locul ei la fel de puternică dar curgerea anilor își pusese amprenta, era nevoie de o renovare. Harry menționase acest lucru la întâlnire; vizitase clădirea de îndată ce primise scrisoarea de la Owen. Discutase deja cu o echipă de constructori și decoratori să vină să execute lucrările necesare începând de săptămâna viitoare. Owen avea prea multă încredere în Harry pentru a protesta și acum realiza că făcuse bine că se abținuse de la orice comentariu.

Bagajele sosiseră de la hotel și le duse în studiou, singurul loc neatins de timp și de praf. Petrecu primele câteva ore întărind protecția casei și simțind țara și poporul său. Era o singură persoană pe care trebuia neapărat să o viziteze cât mai curând în Insulele Britanice. Evitarea unei vizite la Aeofe, mama sa mag, ar fi fost lipsită de tact. Planifică deci o scurtă vizită de îndată ce va avea timp. Își va pune la punct casa mi întâi, apoi va pregăti vizita. Știa că Aeofe era undeva în Anglia sau Irlanda. Nu-i prea plăcea să călătorească, cu atât mai puțin să schimbe reședința. Trebuia să îi spună

despre interviul cu Custodele, deși era sigur că aceasta era la curent cu toate, dar era de bun simț să îi povestească el întâmplarea. Se mai gândise că nu era o idee rea să o întrebe dacă știa ceva despre al Treisprezecelea și despre șal. Altfel nu i-ar fi spus nimic chiar dacă ar fi știut. Misiunea ei era să îl învețe Calea, nu să rezolve testul în locului lui. De îndată ce va înțelege la ce folosea șalul o va căuta. Se decise să demareze investigațiile asupra șalului mai degrabă decât în privința numărului treisprezece care presupunea analiza unei grămezi de date. Îi va lua ani să treacă prin toate. Ar fi fost frumos să găsească ceva care să facă legătura între cele două, dar până acum nu apăruse nimic.

Londra deveni mai rece și întunecată pe măsură ce toamna puse stăpânire pe oraș. Era aici doar de două săptămâni dar timpul părea să se întindă între mulțimile grăbite de bărbați și femei îmbrăcate la costum, întotdeauna cu mobilul într-o mână și servieta în alta. Erau și o mulțime de turiști, ceea ce era nou, amintindu-și când turismul era ceva ce englezii practicau, nu ce ar fi făcut alții în Anglia.

„Biblioteca se închide, domnule”, îl anunță peste umăr o femeie muritoare, „oh, ce frumos, îmi permiteți?”, adăugă uitându-se la șal.

Vru să o transforme în cenușă, apoi se gândi să o seducă. Se uita la șal cu o duioșie copleșitoare, ceea ce îl făcu să gândească că intervenția ei s-ar putea dovedi utilă. Dădu din cap, încurajând-o să continue.

„Este atât de frumos, exact ceea ce căutam, este un cadou pentru cineva? Sau este pentru copilul dumneavoastră?”

„Mă scuzați?”

„Șalul de copii, pentru cine este?”

„Ah, este al meu, adică, vedeți...” se bâlbâi simțind un nod în stomac. Un șal pentru copii. „Este pentru un prieten, tocmai are un copil, adică, soția lui a născut”.

„Roz, o fată. Îmi puteți spune de unde l-ați luat? Termenul meu este în mai și am tot căutat un șal de acesta de luni întregi. Va fi galben desigur, deși eu sper să fie fată, dar nu pot fi sigură.

„Este băiat”, zise uitându-i-se spre burtă. Nu era o idee bună să se împerecheze cu o muritoare însărcinată. Bebelușii aveau un mod de a absorbi energia pe care alți muritori nu o aveau. Păcat, era destul de atrăgătoare și mirosea foarte frumos.

„Ciudat. Și soțul meu a zis că va fi băiat”.

„Da, bine, mai bine plec”, zise trăgând șalul din mâinile viitoarei mame și împăturindu-l în servietă. Tânăra femeie murmură despre ora de închidere a bibliotecii și se îndreptă spre următoarea masă să gonească cititorii de pe domeniul ei.

Deschise servieta și se uită la șal pentru câteva secunde. Asta însemna că va trebui să aibă un copil? De ce ar fi vrut Custodele ca el să aibă un copil? Și ce avea a face un copil cu numărul treisprezece? Spera mai presus de toate că nu va trebui să aibă treisprezece copii. Era destul de dificil să găsească o mamă pentru unul singur, dar pentru treisprezece? Consiliul îl va exclude fără nici o întrebare. Își adună notițele, care includeau numeroase subiecte pentru a dezorienta orice înțelept care ar fi încercat să-i spioneze cercetările, își puse haina și părăsi biblioteca.

Era deja întuneric afară. Îi displăcea Londra toamna, dar nu atât de mult ca iarna. Simți câțiva stropi grei căzându-i pe față și se întrebă ce i-ar fi acoperit capul și l-ar fi făcut să arate bine în același timp,

pălăriile erau în afara discuției în aceste timpuri.
Trebuia să caute ceva numit hanorac.

Capitolul 4

„Oh, Sfântă Maria Maica Domnului, Iisuse Hristoase atotputernic, nu lăsa să fie adevărat! Nu fetița mea! Nu Jennifer!” strigă Esther, apoi își îngropă fața în mâini și suspină.

„Gata, gata, Esther, nu este sfârșitul lumii”, zise doamna Crow bătând-o ușor pe mână și conducând-o spre canapea. „Cu toții ajungem aici. Nu este nimic rău la un copil”.

Esther își pierdea foarte rar cumpătul, se întâmplase când îi murise mama, când se căsătorise cu tatăl lui Jennifer și acum. Fetița ei, toate planurile pe care le făcuseră pentru viitor erau distruse. Îți sacrificase viața ca să îi dea ce era mai bun fiicei ei, ca să aibă o viață cu adevărat bună, o șansă, o educație potrivită. Acum asta. Era sfârșitul lumii.

„Te rog, mamă”, șopti Jennifer, dar nu se putu uita la ea. Stătea pur și simplu lângă ușă, strângând cu putere mânerul genții, ce-a fost mai greu a trecut, gândi ea, ce-a fost mai greu a trecut.

„Poftim, bea puțin ceai, te va face să te simți mai bine”, o îndemnă doamna Crow pe Esther, știind că o ceașcă cu ceai făcea minuni în privința minților și inimilor zgduite

„Fetița mea, o Doamne, Jennifer”, continuă Esther după ce puse ceașca cu ceai la loc pe tavă, nu se simțea de loc alinată de ceai, totul era mult prea serios.

„Mamă, va fi în regulă, voi face față”.

Cum oare se va întâmpla asta, se întrebă Esther, Jennifer, ea însăși, era încă un copil întotdeauna răsfățat și protejat. Poate asta era. Poate o protejase

prea mult, poate ar fi trebuit să fie mai dură și poate ar fi trebuit să o lase să vadă toate mizeriile din lume, mizerii cauzate de bărbați iresponsabili. Acum copila ei era singură cu un copil de crescut.

„Dar tatăl? Ce spune despre asta?” întrebă.

Tatăl plecase. Își plătise chiria, își împachetase lucrurile și plecase. Nici un cuvânt, nici un semn de la el. Nimic.

„Sunt sigură că băiatul a avut motivele lui”, zise doamna Crow.

„Cu siguranță le-a avut, doamnă Crow, doar știți cum sunt bărbații. Este tipic pentru ei să se folosească de fete pentru intențiile lor murdare și să dispară când un bebeluș este pe cale să vină” izbucni Esther. Era o capcană atât de evidentă și fata ei se dusesese direct în ea.

„Trebuia să ai o viață mai bună decât asta Jennifer, îți amintești? Cum vei face asta cu un copilăș de crescut?”, o întrebă pe fată, mândria și bucuria ei. „Și cum ne vom permite să întreținem copilul. Magazinul abia ne aduce nouă bani suficienți pentru hrană și haine”.

„Am să-mi iau altă slujbă, mamă”.

„O slujbă? Cine,, o să ți-o dea? O mamă necăsătorită”.

„Când tata te-a părăsit, tu ți-ai luat o slujbă”.

„Dar ne-am căsătorit întâi și după aceea a plecat!”

Doamna Crow știa ce gândește Esther – ce vor zice oamenii. Dacă se va duce vorba despre acest nefericit eveniment, magazinul putea să rămână fără clienți. Deși majoritatea clientelor Estherei erau tinere mame, acestea erau căsătorite cu copii legitimi.

„O putem trimite la Londra, am un prieten care caută o menajeră”, spuse bătrâna, „acolo Jennifer va

putea naște. După ce totul se va termina se va putea întoarce”.

„Da mamă, Londra este mare și doamna Crow mi-a spus că acea prietenă are o casă mare, pot curăța și găti, iar seara pot merge la școală”.

Mama ei o luă în brațe, „de ce nu mi-a spus mai devreme despre copil?” o întrebă dându-și seama că această discuție se purtase deja, „of, copilașule, de ce nu ai venit la mine mai întâi?”

Jennifer nu realizase în ce situație se află până când doamna Crow nu îi spusese, așa că nici prin minte nu-i trecuse să discute cu cineva subiectul.

„Dragă Esther, știi că sunt pe lume de foarte multă vreme, acestea nu sunt lucruri care să-mi poată fi ascunse. Bineînțeles că Jennifer avea să vină la tine, este fiica ta, doar că este mai bine așa, să ai pe cineva care să privească lucrurile din exterior”, zise doamna Crow pentru a o liniști pe viitoarea bunică.

Mintea lui Esther schimbă direcția, era totuși secolul douăzeci, fiica ei nu trebuia să îndure această soartă, nu în aceste zile.

„Dar ce-ați spuneți despre nava aceea care scoate fetele în apele internaționale?”

„Să fac avort?”, întrebă Jennifer. Se gândise la asta, își planificase când aflase că este însărcinată, când era supărată pe Sean pentru că plecase fără să își ia măcar rămas bun, fără un cuvânt, furându-i inelul.

„Nu pot să avortez, mamă. Îl iubesc. Iubesc acest copil”. Chiar îl iubea – copilul ei și al lui Sean.

„Of, biata mea copilă, chiar te-a vrăjit. Bastardul. Va răspunde pentru asta, vom pune poliția pe urmele lui, nimeni nu se poate evapora, nu cu tehnologia pe care o avem. Poliția poate urmări pe oricine”.

Dar doamna Crow deja fusese la poliție și completase un formular pentru persoane dispărute. Bătrâna doamnă o îndemnă din nou pe Esther să se așeze pe canapea și să bea puțin ceai.

„Dacă nu avortezi, îți vei sacrifica viața pentru o greșeală stupidă”, zise sorbind din ceai, „of, Jennifer, de ce nu ați folosit contraceptive? Ești o fată educată, ți-am spus mereu ce trebuie să faci în aceste situații. De ce nu v-ați protejat?”

Jennifer se simți stânjenită. Făcuse tot ce trebuie. Nu era vina ei. Își aminti sfârșitul acela de săptămână, și-l amintea pe Sean mergând la farmacie și ochii i se umplură de lacrimi. Merse la fereastră și se prefăcu că se uită afară. Lacrimile o dădeau de gol. Nu îi plăcea să plângă în fața cuiva.

Ploaia lovea puternic fereastra făcând un zgomot puternic, cerul era întunecat, închis, trase perdeaua deoparte și își lipi fruntea de sticla rece, era atât de întuneric, atâta apă. Avu sentimentul că nimic nu-i va supraviețui acestei imense căderi de apă. Cireșul mamei ei își lăsă la pământ ultimele frunze incapabile să reziste forței cu care apa curgea din cer.

Deodată începu să audă sunete de clopoței. Era ca și cum printre picături erau mici clopoței care îi făceau inima să sune. Își apropie urechea de fereastră. Venea din grădină.

„Sean!” strigă și fugi prin ploaie. Închise ochii și își întoarse fața spre cer primind din plin ploaia rece. Sunetele cristaline se făcură din nou auzite. Veneau de undeva din stânga. Merse încet ca să nu piardă sunetul. Se auzea din colțul ei, unde când era mică obișnuia să își planteze florile preferate.

„Oh, Doamne!” zise și căzu în genunchi. Stătea în fața tufișului pe care îl plantase pentru zâne când avea

opt ani, micuțele flori albastre în formă de clopoțel se legănau în ploaie. De acolo venea sunetul.

„Doamne, Dumnezeu, înnebunesc” zise atingând micul clopoțel care îi lăsă pe deget o urmă argintie.

Simți mâna doamne Crow pe umăr. Îi adusese o umbrelă.

„Inima are atât de multe feluri de a ne vorbi, Jennifer, tu știi în adâncul ei cine i-a trimis această muzică”.

Se uită la bătrână uimită. Oare poate auzi și ea?

„Uneori, când unul dintre iubiți dispare, își poate trimite vocea celui alt prin sunete de clopoței, sau cel puțin așa se zice. Eu n-am auzit niciodată, dar totuși domnul Crow nu a fost tocmai tipul romantic, dacă înțelegi ce vreau să spun”.

Jennifer luă mâna bătrânei în ale sale. Un alt mit. Mai degrabă era doar ploaia care cânta pe o țevă veche. Sunetul dispăru și o dată cu el și Sean.

„Haide, drăguță, nu vrem să te îmbolnăvești. Acest tânăr Sean este în viață, bine merci pe undeva, asta este sigur”.

„Chiar crezi asta?”

„Ce-ți spune inima?”

„Că este în viață și că mă iubește”.

Doamna Crow zâmbi. Adevărul unei inimi tinere este de necontestat. Dacă oamenii nu ar înceta să își asculte inima o dată cu vârsta, lumea ar fi un loc mai frumos, se gândi, „să ne întoarcem înapoi și să vedem ce e de făcut cu mama ta”.

Dar mama sa nu era ușor de liniștit. Nu încă. Jennifer va pleca cât mai curând posibil. Le va spune prietenilor că merge la Londra să se căsătorească cu prietenul ei. Astfel, deși se va afla că este însărcinată nimeni nu va putea spune dacă este sau nu căsătorită.

Va rămâne la Londra cât de mult va putea după nașterea copilului, astfel încât la întoarcerea în Skerries să poată spune că mariajul ei a fost un eșec și că a trebuit să divorțeze. O femeie divorțată va fi întotdeauna acceptată de societate, față de o mamă nemăritată.

A doua zi își cumpără bilet pentru Londra. Nu urâse niciodată Skerries, de fapt chiar iubise orașul, dar își aducea aminte cum în urmă cu câțiva ani ea însăși se comportase față de o fată care rămăsese însărcinată. Fata plecase până la urmă să locuiască la mătușa sa la Liverpool. Nu era ca și cum oamenii ar fi aruncat cu pietre în ea sau ar fi insultat-o. Nimic de felul acesta. Ci doar au evitat-o. Nici un salut, când trecea pe stradă era ca și cum nu ar fi existat. Doar priviri dezaprobatoare și discuții pe la spate. Familia fetei mergeau mereu cu capul plecat, ceea ce adăuga un plus de suferință la rușinea pe care deja o simțea.

Dacă oamenii ar fi aflat despre ea, cu siguranță ar fi încetat să mai frecventeze magazinul mamei ei. Poate ar mai fi venit umblând după ceva bârfe, căutând câteva detalii sordide, dar nu ar mai fi cumpărat nimic, căutând doar ceva care să pună paie pe foc.

Jennifer se simți înconjurată. Londra era mare, putea dispărea acolo. Se simțea speriată.

Coborî pe plajă și urmări apusul soarelui. O tânără femeie trecu cu trei copilași și un câine, un Springer spaniel. Câinele alergă direct spre ea gudurându-se în semn de salut. Cel mai în vârstă dintre copii, o fetiță blondă, îl urmă „nu-l băga în seamă, este inofensiv. Vino Charlie!”

Fetița trase de câine care se încăpățâna să se gudure în continuare, uitându-se cu insistență la Jennifer. Mama se întoarse și o salută, apoi se apropie. Câinele nu se clintea, Jennifer crezu că o va ajuta pe

fetița să recupereze animalul, dar aceasta trecu pe lângă ei și se opri în față zâmbind.

„Câteodată, totul pare întunecat și fără sfârșit”, zise, „dar nu uita că după orice iarnă vine inevitabil primăvara”. Apoi îi dădu lui Jennifer un trandafir alb „marea tocmai mi-a dat un cadou, cred că era pentru tine”. Cu aceste cuvinte femeia se întoarse și plecă, „Charlie, vino băiete”, zise iar câinele o urmă sărind și alergând de colo colo, ridicând nori de nisip.

Jennifer se uită după ei îndepărtându-se și își dădu seama că nu răspunsese la salut. Se uită la trandafir, era proaspăt. Se întrebă cum reușise să rămână astfel în timp ce plutea în apa sărată. Științific era imposibil. Cineva probabil în scăpase. Pentru o clipă crezu că este din argint în lumina soarelui.

„Mulțumesc”, zise către femeia care acum era la mare depărtare cu copiii săi.

Femeia se întoarse și îi făcu cu mâna, uimind-o pe Jennifer, era ca și cum ar fi auzit-o. Jennifer îi făcu și ea cu mâna și plecă.

„Iarna întotdeauna devine primăvară”, se gândi și se înveseli pentru prima dată după mult timp. Va avea un viitor luminos, trebuia.

Capitolul 5

Să aibă copii era o decizie importantă, problema nu era să seducă o femeie muritoare, ci să o găsească pe cea potrivită.

Un copil, hotărî. Un copil care va fi numărul Treisprezece, să se îngrijească alții de ceilalți doisprezece.

Cel mai simplu mod de a face un copil mag era ca un mag să aibă un copil. Mulți magi se născuseră din muritori, era un salt în evoluție, la un moment dat supa genetică avea exact consistența necesară pentru a crea o ființă care era conștientă nu numai de lumea înconjurătoare, ci și de alte lumi din jurul acesteia. Dimensiunile Astrale, Eterice, a Înțelepților și a Luminii cu locuitorii lor, nevăzute majorității oamenilor. Acestea erau tărâmurile unde cunoașterea imortalității și manevrarea materiei și a spațiului își aveau rădăcina, o dată pătruns în aceste locuri cel care cândva fusese muritor devenea vrăjitoare sau preot. Cel puțin aceasta era teoria. Nici un Preot nu știa cum devenise Preot. Dar dacă un mag se cupla cu o muritoare, copilul cu siguranță era mag. Saltul evolutiv era 100% moștenit.

Femeia muritoare aleasă va trebui să fie foarte elevată, la urma urmei nu era cineva oarecare, ci asigurătoarea moștenirii lui în univers, păstrătoarea seminței lui. Copilul lui va fi cu un cap deasupra tuturor.

Trebuie să petreacă o săptămână întreaga în dimensiunea Astrală, era fără precedent. Întâlni diferiți membrii ai Consiliului care își făcură apariția ca din întâmplare, căutând să afle ce pune la cale. Pe cât erau

de neîndemânatici în dimensiunea fizică, erau pe atât de pricepuți în Astral, dar Owen rămăsese cel mai bun și în acest domeniu.

Reveni în dimensiunea materială cu gândul că nu aceasta era idea lui despre relaxare și întrebându-se de ce și-a dorit să devină membru al Consiliului la urma urmei. Dar, cu timp în urmă, în tinerețe a învățat imediat că deprinderea petrecerii timpului în Astral era esențială pentru membrii Consiliului, și asta era tot ce conta până la urmă. Putea trece dintr-o dimensiune în alta cu foarte puțin efort și consum de energie, dar era suficient pentru a fi detectat, nici măcar un Custode nu putea opri acest lucru, chiar dacă ar fi încercat.

Dimensiunea Astrală era cea mai accesibilă muritorilor elevați, aceștia călătorind complet inconștienți prin ea. De cele mai multe ori când deveneau conștienți că se află altundeva credeau că au vreo experiență religioasă și își pierdeau timpul cercetând lumea materială deja cunoscută. Asta arăta cât de limitată poate fi mintea umană.

Merse la bucătărie să mănânce ceva. Descoperi că nu era nimic acolo cu excepția unui strat subțire de praf și pânze de păianjen. Uitase să cumpere mâncare înainte de a intra în Astral, iar acum trupul său avea nevoie de hrană – care nu era nicăieri. Își puse haina pe el și ieși să caute un restaurant, era ora trei după amiaza în Londra și spre disperarea lui găsi toate restaurantele și pub-urile închise.

Coborî o stradă părăsită, înghețând de frig, ud și înfometat dorindu-și să fie din nou în Santorcaz, unde putea găsi mâncare la barul local la orice oră, unde soarele strălucea în fiecare zi cel puțin pentru câteva ore și ploaia înceta să curgă din cer pentru foarte multe luni.

„Patru lire și douăzeci de bani”, zise barmanul dându-i băutura și diferite pachetele cu chipsuri și alune.

Se așeză lângă radiator și mănca pe nerăsuflăte până când nu mai rămase nimic în pungi. Hotărî că va fi nevoie să angajeze pe cineva care să aibă grijă de casă și care să-i facă de mâncare. Ar fi putut folosi magia ca să teleporteze ceva de mâncare, dar magia în lumea materială nu era recomandată pentru un mag care nu vrea să fie detectat. În afara faptului că ar fi adus la cunoștința oricărui mag din acest univers locația în care se află, ar fi consumat extraordinar de multă energie pentru a echilibra deplasarea atomilor dintr-o parte fără a crea haos în altă parte, iar aceste efort era prea mare numai pentru a obține ceva de mâncare.

În drumul spre casă intră în magazinul local și cumpără un ziar, erau o mulțime de oameni care căutau de lucru, de toate vârstele cu diferite specializări, dar niciunul nu părea potrivit. Avea nevoie de cineva tânăr și discret, destul de isteț să se ocupe singur de necesitățile zilnice ale menajului fără a fi mereu îndrumat. Nu voia o persoană prea în vârstă pentru a-l privi de sus, sau prea tânără pentru a-l considera de seama lui. Sună la ziar pentru a publica un anunț, apoi își făcu o cafea i se retrase în studiou.

Săptămâna următoare fu una lungă, în afară de constructori, Harry trimisese o echipă de inspectori care să verifice electricitatea și țevile de apă, toate trebuind să fie înlocuite și aduse la standarde moderne. Asta însemna că pe lângă muncitori, va fi și o echipă de electricieni și instalatori care să dărâme ziduri și să murdărească ceștile de ceai pe tot parcursul zilei, în fiecare zi.

Firma de decoratori nu întârziară să apară. Aceștia voiau să îi dea casei un aspect de anii 1800, dar Owen nu fu de acord, el iubea secolul douăzeci și unu.

Era sâmbătă și în cele din urmă reuși să se așeze în intimitatea studioului său și să își acorde un timp bun de gândire. Mirosul de ipsos umed amestecat cu decenii de praf era destul de copleșitor, dar nu permise niciunui muritor să intre în studiou, nimeni în afară de el – o simplă vrajă de etanșare oprise moleculele de praf și muncitorii curioși să pătrundă acolo.

Trecu în revistă rezultatele de până atunci și unul nu putu fi ignorat: Custodele voia ca el să aibă o fată, dar fetele, precum dublurile lor adulte erau un soi imposibil. Nu era nici o modalitate de a controla un astfel de copil, mai ales că erau mai mari șanse ca aceasta să devină vrăjitoare decât preot, iar vrăjitoarele erau niște creaturi imprevizibile și periculoase. Owen voia ca urmașul său să fie ca el, să devină membru în Consiliu, să fie cineva pe care să îl poată învăța tot ceea ce știa. Mă rog, aproape tot ce știa.

Era destul de dificil să caute femeia potrivită fără să atragă atenția rivalilor, dar ar fi fost și mai dificil o eventuală integrare a sa în arena socială și culturală a femeii respective fără să atragă suspiciunea Consiliului. Ultimul lucru pe care îl dorea era o închiziție, o jumătate de duzină de preoți cercetându-i toate activitățile din ultima vreme cu suspiciune.

Conform legilor Consiliului, pentru a putea deveni părinte ar fi trebuit să se căsătorească cu acea femeie muritoare care ar fi devenit mama. O procedură complexă și lungă era formulată special pentru a descuraja căsătoriile între muritori și nemuritori. Fiecare aspect al relației era disecat și analizat. Fiecare membru al Consiliului ar fi pus în discuție motivele preotului.

Prea puține căsătorii fuseseră aprobate de-a lungul timpului, iar cele care au fost au sfârșit în majoritatea lor dezastruos. Problema principală consta în faptul că muritorii, prin însăși natura lor, la un moment dat mureau. Într-unul din cazuri, când acest eveniment a avut loc, preotul se simțise foarte legat de sufletul plecat și aproape înnebunise de durere, simțindu-se abandonat, iar câteva decenii mai târziu aproape murise din cauza suferinței provocate de acea pierdere. Nu se găsisese nici o cale de a îi găsi sufletului muritoare un nou corp, legile renașterii fiind dincolo de capacitățile magilor. Dincolo de asta, nu exista nici un interes în Consiliu pentru creșterea numărului magilor în lume, astfel că procrearea nu era privită cu ochi buni.

Ruperea unei relații cu o femeie muritoare era plină de pericole, cu siguranță mai puțin periculoasă decât dacă în locul ei ar fi un mag, dar totuși foarte riscantă. Dincolo de riscul legăturii, exista riscul ca întregul său plan să iasă la suprafață, ceea ce ar fi însemnat expulzarea sa din Consiliu.

Owen nu era genul care să-și asume riscuri. Din contră, de obicei calcula și își planifica mișcările tocmai ca să micșoreze riscurile. Faptul de a avea un copil îi punează poziția din Consiliu în pericol, dar ar fi meritat dacă acest lucru i-ar fi dat posibilitatea să învețe Calea Vrăjitoarelor fără a deveni unul dintre ele.

Din partea vrăjitoarelor nu avea nici o problemă, acestea neavând nici o regulă sau regulament, fiecare puteau să facă aproape ce le plăcea, cu excepția poate a întrunirii calității de vrăjitoare, mag și preot în aceeași persoană. Toate părțile se pare că erau de acord cu acest lucru. O persoană trebuia să aleagă una sau alta.

În jurul lui obiecte scumpe și alese cu grijă din mobilier începură să zboare, izbindu-se de pereți și spărgându-se într-un moment de furie.

„Prost nătâng ce ești!” șuieră și înșfăcă delicatul șal încercând să-l rupă în bucăți.

De ce oare trebuise să îi facă promisiunea lui Aeoife? Cum de a putut să-și primejduiască poziția din Consiliu? Dar nu o va face. Se va asigura că nici o vrăjitoare nu va afla că încă practică magia preotească și, de asemenea, că nici un preot nu va afla că urmează Calea Vrăjitoarelor. Era singurul care putea să-l scoată din această situație și dacă totuși nu va reuși, atunci cu siguranță nu merita Medalionul. Dar dacă va da greș ce se va alege de el? Se uită la mizeria făcută în studio și blestemă ziua în care Custodele i-a intrat în viață. Apoi își retrase rapid blestemul înapoi.

Șalul rămăsese intact, nimic nu ar fi putut să-l distrugă. Dar ca să fie sigur, Owen petrecu câteva ore încercând toate vrăjile știute pentru a distruge gingașa împletitură. Era încojurată de o magie puternică, Se întrebă ce vrăjitoare ar fi putut-o face. Era mai puternică decât orice preot ar fi cunoscut vreodată. Poate cu excepția magiei cu care Rossini purta Medalionul. Se întrebă dacă măcar era o magie preotească, poate era magia Custodelui, dacă exista așa ceva.

Se gândea dacă nu cumva interpretase greșit spusele Custodelui. De ce oare acesta nu putuse să spună lucrurilor pe nume? Reveni iarăși și iarăși asupra conversației purtate cu acesta. Îi spusese că vrăjitoarele au o magie diferită de a preoților, că muritorii evoluează mai repede decât magii și că voia ca el să dobândească Medalionul. Trecu peste notițele sale, limonada și tortitas, în afară de a fi căi excelente de administrare a diferitelor poțiuni, nu aveau nimic magic în ele. Nu-i

plăcuse căldura, căldura era rea, și îi dăduse un șal pe care acesta trebuia să i-l dea celui de-al Treisprezecelea.

Trebuia să aibă un copil și să îl ferească de frig. Poate Custodele voia ca el să adopte un copil. Adopția era mult mai ușor de realizat decât concepția unui copil. Avea tot dreptul să adopte un copil, mai devreme sau mai târziu avea să o facă. Fusesse adoptat de un mag și va adopta un mag, era Datoria Recunoștinței, modul de a răsplăti o faptă bună. Să adopte un copil, așa cum și el a fost adoptat de o vrăjitoare. Va căuta un copil mag care să prezinte semnele că poate urma Calea Vrăjitoarelor, apoi îi va Împrumuta mintea lui sau a ei pe măsura ce va crește. Era mult mai potrivit și mai lipsit de riscuri.

Vrăjitoarele nu erau interesate de Medalion. De ce oare? se întreba. Copilul va crește urmând Calea Vrăjitoarelor și în același timp el însuși o va învăța prin intermediul copilului. Chiar dacă Împrumutarea pe o perioadă atât de lungă era imposibilă, ar fi putut pur și simplu să îi ceară să-i aducă Medalionul. Nu, nu era în stare să lase căutarea Medalionului în sarcina niciunui copil, indiferent de cât de mult l-ar fi controlat. La urma urmei, s-a depărtat de mama sa adoptivă când și-a dat seama că felul de magie pentru care se născuse era diferit de al acesteia. O dată ce devenise Înțelept interesele i se schimbaseră, modul său de a privi lumea era mai mare, mai larg și mai cuprinzător. Nu era nici o cale de a prezice comportamentul unui copil după ce puterea sa se trezește la viață. Nici o modalitate de a o face să ia Medalionul și să i-l înmâneze.

Poate că era el, Owen însuși, cel care trebuia să devină copil. Dar la ce bun?

Inversarea procesului de îmbătrânire până la perioada copilăriei era o procedură îndelungată care îl va

face vulnerabil în fața oricărui mag în viață. În plus, nu va schimba nimic în ceea ce îl privea. Modul în care muritorii reușiseră să eleveze mai repede, știa acum asta, era renașterea. Își schimbau în permanență trupurile, culturile, familiile. Aceasta le dădea o gamă largă de experiențe pe care un mag nu le putea avea, plus un timp la Sursă, orice ar fi fost asta. O dată puteau fi bogați, altă dată săraci, o dată albi, altă dată negri, femeie sau bărbat, bolnavi sau sănătoși, posibilitățile erau nesfârșite. În plus, conștientizarea morții iminente îi determinau să dobândească cât de mult posibil în scurta perioadă de timp pe care o aveau de trăit.

Începea să aibă o imagine a ceea ce sugerase Custodele, era revoluționar, periculos, genul de chestie pe care mintea unui înțelept nu ar fi conceput-o niciodată. Era biletul său spre Medalion.

Va muri și va renaște.

Ca să își crească și amplifice puterile, va deveni ceva complet diferit, va renaște ca femeie și se va asigura că aceasta va fi învățat Calea Vrăjitoarelor. Astfel își va ține promisiunea față de Aeofe fără a-și periclita poziția în Consiliu.

Era planul cel mai oribil și dezgustător, era fantastic. Apoi va muri din nou și va renaște ca bărbat din nou. Un bărbat care va deține toate cunoștințele înțelepților și vrăjitoarelor în mintea sa, cel mai puternic înțelept din univers și nimeni nu va ști că este el, nimeni nu-l va putea elimina pentru încălcarea vreunei legi. Va fi Păstrătorul Medalionului.

Nu va fi nici un pericol în starea lui de copil, nimeni nu-l va putea urmări după moarte și nimeni nu-l va putea suspecta.

Planul era atât de viclean, atât de îngrozitor, de neconceput pentru un singur motiv: înțelepții nu aveau ideea cât de puternice puteau fi vrăjitoarele. În general le considerau pe vrăjitoare amatoare în arta magilor. Nimeni în toate mințile nu ar trece prin neplăcerea morții și consecințele sale pentru a deveni ceva mai slab decât fusese înainte.

Owen putea simți gustul victoriei cu întreaga sa ființă. Închise ochii și simți slava puterii, Medalionul în mâna sa, strâns puternic. Rossini privindu-l în retragere, îngenunchind în fața Marelui Owen, sărutând Medalionul și jurând să-l respecte și să i se supună noului Păstrător al Medalionului.

Victorie!

Sonerie sună.

Îi luă câteva secunde să realizeze unde se află și că sunetul soneriei de obicei înseamnă că cineva la ușă așteaptă atenție din partea sa.

Sonerie sună din nou.

Privi afară pe fereastra studioului. Era o femeie tânără, puțin prea subțire, culoarea nasului potrivitându-se cu roșul părului său cârlionțat. Trebuia să fie irlandeză și îi era frig, gândi Owen.

Îi simți aura; era muritoare. Când deschise ușa, femeia icni și leșină. Producea câteodată această reacție la femeile muritoare, astfel încât nu fu prea surprins. Observă că ființa era mai mult un copil decât o femeie, de asemenea că o mai văzuse înainte, fiindu-i foarte familiară. Îl deranjă că nu își dădea exact seama unde, dar știa că aceasta va ieși la suprafață în scurt timp din mulțimea de amintiri pe care le avea și nu se mai gândi la acest aspect. O ridică și o duse, împreună cu valiza care era lângă ea, în sufragerie.

Îi privi fața cu atenție și inima începu să-i bată tare. Era cea mai încântătoare ființă pe care o văzuse vreodată.

„Sean?” șopti aceasta.

„Nu, numele meu este Owen”.

„Sean?” zise aceasta din nou în timp ce deschidea ochii, „nemernicule!” strigă și îl plesni atât de tare peste față încât îi dădură lacrimile.

Trecuse mult timp de când nu mai simțise lacrimi în ochi, dar furia ei părea să îl distrugă.

„Îmi pare rău! Ai leșinat, te-am luat înăuntru pentru că ai leșinat, nu am nici o intenție să îți fac rău”, zise încercând să o calmeze.

„Nici o intenție să mă rănești, nu? M-ai părăsit fără un cuvânt! Voiam să mor”, zise ea începând să plângă.

„Eu? Eu niciodată... Nu cred că ne-am întâlnit vreodată. Sau da? Îmi pari foarte cunoscută”.

Owen încercă din greu să-și amintească toate femeile pe care le întâlnise în ultimele luni, dar era sigur că aceasta nu era una dintre ele. Pe aceasta nu ar fi părăsit-o. Nu putea pleca de lângă ea nici măcar acum. În afară de asta, era prea tânără ca să se fi culcat cu ea, ar fi stat cu ea până ar fi devenit femeie și abia apoi s-ar fi culcat cu ea. O iubea.

„Oh, Sean, sunt însărcinată, știi, sâmbăta aceea, ultima sâmbătă”. Retrăi fiecare minut din acea dimineață, revăzu vinovăția care i se citea pe față a suta mia oară, știuse că prezervativul se rupsese și nu spusese nimic. Pur și simplu plecase.

„Regret nespus doamnă, dar cred că mă confundați cu altcineva. Numele meu este Owen, Owen O'Neil”.

„Owen O'Neil? Ești fratele geamăn al lui Sean?” Se ridică și îl privi cu atenție pe tânărul din fața sa. „Dar a

zis că fratele său vitreg a murit la naștere. Altă minciună, presupun”.

Deodată întregul adevăr i se relevă. Sean mințise. „Iartă-mă că te-am lovit, am crezut că ești el”, spuse ștergându-și ochii, „totuși ești diferit, vocea ta este altfel; ochii, ei bine, par mai ... bătrâni, nu știu, e ceva cu ei. Dar ești atât de mult ca el. Unde este Sean? Pot vorbi cu el?”

„Nu știu nimic despre nici un Sean. Nu am un frate”.

Zicând aceasta nu se crezu nici el. Suna neadevărat, dar de ce? Oare avea un frate? Da, avea. Owen simți cu i se contractă pieptul.

„Te rog, doar spune-i că... că nu mă supăr dacă el a simțit că trebuie să plece, bine”. Începu să suspine din nou și Owen simți dorința de a o face să se simtă mai bine, de a o face veselă din nou. Apoi simți o prezență micuță.

„Ești însărcinată!” zise îndepărtându-se, poticnindu-se de mobila din spatele său.

„Este al lui Sean. Locuiește și el aici?”

„Nu locuiesc singur, este casa mea, adică, a bunicului meu. Mi-a dat permisiunea să o folosesc cât timp stau în Londra, mai mult sau mai puțin, nu m-am decis încă. Ce te aduce aici?”

Se bâlbâia. Avea 1700 de ani și se bâlbâia în fața unei muritoare care abia dacă avea douăzeci de ani. Trebuia să o facă, va accelera procesul de îmbătrânire, riscul era mare dar să rămână la această vârstă era și mai periculos, pierzându-și mințile și inima.

„Am venit pentru postul de menajeră. Doamna Crow a spus că te va suna și-ți va spune despre mine. Zicea că ai nevoie de o menajeră”. Vocea fetei se pierdu într-un murmur incoerent pe măsură ce își dădea seama că nu

voia să lucreze în mod special pentru Sean sau pentru fratele său geamăn.

„Doamna Crow? Telefonul nu a fost fixat încă...”

Fata scoase din geantă o scrisoare și i-o dădu.

Dragă Owen, acest copil are nevoie de ajutorul tău. Asigură-te că nu i se va întâmpla nimic rău. Protejează-o de Umbre. A.

Era o scrisoare de la Aeoife, simți un val de remușcare străbătându-i corpul. Nu încercase încă să ia legătura cu ea. Mai rău era că nu încercase să ia legătura cu ea în toate aceste secole, nici un mesaj de salut sau de mulțumire. Își pusese în minte să o contacteze de când ajunsese la Londra dar nu ajunsese să o facă încă, mereu apărea ceva mai urgent. Și dacă aceasta ar fi încercat să ia legătura cu el ar fi fost destul de dificil căci avea obiceiul să își facă locația invizibilă tuturor magilor cu excepția Păstrătorului Medalionului.

Atinse cuvintele cu vârfurile degetelor și închise ochii, o simți pe Aeoife ascultând și îi spuse că fata ajunsese în siguranță. Aeoife îi trimise un val de sfaturi materne și închise legătura.

Dacă va trebui să o protejeze pe fată de umbre însemna că aceasta trebuia să devină mag, ceea ce probabil că explica de ce vedea ceva familiar la ea. Dar nu și de ce se simțea atât de atras de ea. Cercetă adânc în aura fetei și văzu că fetusul avea o minusculă lumină purpurie în inimă; nu mama avea să devină mag, ci micuța fetiță recent concepută. Un copil cu un copil, gândi. O muritoare dând naștere unei nemuritoare. Ghici din scrisoarea lui Aeoife că sosise momentul pentru el ca să dea înapoi ceea ce primise. Protecție și pregătire, creștere și educarea spre a fi mag. Copilul trebuia să fie al Treisprezecelea orice ar fi el.

Fusese destinat să fie protectorul copilului, nu să devină el însuși un copil. Se simți dezamăgit. Aceasta îl nedumerea.

„Da, desigur”, zise întrebându-se dacă Aeoife îl localizase datorită anunțului de la ziar, era una dintre puținele persoane care știau că această casă îi aparținea.

Tânăra femeie mormăi ceva, se ridică, se îndreptă și își luă valiza în mână.

„Cred că este o greșeală, nu pot lucra aici, este o greșeală”, zise îndreptându-se spre ușă.

„Nu, *nu* pleca!” zise el făcând-o să se oprească complet. Nu voise să fie un Ordin dar așa ieșise, „Voiam să spun, te rog să stai, ia o ceașcă de ceai, te va face să te simți mai bine și putem vorbi în liniște despre ce vom face mai departe”.

Se milogea. Lupta internă era de neîndurat, cum putea să se roage de o muritoare?! O putea face să cânte și să danseze cu un singur cuvânt. Dar nu voia, voia ca ea să aleagă singură să rămână cu el, asta era totul.

Tremura din cap până în picioare și Owen își dădu seama că nu era de la frig.

„Liniștește-te, ești în siguranță aici”.

Fata se relaxă considerabil.

Știa că nu este Sean, putea să simtă asta, dar nu putea să plece. Era ceva în legătură cu el, ceva în ochii lui. Și în afară de asta, dacă rămânea, mai devreme sau mai târziu ar fi aflat ceva despre Sean. Nu credea în coincidențe și asta era prea ciudată ca să fie o coincidență. Își aminti senzația pe care o avuse când doamna Crow menționase numele lui Owen, același nume pe care Sean spusese că îl primise frățiorul lui, dar era un nume destul de obișnuit. Dar faptul că era geamăn cu Sean nu era cu siguranță o coincidență, era

fratele geamăn al lui Sean și mai devreme sau mai târziu îi va spune adevărul. Va rămâne.

„Pot să vorbesc cu bunicul tău?” întrebă ea.

„Nu! Adică, este în Brazilia, știi, acolo locuiește. Căsătorit cu o regină frumoasă. Eu sunt responsabil aici”, bolborosi din nou, asta trebuia să înceteze.

Fata zâmbi.

„Scuze, nu am vrut să sugerez că nu ești responsabil, doar speram că aș putea vorbi cu bunicul tău... poate el știe ceva despre ... ei bine, despre Sean, fratele pe care nu îl ai”.

Nu intenționase să sune atât de sarcastic dar, privindu-i fața lui Owen, așa fusese interpretată.

„Cu certitudine se întâmplă ceva aici, ceva ce eu nu înțeleg. Nu spun că acest Sean nu există, dar te asigur că bunicul meu nu știe nimic despre el. Sunt singurul urmaș al averii O'Neil. Mama a murit la naștere și tata când eram copil”.

Jennifer fu luată prin surprindere, doamna Crow nu menționase faptul că Owen era orfan, dar Sean spusese acest lucru despre el. Măcar nu mințise despre asta.

„Îmi pare rău”, spuse ea.

„Nu-ți face griji, nu eram prea apropiat de tata, a murit într-un accident de mașină mult timp în urmă. Și nu am avut ocazia să o cunosc pe mama deloc. Vorbește-mi puțin despre tine”.

„A... am adus referințe și știu să gătesc și să fac curățenie foarte bine și sunt foarte responsabilă”.

Owen luă plicurile pe care fata i le întinse, le băgă în buzunar și se întinse după valiză.

„Doamna Crow spunea că te cunoaște foarte bine și că nu te va deranja faptul că sunt însărcinată, îți promit că nu mă va împiedica să muncesc, sunt foarte puternică și până acum nu am avut nici o problemă”.

„Păi, să te simți tu bine, acesta este cel mai important lucru. Ce a mai zis?”

„Mi-a povestit puțin despre tine și mi-a dat impresia că ai fi mult mai bătrân, adică nu chiar bătrân. Ei, înțelegi tu...”

„Ce vârstă ai?” o întreabă când se întoarseră în sufragerie.

„Destul de în vârstă”.

„Este o vârstă bună și văd că ești sănătoasă și puternică”.

Fata zâmbi, „douăzeci și trei, am douăzeci și trei”, adăugă cu o voce mai puternică.

„Ai primit postul”, zise el, „bucătăria este jos în spatele scărilor, aruncă-ți un ochi și vezi ce îți trebuie pentru a găti și a face curat, constructorii au transformat locul într-un dezastru dar presupun că vor termina până la sfârșitul lunii. Vreau prânzul gata pentru ora unu, deocamdată nu-ți face griji prea multe în privința curățeniei, o vom scoate la capăt după plecarea muncitorilor. Studioul meu este exclus, nimeni nu intră fără acordul meu. Vreau ceaiul la patru, iar cina la șase treizeci. Apartamentul tău este pe coridorul de lângă bucătărie. Ai dormitor, sufragerie și baie proprii. Sunt sigur că te vei simți chiar bine o dată ce totul va fi curățat. Bărbații nu au voie în casă. Vineri este ziua ta liberă. Asigură-te că o vei petrece în afara casei. Acum mai bine du-te și schimbă-te cu ceva mai potrivit pentru a începe munca”.

Fata rămase pe loc uitându-se la el pentru o clipă și zâmbi.

„Iertare. Nu sunt obișnuită să primesc ordine de la persoane de vârsta mea. Mă voi obișnui, unde ai spus că este camera mea?”

„Pe coridorul de lângă bucătărie, cum ai spus că te cheamă?”

„Jennifer, Jennifer Stone, încântată să te cunosc Owen O'Neil”, răspunse întinzându-i mâna. Un arc electric o atinse și îi urcă pe mână surprinzând-o. Owen își privi mâna nedumerit.

„Trebuie să fie energie statică”, zise aceasta, dar nu o asta părea a fi, simțea că îl cunoștea pe Owen dintotdeauna, probabil se datora uimitoarei sale asemănări cu Sean concluzionă.

Fata asta avea niște mâini atât de moi, mâini frumoase. Owen îi simți energia prin mână. Mai era încă cineva acolo, o simțea, cineva ca el. Încercă să ajungă la acea entitate.

„Mă voi duce în camera mea atunci” zise ea rupând vraja.

Owen încetă să se mai holbeze, „da”.

Capitolul 6

Nu era faptul că se simțea singură, deși se simțea. Era ciudățenia locului care răzbătea până la ea. După o săptămână petrecută la Oak Place își dădu seama că Owen nu era un tânăr normal. Constructorii făcuseră aceleași remarci, era ca și cum ar fi lucrat pentru un bătrân de 90 de ani, acum înțelegea de ce doamna Crow vorbise despre el în felul acela.

La prima vedere, părea foarte tânăr, dar după o vreme se vedea că este foarte hotărât în ceea ce face, foarte demodat și prea știutor pentru un bărbat de douăzeci de ani. Aflase adevărata lui vârstă dintr-o felicitare sosită de la firma de avocatură. Era atât de trist să fie orfan, se gândea fata, să primească felicitări pentru ziua de naștere de la avocați în loc de părinți. Îi cumpărase și ea una și în plus un tort.

Se întreba cum și-ar petrece Sean aniversarea celor douăzeci și cinci de ani.

Owen fu foarte impresionat de gest, rămânând fără cuvinte. După ce Jennifer și constructorii îi cântară „la mulți ani” și mâncară tort, se retrase în studio de unde nu mai ieși până a doua zi. Era sigură că îi văzuse lacrimi în ochi. Poate că oamenii nu mai fuseseră drăguți cu el până atunci...

Ajunse la concluzia că Owen își purta corpul și nu îl locuia ca orice persoană normală. Faptul de a se gândi la corp ca ceva în care cineva locuiește era ceva nou pentru Jennifer, care nu mai avusese astfel de gânduri până atunci. Chiar trebuise să meargă la biblioteca locală și să împrumute o carte despre asta.

Constructorii erau foarte rapizi, fără probleme, fără măritări de buget, fără întârzieri; era chiar neobișnuit și casa fu gata în cel mai scurt timp.

Când firma de decoratori veni fură câteva discuții legate de modă și gust în care Owen ieși învingător, fiind proprietarul, apoi terminară și aceștia în cel mai scurt timp.

După ce plecară toți muncitorii, Jennifer se trezi cu o mulțime de timp la dispoziție, mai ales în timpul zilei. Sarcinile ei erau foarte puține și casa părea să se mențină singură curată, cu excepția poate a podului.

Podul era exact ceea ce Jennifer credea că trebuie să fie. Acoperit cu o peliculă fină de praf, fiecare obiect trebuind să fie curățat înainte de a fi identificat. Era genul de loc care îi furnica stomacul, ca și depozitul de la magazinul mamei sale sau secțiunea antică de la biblioteca publică de acasă.

Vechi cufere pline cu de mult uitate posesiuni prețioase, jucării, haine, pantofi, cărți. Erau cărți îngrămădite din podea până în tavan în fiecare cotlon și fantă. Nu știa prea multe despre antichități, dar numai cărțile trebuie că valorau o avere.

Owen nu urca niciodată acolo. Când fata aduse vorba despre pod, el doar dădu din cap și notă ceva în micul său carnetel. Când se oferă că facă curățenie acolo, acesta dădu din nou de cap și îi spuse să facă ce vrea cu el, apoi notă altceva în carnetel și plecă.

Înarmată cu aspirator și cârpe de praf, petrecu prima zi pur și simplu stând în mijlocul camerei și acomodându-se cu ce era acolo.

Podul nu era luminat așa încât lustrui două sfeșnice largi și aduse lumânări potrivite, dând încăperii un aer straniu, ca și cum s-ar fi transpus într-un trecut îndepărtat unde timpul a încrămenit.

Unele dintre cufere aparținuseră personalului anterior, își putea da seama după conținut. Altele erau mai rafinate. Două săptămâni mai târziu, descoperi un cufăr care probabil aparținuse strămoșilor lui Owen. Într-o cutie brodată era portretul unei tinere frumoase. Purta o rochie violet și pălărie. Alături de portret era o colecție de scrisori adresate unui tânăr pe nume Owen și semnate „a ta pentru totdeauna, A”. Erau scrisori pasionale pline de dor ale unei femei căsătorite, căsătorită cu cineva mult mai bătrân decât ea, cu siguranță o căsătorie aranjată. Scrisorile erau adresate iubitului ei, Jennifer căută data, puțină matematică îi revelă faptul că iubitul trebuie să fi fost stră-străbunicul lui Owen. Duraseră două decade întregi, apoi încetară brusc. Petrecu trei după amieze citindu-le, își făcuse o cană cu ciocolată caldă și se retrase în pod, la lumina lumânărilor, stând pe o chestie ciudată care presupuse că era un fel de scaun.

Se întrebă ce se alesese de restul scrisorilor, dacă ar mai fi fost vreunele. Poate iubitul a fost prins, sau poate unul dintre ei murise. Căută alte scrisori semnate „A”. dar nu mai găsi niciuna, nici în pod, nici în altă parte.

Gândul de a căuta în studioul lui Owen când acesta nu se afla acolo îi trecu prin minte, făcându-i să i se ridice părul pe spate. Nu era nici un motiv ca acestea să se găsească acolo, dar ideea de a găsi unele noi era mult prea frumoasă.

Gândindu-se mai bine, Jennifer decise să îi ducă lui Owen scrisorile și să îl întrebe dacă mai erau și altele, poate știa el ce se întâmplase cu îndrăgostiții.

Fața lui Owen deveni gri cenușie. Stătu în liniște ținând în mână scrisorile în timp ce Jennifer îi povestea despre ele. Când aceasta termină, mângâie ușor hârtiile și i le înapoie.

„A murit la naștere”, spuse apoi, „la treizeci și șapte de ani. În acele zile era ceva destul de obișnuit. Cred... cred că stră – străbunicul ar fi putut să-i dea ceva ca să o salveze. Avea studii medicale. Dar nu a aflat de moartea ei decât atunci când nu a mai venit la locul de întâlnire”.

„Este atât de trist”, zise Jennifer privind scrisorile învechite, „trebuie să fi avut inima frântă, bietul om. Obișnuiau să se întâlnească în Brighton, știi, o dată pe lună toamna, de două ori vara”.

Ea trebuie să fi avut șaptesprezece ani când s-au întâlnit, se gândi apoi. Măritată la șaptesprezece ani.

Owen porni spre studioul său, „cel mai bine este să le pui unde le-ai găsit” mai zise.

Îl privi plecând. Era supărat dintr-un anume motiv dar nu-și putea aduce aminte dacă fusese supărat înainte de a-i arăta scrisorile sau devenise după. Apoi adevărul o străfulgeră, mama sa murise dând naștere și această femeie murise pierzând sarcina. Fusese atât de neatentă întrebându-l despre asta! Ar fi trebuit să își dea seama.

Punând scrisorile la loc în cutia lor, se îndreptă spre studio. Ușa era închisă ca de obicei. Voi să bată dar ceva o oprea de fiecare dată când ridica mâna, era ca și când, deodată, îi lipsea voința.

Jennifer se întrebă dacă se simte prea jenată pentru a-și cere scuze de la Owen, iar pe măsură ce gândul i se contura în minte lipsa de voință creștea dramatic. „Nu fi proastă”, își zise și luptă împotriva sentimentului.

Efortul fu atât de puternic încât atunci când în cele din urmă reuși să bată la ușă, în locul unei bății ușoare, cum intenționase, se auzi un zgomot puternic și imperios.

Ușa se deschise până la perete.

„Cum ai reușit să faci asta?!”

„Îmi pare rău, Owen, nu am vrut să te deranjez, voiam doar să-mi cer scuze pentru scrisori, nu mi-am dat seama că te va supăra moartea acelei femei”.

„Cum de ai reușit să bați la ușă!?”

„Poftim?”

Owen dădu puțin înapoi și îi aruncă o privire cum nu mai văzuse până atunci.

„Nu am vrut, eram atât de jenată că te-am făcut să te superi încât m-am forțat să bat la ușă și, ei bine, nu ești chiar cum mi-aș fi dorit. Trebuia...” Își dădu seama că nu face decât să înrăutățească lucrurile, Owen arăta foarte ciudat, preocupat, chiar îngrijorat, stresat, într-un fel intens pe care ea nu-l putea exprima. „Ok, acum voi pleca să pregătesc masa sau altceva”, mai zise și se întoarse să plece, dar Owen o prinse de umăr și o întoarse blând.

„Sunt lucruri...” începu, „sunt lucruri pe care le faci și nu ar trebui să le faci”.

„Știu, oricum nu era treaba mea, dar am fost prinsă cu toată povestea aceea de dragoste și trebuia să aflu ce s-a întâmplat. Voi sta deoparte de orice fel de hârtie de familie”.

„Bine”. Figura i se îmblânzi, privind-o în ochi, „bine”.

O apucă de mâini și zise „nu ești ca nimeni pe care l-am întâlnit vreodată. Nu reușesc să te citesc. Este în regulă cu scrisorile, poți citi orice găsești, păstrează-le dacă vrei”.

Jennifer simți cum căldura lui o învăluie și inima o luă la goană. Era ca și cum ar fi îmbrățișat-o dar el doar o ținea de mână. Își retrase rapid mâna, mormăi ceva despre cină și se îndepărtă brusc de el.

Înainte de a da colțul coridorului privi înapoi și îl văzu stând în cadrul ușii înconjurat de o lumină, iar fața

lui... semăna atât de mult cu Sean, dar totuși atât de diferită, în întregul ei, complet.

Își desprinsese privirea de la el și se grăbi spre bucătărie. Rămăsese fără suflare, obrajii îi erau fierbinți și își simțea inima bătând atât de tare încât abia își putea auzi gândurile.

În acea seară Jennifer stătu și lăsă amurgul să o cuprindă în pod, crepusculul coborând ușor fără ca vreun zgomot sau lumină electrică să îl îndepărteze. Owen nu coborâse la cină. Rămăsese în studio. Îi lăsase farfuria cu mâncare pe masa bucătăriei cu instrucțiunile pentru încălzire în cuptorul cu microunde alături, în cazul în care i s-ar fi făcut foame în timpul nopții.

Atinse broderia de pe cutia cu scrisori. Uitase să îl întrebe pe Owen ce se întâmplase cu stră-străbunicul lui. Se întrebă ce se alesese de el după moarte iubitei lui. Continuase să trăiască? Se căsătorise? Avusese o familie? Sau poate era deja căsătorit în timpul aventurii? În scrisori nu exista nici un indiciu cu privire la starea lui civilă, poate că deja avusese un copil când o întâlnise pe „A”. Sau poate întâlnise pe altcineva după ce aceasta murise.

Deschise cufărul și puse cutia la locul său.

Și-i imaginea pe O'Neil călătorind prin toată lumea. Găsise obiecte din fiecare loc exotic de pe Pământ. Dar nici sulurile sanscrite, nici picturile chinezești nu-i suscitara imaginația precum acele simple scrisori. Într-o zi, își spuse, le va scrie într-o carte. Va scrie despre el și despre cum s-a simțit atunci când iubita nu a mai venit la locul lor special de la mare.

Nu-i scăpă atenției faptul că fiecare lucru din acel pod părea a fi masculin, ceva ce numai un bărbat ar fi păstrat. Nu era nici o urmă feminină. Îi dădu de gândit. Ce se întâmplase cu femeile O'Neil? Ce se întâmplase cu

lucrurile lor? Mama lui Owen murise la naștere, dar totuși ar fi trebuit să fie pe undeva niște fotografii de-ale ei, podul nu conținea nimic care să-i fi aparținut ei, bunicii sau străbunicii, sau măcar mătușilor.

Era un mister pe care trebuia să îl investigheze.

Zilele veneau și trecea în casă altfel decât afară. Jennifer se simțea mereu într-o vacanță de cumpărături. Simțea că în casă orele au mai multe minute decât afară.

Era straniu.

Realizase o rutină care să se potrivească necesităților lui Owen care îi ceruse în mod special să îi pregătească masa la timp în prima zi când ajunsese la Oak Place.

Micul dejun la mijlocul dimineții, prânzul la miezul zilei, ceai la diferite momente ale zilei și cina pe masă în bucătărie cu instrucțiunile pentru încălzire. Întotdeauna găsise farfuria goală dimineața.

Owen se retrase în sine tot mai mult pe măsură ce săptămânile treceau. Uneori ieșea din studio și stătea de vorbă cu ea ore în șir, spunându-i despre tot felul de lucruri ciudate și urmărindu-i reacțiile cu interes.

Totuși, erau chestii cu privire la el și la casă care îi trăgeau semnale de alarmă undeva în adâncul minții. Lucruri mărunte. Cum ar fi că Owen răspundea uneori la întrebări înainte ca aceasta să le fi pus și insista apoi că îl întrebasese deja. Apoi a fost o chestiune cu fantome. Jennifer nu credea în fantome, sau mai exact nu crezuse până când se mutase la Oak Place.

Era o după amiază luminoasă. Tocmai venise de la cumpărături și, după ce lăsă sacoșele pe masa din bucătărie, merse să-și lase haina în cameră și îl văzu acolo. În mărime naturală, dar transparent. Un bătrân.

Când își reveni, Owen îi făcea vânt întrebându-o dacă se simte bine.

„Am auzit un zgomot și am venit în fugă, erai pe podea”, îi spuse.

Nu-și amintea când leșinase, era mai degrabă ca un întuneric complet, ca și cum o perioadă de timp îi fusese ștearsă din memorie. Se gândi imediat la copil; burta îi crescuse destul de mult și se temu să nu se fi lovit când căzuse.

Owen îi dădu puțină apă să bea și o ajută să se întindă în pat.

„O fantomă”, spuse ea cercetând camera cu ochii larg deschiși.

„Cum arăta?” o întrebă.

„Ca o fantomă, desigur, cum crezi? Transparentă și foarte bătrână, dar puternică presupun, ca un fel de lumină albă”.

„Interesant”.

Owen păru să ia notițe în minte câteva secunde, sau să-și confirme o teorie, „da, trebuie să fie un bătrân valet care a murit aici prin anii 1800, era îndrăgostit de stră-străbunica mea, femeia cu care stră-străbunicul meu s-a căsătorit după tragica moarte a iubitei lui. Poți găsi o grămadă de lucruri de-ale ei în șifonierul din ce-a de-a doua cameră de oaspeți de pe stânga, de la primul etaj. Această fantomă era atât de îndrăgostită de ea încât a devenit fantoma familiei, așa că, nu mi-aș face griji în privința ei dacă aș fi tu. Dacă îl mai vezi doar ignoră-l și va pleca”.

„Fantoma familiei?”

„Da, un băiat prietenos”.

„Cum se face că nu l-am mai văzut înainte?”

„Este... foarte timid, nu se arată oricui. Probabil te-a plăcut, acum te poți considera ca făcând parte din familie”, zise Owen înclinându-se și părăsi camera.

Jennifer își mângâie abdomenul, copilașul ei nu mai părea a fi o experiență atât de rea.

Nimeni nu-i spusese nimic despre fantome. Gândul îi reveni la spusele lui Owen despre stră-străbunicul lui. O grămadă de lucruri de-ale stră-străbunicii lui Owen erau îndesate în șifonier, dar ea curățase toate șifonierele, era sigură de asta, așa că el greșea cu siguranță.

„Este un mic chepeng în spatele șifonierului!” strigă Owen din cealaltă cameră, „trage... șiretul de la bec și se va deschide”.

Iarăși! Îi răspundea la gând, fără ca ea să fi spus nimic. Era sigură că nu spusese nimic de această dată, în plus, Owen nici măcar nu era în cameră așa că n-ar fi putut-o auzi dacă ar fi spus.

Așteptă până îl auzi pe Owen intrând în studio apoi o luă la fugă pe scări. Era adevărat, trase de șnurul becului care ilumina șifonierul și un mic chepeng se deschise lăsând să se vadă o încăpere plină cu cufer. Îl deschise pe primul de deasupra. Era plin cu haine, pantofi, un jurnal, fotografii și pălării. Pe scurt cu tot ceea ce trebuia să fie plin. Era perfect.

În acea seară îl auzi pe Owen mergând în jurul casei și vorbind într-o limbă străină. Când ieși să vadă ce se întâmplă, acesta se uită fix la ea și cu o voce joasă și ciudată îi zise „uită”.

„Ce să uit?” întrebă această, moment în care Owen scăpă din mână bățul pe care îl ținea și se uită la ea înmărmurit. „Uită”, repetă și fata se simți amețită, simțind cum amintirile dispar undeva cu un pocnet surd.

„Ce a fost asta!” strigă la el, „e un fel de hipnoză? Să nu îndrăznești să te joci cu mintea mea așa din nou Owen O'Neil”, mai zise și se întoarse furioasă în camera ei trântind ușa.

Se gândi să plece, Owen părea un băiat drăguț, dar dacă era băgat în chestii oculte ca hipnoza nu era chip să mai rămână pe acolo ca să-i servească drept porcușor de Guineea. Dar apoi se gândi la Sean. Ultima oară când l-a întrebat despre Sean îi răspunsese pur și simplu că nu știe unde este. Apoi încercase să se corecteze insistând asupra faptului că el nu cunoaște pe nimeni pe nume Sean. Minciuna nu era unul dintre punctele forte ale lui Owen. Era sigură că îi va spune despre Sean cât de curând, cum să ia legătura cu el.

Visele începură curând după asta, erau foarte luminoase și colorate. Era ca o variantă îmbunătățită a realității. Sean era în ele, stăteau împreună sub copaci lângă un lac. El o întrebă cum merg lucrurile și ea îi spuse despre Owen. Sean fu surprins să afle că fratele său este în viață. Apoi o întrebă unde locuiește dar aceasta nu-i putu spune oricât se strădui, în vis nu-și putea aminti adresa. Tot ceea ce-și putu aminti era că locuia în Londra.

Unul dintre lucrurile cele mai surprinzătoare din vise era că acolo nu era însărcinată. Fu atât de șocată când se trezi prima dată, dar o dată cu vremea învăță să intre și să iasă în vise după bunul său plac.

Majoritatea timpului când visa despre Sean, doar stăteau îmbrățișați în liniște. Uneori San întreba despre Owen, lucruri mărunte, cum ar fi obiceiurile lui, ținuta, interesele, lucruri de acestea. Jennifer se trezi urmărindu-l cu mai multă atenție decât era politicos pe Owen. Observă modul în care acesta se juca cu o barbă care nu exista în timp ce citea, modul în care îi apărea

un mic rid când se chinuia cu un gând nou sau o idee nouă. Sau modul în care se oprea fix în mijlocul unei propoziții sau cu furculița care tocmai îi atingea buzele, putea rămâne așa câteva secunde, perfect nemișcat, până când gândul care tocmai îl străbătea se contura corespunzător iar apoi continua ceea ce întrerupsese ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Sau reacția pe care o avusese când îi găsisese „Întâmplări stranii, ziarul fenomenelor neexplicate” pe masa din bucătărie. Era ca un copilăș care a primit o jucărie nouă, ascunzând de ea cele citite cu totală uimire și surpriză și notându-și mai multe chestii în carnețel.

Își aminti aceste mici aspecte și i le povesti lui Sean, dar după o vreme Sean începu să devină trist când aceasta vorbea despre Owen.

Toate erau fantezii desigur, vise care făceau ca lucrurile să pară mai bune, dar îi păreau atât de reale încât pentru câteva ore după ce se trezea era încă sigură că fusese în altă parte, într-un loc unde Sean era ținut prizonier. Apoi noutățile dimineții, curățenia și mersul la cumpărături o aruncau înapoi în această lume până data viitoare când intra în vreunul din aceste vise.

Owen nu mai fu același după episodul cu hipnoza, își ceruse iertare în dimineața următoare, zicându-i că încercase ceva ce citise în unul din ziarele ei pentru a scăpa de fantoma majordomului și se lăsase cuprins de asta.

Orice încercase însă nu a mers, îl revăzu pe bătrân încă de trei ori, o dată în sufragerie, o dată holbându-se la ea dintr-o pictură în pod și o dată intrând în studioul lui Owen când acesta se afla înăuntru. Fugise la ușă și încercase să o deschidă dar era încuiată. Bătuse la ușă și îl întrebase pe Owen dacă este în regulă, iar acesta

venise la ușă arătând palid și somnolent, abia putând vorbi.

„Bătrânul majordom”, îi spuse acestuia, „ți-a intrat în studio”.

„Nu mă deranja niciodată când lucrez, ți-am spus mai demult această regulă”, abia reuși să mormăie și trânti ușa închizând-o.

Anul trecut, o fată de pe strada ei devenise dependentă de droguri. Jennifer își amintea cum arăta când era drogată. Owen arăta la fel, ba chiar mai rău, mai degrabă ca atunci când o văzuse pe fată în Dublin, după ce părinții ei o alungaseră de acasă. Abia putea vorbi, era gri și tremura. Atât de subțire.

Un dependent de droguri. Owen trebuie să fi fost dependent de droguri. Intră în panică, cum ar putea să locuiască în aceeași casă cu un dependent de droguri mai ales că era însărcinată? În tot acest timp se gândise că Owen era un fel de programator de computere sau un scriitor, ceva de genul acesta, care se încuia singur zi de zi cu toate acele calculatoare și cărți.

Nu era de mirare că îi fusese accesul total în acea cameră. Probabil el nu voia să îi găsească drogurile.

„Nu sunt dependent de droguri”, îi răspunse intrând peste ea în bucătărie și făcând-o să-i sară inima de spaimă.

„Nu... nu am zis niciodată că ești, eu...”

„Ai gândit și să știi că gândești foarte gălăgios. Gândești totul prea tare, nu se poate gândi în liniște în acest loc”, zise și se așeză.

Arăta complet normal, deși cu câteva momente în urmă arătase complet altfel

„Gândesc prea tare?” întrebă fata. Poate nu auzise bine.

„Oh, ba ai auzit foarte bine. Gândești prea tare și îți vâri nasul unde nu îți fierbe oala. Și nu te comporti ca o muritoare normală, așa că mai bine spune-mi ce se întâmplă aici”.

„Eu? Eu nu mă port ca un muritor obișnuit? Te-ai uitat la tine în ultima vreme? Tu crezi că ești un muritor normal? N-am mai întâlnit pe nimeni ca tine până acum, ești ciudat Owen, foarte ciudat”, șuieră ultimele cuvinte și îl simți cutremurându-se.

Acum îi va face chestia aia cu uitatul, știu asta înainte ca el să deschidă gura.

„Să nu îndrăznești”, îi zise îndreptând un deget spre el, „dacă mai încerci o dată chestia aia cu hipnoza am plecat și nu ai decât să-i spui și asta lui Sean”.

Deveni pal holbându-se la vârful degetului îndreptat înspre el cu oroare, „nu aveam de gând”, îndrăzni.

„Ba aveai, știi că aveai, o pot spune...” îi spuse ea și își dădu seama că nu știa cum dar își putea da seama ce avea el de gând să facă sau să spună, „după privirea ta”.

Privi într-o parte, iar fața i se înroși de furie sau rușine sau un amestec din ambele. Urmară câteva minute de liniște tensionată, apoi îi răspunse, „da” înainte ca Jennifer să îl întrebe dacă își vrea ceaiul acum.

Mâncară într-o liniște politicoasă, apoi ea se ridică și strânse farfuriile de pe masă, dar Owen nu părăsi bucătăria de această dată. Rămase pe loc și așteptă ca ea să termine de curățat.

„Ok”, spuse în timp ce fata se așeză pe scaun.

„Tu primul”, zise ea.

„Nu, tu prima, doamnele întâi”, îi răspunse acesta.

Erau atât de multe despre care voia să îl întrebe, despre bătrânul majordom, despre propria viață, despre citirea gândurilor altora.

„Unde mergi în timpul nopții?” O întrebă înainte ca ea să aibă timp să-și pună gândurile în ordine.

În circumstanțe normale ar fi răspuns „merg în pat”, dar știa că Owen se referea la vise, la timpul pe care ea îl petrecea părăsind această realitate și vizitându-l pe Sean. Trase adânc aer în piept și începu să-i povestească despre lac, despre copaci, munți, curenți, flori, păsări și fluturi, apoi, la sfârșit, îi spuse despre Sean.

Se simți rău spunându-i lui Owen că îl vizita pe Sean în vis, dar nu își dădea seama de ce. Nu îi spuse despre orele pe care le petreceau împreună, îmbrățișându-se, privind stelele sau apusurile. Nu îi spuse nici că acum visele erau mai rare și nici că atunci când simțise că Sean o chema nu voise să părăsească realitatea pentru a fi cu el.

Owen voia să afle despre fratele lui, o întrebă care erau convingerile lui Sean, gândurile lui despre viață, despre locul în care trăia, ce abilități avea, putea citi gândurile? Îi spuse despre cum i se mișcă părul lui Sean când bate vântul și cum își ține bărbia când o ascultă vorbind.

„Cam cum faci tu acum”, observă ea și roși fără motiv. Urmă o tăcere forțată, amândoi simțindu-se jenat deși nici unul dintre ei nu avea nici un motiv pentru asta.

„Este rândul tău”.

Ceea ce i-a spus apoi era de necrezut, putea să-și dea seama dacă ar fi mințit, dar asta nu însemna că el i-ar fi spus întregul adevăr.

„Deci vrei să spui că trăim într-un fel de lume cuantică, plină cu toate aceste alte dimensiuni în care trăiesc diferite alte ființe și că bătrânul majordom pe

care l-am văzut este una dintre acele ființe care trecea în lumea noastră?” îl întrebă când acesta termină.

„Da?”

„Ei bine, de fapt chiar am făcut o lucrare la fizică cuantică în ultimul meu an de școală și concluziile mele erau că pot foarte bine exista lumi paralele, precum și mai multe rezultate posibile, dar desigur dacă amesteci două dintre ele poți obține absolut orice - ceea ce ar face o teorie, ca magia, posibilă - dar prea încet pentru a deveni o soluție viabilă pentru utilizare zilnică. Doar dacă nu cumva ai acces la vreun fel de accelerator, ceva care să poată face ca teoria haosului să funcționeze invers astfel încât atunci când gândești 'vreau cutare și cutare în mână' cum ar fi un milion de lire, atunci undeva în trecut vei fi plasat comanda pentru ceea ce se întâmplă acum, precum chestia cu aripa fluturelui și furtuna”.

Amândoi își priviră mâinile.

„Este o teorie bună”, zise Owen.

Putea spune că îl impresionase. Probabil nu era obișnuit cu fete istețe, cu o mamă moartă la naștere și fără nici o soră.

„Deci nu ești dependent de droguri, închinător la demoni sau ceva de genul acesta, nu? Doar un fel de vrăjitor?”

„Ei bine, nu chiar un vrăjitor, mai exact un mag, un înțelept, cu mult timp în urmă erau numai cei pe care îi poți numi magi, apoi un grup dintre ei au descoperit o nouă sursă de magie, bazată pe mai mult decât ierburi și incantații și au decis să înființeze un nou ordin. Apoi o persoană care este... psihic când își conștientizează puterile este atrasă de multe ori de tipul de magie care i se potrivește cel mai bine, a vrăjitorilor sau a înțelepților.

Vrăjitorii sunt cei care urmează Metodele Vechi cum le numesc ei”.

„Dar tu vorbești despre vrăjitori, mediumi, magi și înțelepți ca și când ar fi la fel. Știu, de exemplu, că mediumii nu sunt toți vrăjitori, când eram în Dublin am mers împreună cu prietenii mei la unul, știa Tarot. Avea mai mulți sfinți pe pereți decât biserica din cartier, nu era nimic vrăjitoresc în acea femeie și sunt absolut sigură că nu ar fi putut face nici o magie în nici un caz. Totuși ne-a spus o mulțime de lucruri cu cărțile ei. Și nu am auzit niciodată de Bătrâni”.

Îl văzu pe Owen că începea să se simtă incomod. Probabil că nu se aștepta din partea ei să știe atât de multe pe acest subiect. Nici nu știuse mare lucru până de curând, cu toate întâmplările ciudate din casă începuse să cumpere „Întâmplări Stranii” și să citească tot felul de cărți de ocultism așa că aflase măcar diferența dintre mediumi, vrăjitoare și păgâni, chiar și puțin Wicca.

„Asta este magie de muritori”.

„Muritori? Sper că nu-mi vei spune că ești vreo ființă din aceea nemuritoare care bântuie pe aici și taie capetele altor nemuritori, nu?”

„Nu, nu-ți voi spune asta”.

„Bine. Așa am crezut o secundă. Ce vrei să zici cu magie muritoare? Adică ucigătoare? O magie care omoară oameni?”

„Păi, nu. Magia muritoare este vârful icebergului. Magia magilor nu este ceva ce vei găsi pe internet sau la magazinul din cartier. Nu se poate face cu o lumânare și câteva gânduri – dorință. Este necesară o mulțime de concentrare și mult studiu. Lucrez la ceva și trebuie să exersezi o mulțime; și dacă tu dai buzna peste mine când nu sunt în corp... meditănd, întrerupându-mă brutal, eu

nu mai am controlul complet asupra corpului. E ca și cum sufletul și corpul nu se mai pot sincroniza pentru un timp, ca și cum ar pierde contactul unul cu celălalt”.

„Ah! Ca o experiență extracorporală?! Am avut una o dată”.

„Da! Ca una din acelea. Nu oricine poate avea o experiență extracorporală, după cum nu oricine poate citi gândurile altcuiva sau să gândească atât de tare încât să fie auzit din cealaltă parte a casei. Într-un anume fel te transformi într-un mag și vreau să știu cât de mult conștientizezi din chestia asta”.

„De fapt nu știu prea multe, nici măcar că gândurile mele alergă prin casă de unele singure”.

Ultimele cuvinte îi aduseră lui Owen un zâmbet pe față. Părea mulțumit de răspuns. Conversația se apropia de final.

„Și fantoma, valetul, este singura din casă?” întrebă fata nepregătită încă să părăsească subiectul.

„Da, și dacă vezi orice altă fantomă pe aici te rog să mă anunți de îndată”.

„Seamănă cumva cu tine”.

Owen o privi surprins.

„Adică , mă rog, nu chiar ca tine, știi, este destul de înalt, cu păr cârlionțat, dacă nu ar fi transparent și de aproape o sută de ani, așa spune că îți seamănă foarte bine...”

Văzu că discuția îl supără. Nu era ceva despre care să fi vrut să vorbească. Probabil un secret de familie. Poate că valetul o fi fost iubitul stră-străbunicii lui și adevăratul tată al copiilor. Poate că Owen nu era un O'Neil până la urmă și poate că ar trebui să înceteze să se mai gândească la lucrurile astea. Încercă să gândească în șoaptă dar Owen încă se uita fix la ea și devenise din ce în ce mai nervos. Deci să schimbe

subiectul. Nu mai avusese niciodată o conversație de acest fel și nu ar fi dorit să se termine atât de repede. Dacă ar fi avut loc câteva luni mai devreme, înainte să înceapă ciudatele evenimente, ar fi refuzat să asculte considerând-o un talmeș-balmeș.

„Deci, care este teoria ta cu privire la elevarea mea, înseamnă că pot deveni o vrăjitoare sau un înțelept?”

„Când ai venit aici prima dată, nu aveai nici un fel de puteri, dar acum vad cum îți radiază din trup, într-un fel la nivel genetic”.

Fata privi în jos și exclamă:

„Oh, nu, bebelușul meu. Crezi că asta i-ar face rău bebelușului?”

„Deloc, copilașul este complet normal... uman”.

Simți o liniște a gândurilor după această propoziție. Îi ascundea ceva cu privire la bebeluș.

Îl privi în ochi scormonind după acel gând pe care el nu-și permisese să îl aibă.

Bărbatul se ridică atât de brusc încât scaunul zbură de sub el.

„Până aici! Sunt reguli fundamentale pentru lucrurile astea, nu ai voie să dai buzna în mințile oamenilor așa, este ca și cu ți-aș intra în cameră și ți-aș citi jurnalul sau ți-aș deschide e-mailul”.

„De unde știi că am un jurnal? Mi-ai intrat în cameră în lipsa mea?”

„Nu am intrat niciodată în camera ta când nu erai acolo. Am presupus că ai un jurnal. Majoritatea femeilor pe care le-am întâlnit au avut unul. Stră –străbunica mea a avut un jurnal, știi asta, doar l-ai citit”.

Jennifer simți că mai era ceva, ceva ce el evita să spună dar care o străpunse ca un cuțit.

„Înțeleg. Deodată ești expert în femei. Pot să-ți spun că nu știi nimic despre femei. Ești bărbatul tipic șovin

care nu a avut o conversație inteligentă cu o femeie în toată viața ta”.

„Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel? Nu ești decât un copil, un copil prost și atât. Crezi că le știi pe toate, dar de fapt nu știi nimic. Încerc să te învăț regulile de bază pentru a-ți folosi puterile pe care le ai acum, iar tu nu poți face altceva decât să mă insulți în modul cel mai jalnic”.

„Poate că sunt în multe feluri, dar proastă nu sunt. Crezi că ești mai deștept decât mine pentru că ești cu câțiva ani mai bătrân și poate chiar ești în teorii și cărți, dar aceasta este viața adevărată și, dacă nu ți-ai fi petrecut întreaga viață îngropat în cărți și computere, ai fi conștientizat că sunt lucruri pe care nu le poți învăța de acolo”.

„Aha. Să înțeleg că, având o experiență de viață atât de lungă și amplă, Mă vei învăța aceste lucruri? Ca și când tu nu te-ai îngropat în cărți? Ca și cum tu chiar ai trăit?”

„Da. Și prima lecție este că sarcasmul este ce mai joasă formă de spirit”. Zicând acestea ieși în trombă din bucătărie și intră în camera ei trântind puternic ușa.

Cum îndrăznește? se întrebă. Și ei tocmai îi păruse rău pentru el pentru că nu avea o familie sau prieteni. Nu era de mirare că nu avea prieteni, era cel mai respingător băiat pe care îl întâlnise vreodată. Probabil că se datora faptului că era un nepot răsfățat bogat.

Nu îi scăpase nici modul în care îi privise burta când îi spusese că are o experiență bogată. Se întrebese dacă o consideră un fel de haimana pentru că rămăsese însărcinată; asta îi confirma temerile. Probabil că nici nu ar fi primit-o menajeră dacă nu ar fi purtat copilul fratelui său.

Îi venea să plângă dar nu voia cu nici un chip; asta probabil că îşi dorea el - să o facă să plângă. Era bucuroasă că nu avea fraţi, dacă asta însemna să trăieşti cu un băiat. Măcar prezenţa lui era numai temporară, nu ar fi trebuit să trăiască toată viaţa astfel.

Sean nu ar fi putut fi mai diferit de fratele său nici dar s-ar fi străduit. Sean era inocent, admitea când nu ştia ceva, era plin de bucurie pentru lucrurile mărunte, simple din viaţă.

Lacrimi i se rostogoliră pe obraz, dar era sigură că acestea nu se datorau certei, ci faptului că Sean îi lipsea atât de mult încât o durea. Copilaşul începu să lovească şi o făcu să se simtă mai bine.

„Ştiu, măcar ne avem unul pe celălalt”, spuse mângâindu-şi cu blândeţe abdomenul.

Capitolul 7

Owen era furios. Ridică scaunul și se așeză, era mai furios decât își putea aminti că fusese vreodată. Fata ieșise ca o furtună și îi trântise ușa în față; cum îndrăznise? Și nimic nu avea efect asupra ei. Nici magie, nici farmecul său personal, nimic. Era ca și cum ar fi avut un scut, ceva ce el nu mai văzuse până atunci. Și cum putea un muritor să devină deodată mag? Era ca și cum ceva din materialul genetic al copilului trecuse în mamă, un fel de moștenire genetică inversată. Și magia pe care ea o folosisa nu avea granițe, nici o identitate. Era un amestec derutant de magie vrăjitoarească și preotească. Modul în care îl amenințase cu degetul, văzuse efectiv energia suptă în el de peste tot, chiar și din el, gata de a fi eliberată și apoi cum ea oprise totul într-o secundă. Îl dezarmase. În clipa în care el credea că va pierde controlul, ea pur și simplu reținu energia acolo, chiar în fața lui, apoi o împrăștiu trimițând-o înapoi la sursă mai eficient decât ar fi putut să o facă el vreodată. Nu că l-ar fi rănit dacă ar fi trimis-o către el, ar fi fost bolnav poate câteva zile, dar nu aceasta era ideea. Să o aibă în preajmă era ca și cum ar fi stat în fața unui material explozibil foarte activ fără a avea butonul on-off. Și modul în care îi pătrunse prin scuturi și îi invadase mintea ca și cum ar fi deschis o carte. Era ceva nemaiauzit.

Poate că la acest fel de magie se referise Păstrătorul. Dar el nu-și aducea aminte ca Aeoife să fi făcut așa ceva. Poate că totuși o făcuse dar într-o manieră mult mai subtilă, se gândi.

O simți pe Jennifer plângând în camera ei și brusc mânia i se topi, dispărând. Era supărat. Voia să o linștească, să îi spună că îi pare rău. Merse până la ușă și se pregăti să bată. Dar ea nu îl iubea, nici măcar nu îl plăcea, inima ei aparținea altcuiva. În jurnal scrisese numai despre Sean, și după ton, părea că acesta era singurul la care visa.

Nu îi intrase în cameră în lipsă, cel puțin nu când era întrerupat. Se materializase în cameră din astral, ceea ce nu era deloc același lucru. Nu avusese de unde să știe că îl va vedea, nici un muritor nu-l mai văzuse până atunci. Devenise furioasă când își văzuse jurnalul în mâinile lui și începuse să arunce în el cu tot felul de lucruri. Măcar reușise, chiar dacă nu în totalitate, să îi șteargă din memorie incidentul.

Minutele se scurseră încet și simți cum Jennifer adormi. Măcar își va ține gândurile mai în liniște acum. Nu dorise ca acea conversație să devină ceartă. Nimic nu ieșea după cum plănuiise. Își părăsise căutarea Medalionului pentru a rezolva ghicitoarea Păstrătorului la care renunțase din cauza lui Jennifer. Încercase să îl găsească pe Sean pentru ea, chiar dacă asta însemna că dacă ar reuși Jennifer nu va mai putea fi niciodată a lui. Voia doar să o vadă fericită. Dar Sean era un mister, nici o înregistrare a nașterii, nici o urmă magică, nimic. Era posibil, datorită asemănării, ca Sean să îi fie rudă și astfel mag, mai ales că bebelușul lui Jennifer era mag. Asta însemna că una sau mai multe dintre rudele lui de sânge erau magi, dar de ce existența acestuia ar fi ținută secret chiar și față de el? Nu avea nici un sens.

Se gândi să o contacteze le Aeofe, mama sa mag. Era evident din implicarea femeii că aceasta știa o mulțime despre întreaga poveste, dar să o contacteze pe Aeofe ar fi adus mai multă bătaie de cap decât își dorea

în acel moment. În plus era orgoliul lui de Preot care trebuia luat în considerare. Profund în sinea sa știa că ocolind-o pe Aeoife face o greșeală, dar considera că nu era așa o grabă să îl găsească pe fostul prieten și viitorul tată.

Se lăsă pe spate în scaunul său și privi împrejur. Bucătăria devenise un loc plăcut, redecorată, curată ca un fluier, cu ghivece cu flori și plante în orice colțișor liber. Becul filă.

Era trist. Nu mai fusese trist din copilărie. Ceva îl făcea trist dar nu putea spune exact ce. Era trist pentru că o iubea pe Jennifer, iar ea îl ura. Nu l-ar fi iubit niciodată pentru că inima ei aparținea altcuiva care arăta exact ca el, doar că nu era el și nu va fi niciodată.

Ochii îi căzură pe scaunul lui Jennifer, unde rămăsese un fir de păr lung roșu și ondulat. Îl putea împrumuta pentru câteva minute. Ca să îl cerceteze. Nu încălca nici o regulă atâta timp cât se ținea deoparte de prezent, trecutul până la urmă era domeniu public. Împrumutul era a doua natura a oricărui mag.

Ridică firul de păr până în dreptul feței și șopti „Jennifer”. Apoi se ridică și merse în studio încuind ușa după el în mai mult de o dimensiune. Studioul alcătuia un contrast puternic cu bucătăria. Era întunecat, prăfos, fără a avea însă praf, cu cărți vechi ce păreau a avea propria lor viață. Acum avea un colț întreg amenajat cu computere de ultima tehnologie, dar modul în care le folosea era mai apropiat de cuvântul „surf” decât și-ar fi putut imagina orice muritor.

Se întinse, slăbindu-și îmbrăcămintea și relaxându-se. Corpul începu să bâzâie. Examină firul de păr pentru a-i găsi rădăcina.

Era într-o clasă; copii ascultau un poem,
Și noaptea cuprinse pământul

Ca o mantie de dantelă cernită.

Fără speranță,

Fără bucurie,

Numai frică și dezamăgire...

Este o zi strălucitoare; vede soare sclipind printre frunzele copacilor, o pasăre cântă printre ramuri. Se uită în jos la mâinile sale, mici, acoperite cu pistrii, care încep să deseneze ceva, mângăind, nu, este o față. Este a lui, ea desena fața lui, Îl văzuse în minte. Se deconectă și merse mai departe pe firul de păr. Privindu-se în oglindă, ea își piaptăna părul fredonând un cântec. *Fată frumoasă, sunt o fată frumoasă, da, da, da....* Se oprește și se uită fix în ochii ei, nu ochii ei, ai lui.

„Cine ești?”

El țâșni de acolo și se mută mai aproape de prezent, aproape, dar nu chiar, de sfârșitul firului.

Plouă, ea așteaptă pe cineva, este emoționată, inima îi aleargă, un bărbat dă colțul și îl îmbrățișează, îl sărută. Când omul se dă înapoi, Owen îi vede fața. Simte cum sângele i se scurge din corp. Omul este el însuși, Owen, dar nu chiar, ceva e diferit.

„Te iubesc”, vocea aceluia îi spune lui Jennifer, apoi se uită fix la Owen. Owen închise ochii și se extrase.

Căzu pe podea și încercă să-și recapete răsuflarea, nesincronizat, prea brusc, camera învârtindu-se. Încet își recăpătă controlul asupra membrelor și se ridică. Îi era rău.

Sean era cu siguranță fratele său sau o clonă, un fel de copie identică, cel puțin una fizică. Și era nemuritor, ca el însuși.

„Aeoife”, zise ridicându-se în picioare, ea va ști să îi explice și îi simți proximitatea. Era prea târziu să se întoarcă, bătrâna femeie era aproape și avea răspunsurile.

Firul de păr era încă în mâna lui, își dori să se întoarcă, să fie cu Jennifer chiar dacă numai într-un trecut lipsit de realitate, dar știa că nu avea voie să o facă. Fusese prea tare cuprins și ar fi putut rămâne blocat acolo pentru totdeauna. Luă o brichetă și dădu foc firului de păr.

„Aeoife!” strigă căutând-o, încercând să o simtă.

Dar Aeoife nu-i răspunse apelului. Căută pe birou scrisoarea pe care aceasta i-o trimisese prin Jennifer, avea o adresă a expeditorului. Da, Aeoife era în Skerries, orașul din care venea Jennifer. Coincidență? Nu credea, bătrâna vrăjitoare plănuse totul de la început, îl cunoștea mai bine decât oricine de pe Pământ, acesta era motivul pentru care stătuse departe de ea pentru atât de mult timp. Se pare că avusese mereu un loc în planurile ei.

Atinse scrisul de pe pilc. Aeoife îl aștepta la un ceai. Era ridicol, va trebui să ia un avion și să o viziteze personal. Privind în urmă regretă că nu o vizitase încă de la început, probabil că ar fi salvat o grămadă de timp l-ar fi scutit de o mulțime de probleme.

Dimineața următoare Owen sări peste micul dejun și merse direct la avocatul Harry Johnson, voia să clarifice anumite aspecte înainte de a pleca.

Avea biletul deja luat și nu era nevoit să se întoarcă acasă, așa că luă precauțiile necesare de blocare a studioului și îi lăsă lui Jennifer o listă cu instrucțiuni pentru următoarele câteva luni.

Harry Johnson, și înaintașii lui, se ocupaseră de administrarea averii sale, a proprietăților și testamentului său. Faptul de a fi nemuritor dăduse naștere la o problemă care se rezolvase prin întinerirea sau îmbătrânirea trupului său după cum avea nevoie. Pentru a-și putea păstra averea și proprietățile, Owen de

obicei lăsa totul unui fiu înstrăinat care apărea după circa zece ani, destul de mult timp pentru a pierde câteva decade din trupul său. Dar acum pentru că nu știa, și asta pentru o perioadă mai mare de timp, ce se va întâmpla, decisese să o lase pe Jennifer în casa din Oak Place și o mică avere pentru nepoata lui, sau ce avea să fie copilul. Nu este exact ceea ce preconizează vrăjitoarele când înfiază un copil mag, dar nu mai putea să stea cu Jennifer, nu acum. Și era perfect capabil să protejeze copilul de Umbre în orice parte a lumii ar fi fost.

„Deci, o tânără și frumoasă menajeră. Serios, Owen, un bărbat cu educația ta ar trebui să știe mai bine. Zici că e irlandeză?” zise rânjind, „ce ar zice bunicul tău despre asta?”

„Bunicul este încântat că am început să îmi semăn orzul, Harry, ar trebui să știi asta”.

„Da, asta sună ca Owen pe care îl știu. Dar cu siguranță acceptarea paternității este o greșeală, băiete, este vorba despre moștenire. Și ce se va întâmpla când în cele din urmă te vei hotărî să o iei de la capăt? Ce va crede nevasta ta despre bastard? Îți sugerez să-mi urmezi sfatul și să o privești ca pe o nebunie a tinereții. Uită totul, Owen, alung-o și declină-ți responsabilitatea. Poate nici nu este al tău, știi? Aceste tinere fete sunt foarte promiscue în ziua de azi, mai ales cele de felul ei”.

Un vas antic de mari dimensiuni se prăbuși la pământ în cealaltă parte a camerei, spărgându-se într-o mie de bucăți.

„Oh, dragă, cum oare s-a petrecut asta? Sper că nu este de valoare”, zise Owen într-un mod care îl făcu pe Harry să se simtă incomod. Bunicul tânărului domn avea talentul acesta de a face ca anumite situații să pară accidente deși nu erau.

„Da, era”, răspunse și chemă asistenta să strângă, „era asigurată, desigur, dar de neînlocuit”.

„Păcat”.

„Da, bine. Presupun că nu este nimic ce aș putea adăuga pentru a te face să îți schimbi hotărârea privitor la acest copil?”

„Nu, nimic”.

„Foarte bine. Voi redacta documentele dar cu o singură condiție, și sper că nu vei fi atât de prost încât să te opui, tinere Owen. Vreau să i se facă testul de paternitate ca primară condiție în intrarea în vigoare a contractului”.

„Nu”.

„Nu? De ce? Până la urmă te temi să nu fie al tău?”

„Sunt un gentleman, Harry. Nu-mi voi insulta amanta supunând copilul unui test ADN”.

Harry zâmbi. Comportamentul manierat era ceva din trecut și era ciudat să îl regăsești la un tânăr din zile de astăzi.

„Vreau să îi asigur copilului meu educația cea mai bună care poate fi, orice poate avea nevoie în viitor și vreau ca mama lui să fie fericită. Am motivele mele să plec și nu știu dacă mă voi întoarce, vreau cuvântul tău că îmi vei îndeplini dorința”.

„Nu este loc de îndoială asupra acestui fapt, dragul meu Owen; voi face tot ce îmi va sta în putință pentru a mă asigura că acest copil va fi îngrijit cu tot ceea ce poate societatea oferi mai bun”.

Actele erau gata douăzeci de minute mai târziu; Owen le citi cu atenție și semnă pe linia punctată. O oră mai târziu era în avion spre Irlanda. Aeiofe avea de dat explicații și refuzase o întâlnire proiectată. Vrajitoarele erau toate la fel, conversații față în față spusese și nimic nu putuse schimba asta.

Aeoife se trezise de dimineață, îi plăcea să folosească energia răsăritului de soare pentru a face cele mai multe dintre treburile casnice, lăsându-și restul zilei liber pentru a fi pensionară. În această dimineață se trezise special mai devreme pentru a pregăti sosirea lui Owen. Nu-l mai văzuse de foarte mult timp. Se întreba cum se maturizase, fusese un tânăr foarte înalt, deșirat și foarte încăpățânat, neobișnuit pentru familia lui. Îl iubea pe Owen foarte mult. Fusese primul său copil adoptat pentru care nu era pregătită, luarea unui mag în devenire în casă nu era ceva ce își planificase. Dar era cu neputință pentru o vrăjitoare să respingă un copil ostracizat de ai lui pentru abilitățile sale extraordinare.

De îndată ce deschise ușa și îl lăsă să intre, știu că Owen habar nu avea ce se întâmplă. Era palid și tras la față, cu privirea obosită și confuză – la fel ca în prima zi când îi trecuse pragul.

„Ok, spune-mi despre ce este vorba. De ce mi-ai trimis fata aceea și cine este Sean”, începu acesta cu o voce aspră, dar ea îl cuprinse în brațe și îl strânse, strivindu-i fața așa cum o făcea pe când era copil.

„Dragul meu băiat”, spuse apucându-l de bărbie și privindu-l în ochi, „o ceașcă de ceai cred că va face minuni”.

El inspiră adânci o lăsă să îl conducă în bucătărie. Da, prea bătrân de astă dată pentru lapte și biscuiți. Prea bătrân pentru felul acesta de prostii, gândi el, dar erau lucruri pe care Aeoife le făcuse mereu și acesta era unul dintre ele.

Luă loc la masa mare din bucătărie. Aeoife îi puse în față lichidul auriu fierbinte, spunându-i „bea-l” și începu să își soarbă propriul ceai.

„Te-ai făcut să arăți foarte tânăr; ai avut vreun motiv special?”

„Mi-ai spus să fiu tânăr pentru testul Păstrătorului, mă gândeam că datorită unor probe fizice”.

„Am vrut să spun în jur de 40 – 50, dar nu arăți cu o zi mai bătrân de douăzeci”.

„Douăzeci. Da, păi, am pierdut noțiunea timpului, eram ocupat”.

„Preocupat să-ți faci exercițiile mentale presupun. Acele stări meditative pe care le faceți voi, Preoții”.

Owen luă o înghițitură din ceai; avea miere și lapte. Nu mai băuse ceai cu lapte și miere de peste o sută de ani.

Timpul trecu, lăsându-se doar să existe pentru o vreme. Owen își termină ceaiul privind-o pe bătrâna și draga femeie care îi fusese singura mamă pe care o cunoscuse vreodată. Era furios și era sigur că ea avea o legătură cu asta.

„Aeoife”.

„Da?”

„Spune-mi, te rog, despre Jennifer, spune-mi despre Sean”.

„Ah, da, Sean. Mă gândeam când vei afla despre el. Am vrut să-ți spun despre el, știi, dar era interzis”.

Simți cum un înveliș începu să îi cuprindă, un spațiu gol care nu putea fi trecut. Se ridică în picioare, dar bătrâna îi făcu semn să facă liniște și să rămână așezat.

Ceilalți, se gândi și ea încuviință. Învelișul se închise și bătrâna oftă adânc.

„Este o protecție împotriva Celorlalți”, spuse acesta observând întunericul din jurul său, „nu știam că vrăjitorii pot face așa ceva, cum ai reușit? Doar stând? Nu ai fost tu, nu?”

„Ba da, Owen, eu am fost”.

Un strat microscopic de vid, unde nu poate supraviețui nimic, îi înconjură, făcând imposibilă orice comunicare. Acum deveniseră invizibili în toate dimensiunile și față de toate ființele.

„Te-ai întrebat vreodată, Owen, cum devenim diferiți față de ceilalți umanoizi?”

„Păi, este un salt evolutiv, amestecul genetic...”

„Nu”, îl întrerupse în mijlocul propoziției, „nu este așa deloc. Nu reprezentăm un salt evolutiv. Suntem hibrizi”.

„Un amestec de rase?”

Nu exista o modalitate simplă pentru a-i spune cuiva de unde vine, mai ales dacă locul respectiv era considerat acum inamic. Aeoife nu știa cum va reacționa Owen. Fusesse mereu un băiat arogant.

Inițial, decalajul față de lumea Celor Vechi, cum îi numeau magii, era destul de mare, astfel încât cele două lumi să își ignore complet existența. Apoi, unul dintre Ei a deschis o ușă în dimensiunea spațiu – timp, făcând călătoriile interplanetare ușoare și rapide.

Mitologia despre ei s-a schimbat în mod dramatic de-a lungul mileniilor, la început fiind numiți Dumnezeii, iar mai apoi, oamenii văzând că aceștia se luptau și se omorau unii pe alții pentru putere, primind numele de diavoli. Îngerii, elfi, zâne, uriașii sunt în prezent cea mai populară explicație pentru extraterestrii. Dar nu era nimic extraterestru în Ceilalți.

Cele mai vechi amintiri ale Magilor îi arătau stăpânitori ai Pământului. Cei Vechi aveau tehnologie superioară, dar prețul plătit pentru a o obține fusese devastator, își distruseseră lumea și fondul genetic.

După ce își restauraseră planeta, au început să ia material genetic de la oameni pentru a-și reconstrui și rasa. Astfel, oamenii au fost primii hibrizi, primul pas în

crearea unui model genetic semi-compatibil. Acela de a infuza forme simple de viață cu materialul lor genetic mult mai complex, făcând oamenii. Al doilea pas au fost acele creaturi cunoscute sub numele de magi.

„Noi suntem cei norocoși, afacerea este una veche, dacă se nasc gemeni, atunci unuia dintre ei îi este permis să rămână pe Pământ și să fie adoptat de unul dintre noi, urmând să fie învățat calea străveche pentru a aduce Lumina lumii. Dacă s-ar fi născut unul singur, atunci Ei l-ar fi luat. Tu ești geamănul norocos, Owen”.

„Nu, nu cred. Nu poate fi adevărat. Aș fi... Înțelepții ar fi trebuit să știe despre asta”.

„Unii dintre Înțelepți chiar știu, dar s-au asigurat ca nimeni altcineva să nu mai afle. Le este de folos ca nimeni să nu dea buzna în calea Celorlalți și să le utilizeze tehnologia”.

Owen își însuși informația și pentru o vreme doar o pipăi.

„Sean”, zise în sfârșit.

„Da, el nu a fost la fel de norocos. Este captiv în lumea Celorlalți, nu știu sigur ce fac cu el. Părerea mea este că sunt ținuti ca un fel de sursă de energie sau pentru recoltare genetică, dar nu pot să spun cu exactitate. Cei care au scăpat nu au rezistat prea mult pe Pământ. Unii au dispărut astfel încât să nu fie găsiți de Ei. Încercăm să-ți găsim fratele geamăn; toți cei care au aflat adevărul au încercat să își găsească geamănul... Eu am o soră geamăună; nu îi pot pronunța numele. Nu mai aparține Celorlalți”.

„Cum a scăpat?”

„Nu am voie să îți dezvălui modul în care se poate evada de pe tărâmul Celorlalți. Este ceva ce va trebui să afli singur”.

Buzele lui Owen se strânseseră. Cunoaștere interzisă, era tipic magilor să țină secrete unii față de alții, „găsește singur” părea a fi propoziția lor favorită. El însuși o folosisese cel puțin o dată.

Ceilalți, gândi el, Cei Vechi aveau mai mult ca sigur un răspuns la dilema lui, dar Owen privise deja în trecut în lumea lor. Gândul că ceva util ar putea ieși de acolo i se părea ridicol.

„Știi ce este Medalionul, Owen?”

„Păstrătorul Puterii și al Cunoașterii”.

„Da, dar știi ce este el în realitate?”

Tăcu. Nu mersese niciodată cu gândul mai departe de dorința de a deține Medalionul. Pentru a deveni ființa cea mai puternică de pe planetă, cu cea mai mare cunoaștere.

„Acesta era testul?” întrebă, „să aflu ce este de fapt Medalionul?”

„Nu, testul a fost mult mai simplu decât asta și l-ai trecut deja”, răspunse femeia bătându-l ușurel pe mână, „Medalionul este un dispozitiv furat de la Ceilalți pe care un grup de magi, combinându-și puterile, îl pot activa. Dar poate fi folosit numai de treisprezece oameni deodată, iar puterea generată de treisprezece magi nu este încă suficientă pentru a-l activa. Dar dacă măcar unul dintre ei ar fi mai mult Vechi decât uman, grupul ar putea să îi folosească întregul potențial. Credem că Umbra lucrează la alcătuirea unui grup care să poată face acest lucru, treisprezece magi cu suficientă putere pentru a activa Medalionul la capacitățile lui maxime. Își spun Cei Treisprezece - un nume nu foarte original, dar explicit”.

Owen privi la mâna pe care Aeoife i-o mângâiasese, apoi o ridică oprind-o să mai vorbească.

„Stai puțin, Aeoife. Mă ierți că îți întrerup discursul dar tocmai ai spus că am trecut testul?”

Aeoife zâmbi:

„Da, desigur că l-ai trecut, întotdeauna am știut că o vei face”.

„De ce nu mi-ai spus înainte? Când l-am trecut? Te pot întreba care a fost testul?”

„Sigur că mă poți întreba. Chiar mă întrebam când o vei face”.

Owen o privi cu neîncredere.

„Foarte bine dacă nu mă întrebi; n-ar trebui să-ți spun dar, pentru că te cunosc destul de bine pentru a-ți auzi întrebările nerostite, voi lua drept întrebare figura aia criminală. Testul a fost să îți dezvolți o anumită capacitate care este cheia înfrângerii Celor Treisprezece. Ai o legătură specială cu cel de-al Treisprezecelea mag. Putem spune că sunteți membrii aceleiași familii. Ți-ai dezvoltat această abilitate și sperăm că vei fi la momentul și în spațiul potrivit pentru a o folosi. Când va veni vremea, desigur. Și locul”.

Owen se lăsă pe spate. Aeoife vorbea mai degrabă ca un preot decât ca o vrăjitoare, oameni care să realizeze legături speciale în timp și spațiu ca entități diferite, ceva era foarte ciudat și îl făcea să se simtă nervos.

„Această putere specială, ce este mai exact?”

„Ah, asta? Păi, este abilitatea de a simți iubire necondiționată”, spuse ea radiind de mândrie și strângându-i mâinile într-ale sale.

Putu să-i simtă mândria maternă copleșindu-l.

„Oh, înțeleg”, zise mai degrabă dezamăgit. Iubire necondiționată, vrăjitoarele credeau că iubirea necondiționată poate înfrânge Umbra. Îi veni să râdă. Crezuse pentru un moment că Aeoife devenise Preoteasă.

„Dacă Medalionul este atât de important, cum de i-ați lăsat pe preoți să îl dețină, de ce nu este la voi? De ce Cei Vechi nu l-au recuperat?”, zise revenind la subiecte mai importante.

„Cei Vechi nu sunt deosebit de interesați de ceea ce se întâmplă cu omenirea în ansamblul ei; atâta timp cât pot obține ceea ce au nevoie, restul este irelevant. Cât despre Consiliul Înțelepților, acesta există de mai mult timp decât îmi pot aminti, este format din exact tipul de magi care ar vrea să folosească Medalionul pentru satisfacerea propriilor motive egoiste. Așa că Acesta a fost acoperit cu un înveliș de Adevăr. Oricine îl atinge, îl deține primește știința de a-l păstra pentru totdeauna, primește putere și superioritate asupra celorlalți magi. Până acum niciun preot nu s-a decis să împartă această putere cu ceilalți”.

Owen se lăsă pe spate și digeră noua informație, era destul de ingenios.

„Ce mai exact poate face Medalionul?”

„Îți permite să călătorești liber în spațiu și timp. Unii spun că poate separa Lumile Cunoscute. Dar ceea ce este important este că, de asemenea, poate fi utilizat pentru a dizolva însăși esența a ceea ce ne ține pe Pământ, corpurile noastre în toate planurile de existență, indiferent dacă suntem muritori sau nemuritori”.

„Medalionul este o armă de distrugere?”

„Asta depinde foarte mult de punctul tău de vedere. Lucrătorii Umbrei consideră că aceasta este doar o cale de a ne elibera spiritele de Pământ, care cred ei că în prezent este o închisoare. Ceilalți, cred ei, au făcut un fel de barieră în jurul lumii pentru a putea culege ceea ce au nevoie de la noi, nepermițându-ne să elevăm și să evoluăm în ritmul normal, menținându-ne la un nivel

evolutiv foarte primitiv. Însă fără nici un corp, Umbra crede că esența noastră va fi liberă să circule în univers în căutarea altor lumi în care să evolueze eliberați de Ceilalți”.

„Dar asta va însemna sfârșitul umanității, sfârșitul Pământului așa cum îl știm noi. Totuși dacă ceea ce crede Umbra este adevărat, ceea ce vor să facă este lăudabil. Nu te supăra dar nu am văzut niciodată ca Umbra să acționeze decât în propriul interes, ceea ce mă face să cred că, dacă Pământul chiar ar fi o închisoare cum pretinde ea, atunci tot ceea ce vor este cheia de la poartă”.

Aeoife dădu din cap.

Știa că dorința ei era ca el să ia o poziție și că abordarea greșită însemna ceva neplăcut în viitorul său apropiat, dar ar fi dat orice ca el să fie unul dintre acei treisprezece magi care să se ocupe de o astfel de tehnologie.

„De ce îmi spui toate astea?”

„Ești tatăl adoptiv al lui Jennifer și al copilului ei mag”.

„Da”.

„Treaba ta este să îi protejezi”.

Owen se ridică. Jennifer era însărcinată cu un copil mag.

„Cei Vechi îi vor lua copilul?”

„Aș vrea ca totul să fie atât de simplu, copilul ei nu a fost proiectat de Ceilalți. Este un grup de magi ai Umbrei care și-au grăbit evoluția pentru că urmăresc să devină destul de puternici pentru a putea folosi întreaga putere pe care Medalionul o poate oferi. Cea mai rapidă cale pentru a evolua este renașterea. Credem că bebelușul lui Jennifer este unul dintre acești magi”.

„Al Treisprezecelea”.

„Al Treisprezecelea, da”.

„Așa că Custodele? Este...”

„Credem că Custodele vrea ca noi să îi împiedicăm pe cei treisprezece magi să se reunească. Ne-a dat exact data renașterii, l-am luat de acolo. Există șansa ca atunci când un mag renaște să schimbe tabăra, ceea ce este unul dintre neajunsurile renașterii. Nimeni nu poate fi sigur dacă va fi la fel în viața viitoare. Cu influența potrivită noul mag poate deveni unul deal nostru, ceva ce nu au luat în calcul Cei treisprezece”.

Aceasta îi va da cuvântului răpire o cu totul altă dimensiune, gândi Owen.

„Copilul lui Jennifer este special și în altă privință. Ea este de fapt mai mult dintre Cei Vechi decât umană. Jennifer poartă în pânțele gene hibride dormante. Se întâmplă uneori ca un hibrid să nu devină mag, acesta trăind o viață umană normală, atunci copiii lui vor fi parțial hibridi cu toate puterile inactive, doar dacă acestea nu vor fi activate. Cei Vechi sunt foarte atenți să nu facă nici un hibrid cu mai mult de 50% mag; când un astfel de accident se întâmplă, de obicei ei distrug copilul. Prea puternic pentru preferințele lor și prea uman pentru a se putea integra în societatea lor. Acesta este motivul pentru care acest mag special a manipulat această concepție. Un mag a cărui putere nu poate fi oprită de nimeni dintre noi”.

Owen se simți vinovat, el însuși se gândise la trucul cu renașterea pentru a lua Medalionul.

„Ce se va întâmpla cu Jennifer?”

„Jennifer este acum un fel de mag. Nu poartă numai propriile gene hibride, ci absoarbe unele de la bebelușul ei, pe care le va păstra în jur de douăzeci de ani. Este foarte probabil ca ori Umbra, ori Cei Vechi să urmărească să o ucidă. Dacă nu chiar ambii”.

„Cum de nu au făcut-o deja?”

Aeoife zâmbi.

„Am trimis-o la tine. Voi cei din Consiliul Înțelepților sunteți atât de paranoici unii față de ceilalți încât ați inventat cele mai sofisticate metode de a vă păstra locațiile secrete față de oricine – și asta îi include și pe Ceilalți”.

„Deci trebuie doar să îi ascund pe Jennifer și bebelușul său de Cei Vechi și de Umbră”.

„Da. Dar în final, trebuie să îl protejezi pe bebeluș de el însuși. Învață-l compasiunea, înțelepciunea, dă-i speranță și ținere-l departe de Umbră”.

„Ce te face să crezi că voi face ceva din toate astea? Ce te face să crezi că nu mă voi alătura Celor Treisprezece? Sunt un Preot până la urmă și Medalionul este scopul meu final”.

„Ai trecut testul”, zise ea și îi atinse pieptul, „încă simți, cum simte un om. Ți-ai transformat iubirea într-una necondiționată, ții minte?”

Owen se mișcă stânjenit, nu era obișnuit ca alții să știe ce simte cu adevărat; în plus, încă era sigur că cineva îl manipulează.

O privi pe Aeoife pătrunzător:

„Sunt sub influența cuiva, cineva îmi provoacă această stare?”

„Nu”, răspunse ea, „nu ești sub nici un fel de vrajă, nici un fel de vrajă aruncată de vreun om sau mag decât de tine”.

Nu, gândi, nu era cu puțință să o fi făcut el însuși. Era prea dureros.

„Ai trăit sute de ani negându-ți adevărata natură, Owen. Este ceva obișnuit ca voi, magii care vă numiți Înțelepți ai Consiliului, să negați chiar cărămida de la bază. Voi negați orice legătură cu muritorii obișnuiți”.

„Știu despre muritori mai mult decât orice Înțelept”, îi răspunse el apărându-se.

„Ești, într-adevăr, foarte bine informat, pot garanta asta. Dar mai este ceva ce nu știi despre muritori”.

„Care ar fi aceasta?”

„Că oamenii pot accesa mai multă putere decât ne putem noi imagina. Aici, până la urmă, este mai mult lumea lor decât a noastră”.

Owen o privi în tăcere.

„Încă o ceașcă de ceai ar fi numai bună”, zise ea și umplu ceștile golite.

Owen urmări cum Aeofe umplea ceștile și simți cum furia creștea, umplându-i ființa. Fusesse un simplu pion în jocul altcuiva; nu era nici un dubiu. Și nu îi plăcea absolut deloc.

„Cea mai mare putere a ta își are rădăcina în același loc cu a lor, la urma urmei ești tot atât de uman pe cât ești Celălalt”, continuă ea.

O privi cu atenție. Aștepta următoarea propoziție. Știu că nu va urma.

„Ce vrei să fac acum?”

„Nu știu, Owen. Ceea ce îți spun acum este tot ce știu. Am încredere în tine că vei ști ce să faci, altfel Păstrătorul nu te-ar fi ales”, îi zise, „să mergi acasă ar fi o idee bună” adăugă în final.

„Nu mă pot întoarce la ei. Jennifer este, ei bine, nu pot sta lângă ea”.

Aeofe nu putea să se amestece. Opțiunile fuseseră făcute. Protejarea excesivă avusese o influență majoră în incapacitatea lui de a se maturiza. Acum avea o a doua șansă și trebuia să îl lase să acționeze cum credea de cuviință.

Pe drum spre aeroport, Owen medită la informațiile primite. Trebuia să se întoarcă imediat la Londra, dar

încă era ceva care îl sâcăia. Nu îi stătea în fire să creadă legături cu alte ființe, întotdeauna fusese un individ calculat și rece, ceea ce considerase mereu ca fiind unul dintre punctele lui forte. În toți anii în care cutreierase Pământul o singură femeie îi captivase inima și fusese pus la pământ pentru acea imprudență: Era adevărat că acest trup tânăr îl copleșea cu nevoia sa de înmulțire, dar să aibă niște sentimente atât de puternice pentru o femei nu era normal deloc. Îți dai seama, petrecuse atâtea ore încercând să-ți dea seama cum să treacă testul și el deja îl trecuse. Să simtă iubire necondiționată pentru altă persoană, ce fel de test mai este și ăsta? Un test vrăjitoresc, gândi. Numai ei s-ar fi gândit la ceva de acest fel. Probabil că îi știau slăbiciunea în acest domeniu, nu era prima dată când fusese agățat, poate de data asta avea să fie mai rău ca prima dată. De data aceasta nici măcar nu se gândise la propria fericire, ar fi putut avea iubirea lui Jennifer oricând, dar nu o făcuse, iar acum era prea târziu, căci magia lui nu avea nici un efect asupra ei. Nu cea pe care o folosisese. Pur și simplu nu putea face nimic care să o schimbe, poate doar să nu mai fie ea însăși. Era foarte frustrant.

Se întrebă cine era de fapt magul pe cale să se nască, încercând să se gândească la înțelepții care dispăruseră de curând, dar erau unii care nu mai fuseseră prin preajmă de mult timp. Înțelepții puteau dispărea secole fără ca nimeni să-ți dea seama. Trebuia să fie cineva puternic, poate un vechi păstrător al Medalionului, sau cineva care fusese provocat și pierduse. Poate era unul dintre acei Înțelepți care nici nu doriseră Medalionul sau cel puțin pretinseseră că nu. Putea fi un vrăjitor. Aeoife spusese mag, nu preot la urma urmei. Dacă era pe așa, atunci îi era imposibil să îl sau o identifice, vrăjitorii nu țineau registre.

Se gândea că Jennifer era însărcinată cu una dintre cele mai periculoase creaturi de pe fața pământului. Eh, cel puțin nu își va putea exercita puterile la întreaga lor valoare pentru următorii câțiva ani, timp suficient pentru a fi reprogramat, spera el. Jennifer ar face o treabă grozavă învățându-l să fie uman.

Ieși în autostrada principală care îl ducea în sud spre aeroport.

Calea Vrăjitorilor gândi și decise să se îndrepte spre vest, undeva unde nu mai fusese de foarte mult timp. Era încă devreme la urma urmelor, avea zbor abia noaptea târziu.

Owen nu mai fusese în locul de baștină din secolul trecut. Să îl numească astfel era o greșeală, acolo nu mai rămăsese nimic din cultura sa ori a poporului său, cu excepția poate a câtorva descendenți care își dovediseră structura genetică a rasei sale. Rasa sa umană.

După sosirea creștinismului, Puterea se diminuase foarte mult în țara lui. Era ca și cum ar fi fost bine acoperită. Dar a continuat să curgă. Neintenționat, noua religie, blocând anumite centre și lăsându-le libere pe altele, a făcut Puterea să curgă din susul insulei spre partea de jos pe direcția sud. Acest flux a fost foarte util, ștergând orice magie nedorită și dând un impuls propriei magii a Magilor. O văzuse pe Aeofe folosindu-l când el era încă un muritor de rând cu secole în urmă.

Ieși din mașină și se cățăără peste gardul de sârmă care separa dealul de șosea. Deasupra, cerul devenise gri. Câteva picături de ploaie începuseră să cadă pe el, „nu acum”, zise și norii se îndepărtaseră. Soarele aflat la apus îl încălzi pe măsură ce își căuta drumul printre copacii bătrâni și cabane uitate, spre vârful dealului. Trebuia să mai prindă câteva crâmpoie de soare acolo

sus, înainte ca soarele să treacă de orizont. Nu fi o problemă, dealul se dovedi a fi mai mic decât își amintea.

Acolo, abia vizibil cu ochiul liber, se găsea o moviliță acoperită cu iarbă și arbuști, ascunzând majorității unul dintre cele mai importante lăcașuri ale Celor Vechi. Rămăsese nedescoperit spre deosebire de unele dintre omoloagele lui care se găseau mai departe în nord. Se așeză în mijlocul moviței și așteptă ca soarele să apună. În jur se făcură auzite șoapte, dar auzul său nu era încă de talia unui Vrajitor. Pe măsură ce ținutul devenea auriu, timpul încetini și energiile își începură cel mai puternic dans de seară.

Cu fața către soare, ridică mâinile și ceru Puterii să îl ajute să vadă prin ceața ce îi umpluse mintea. Peste tot în jurul lui și sub el, vocea îi răsuna profund și puternic, trezind energii demult uitate.

Se văzu pe sine copil, o văzu pe mama sa naturală trăgându-l spre coliba înțeleptului din pădure. Mama sa știuse că este alesul, era un privilegiu acordat de Zei să dea naștere unui astfel de copil. Într-o zi acesta avea să fie la rândul său un înțelept care avea să aducă bogăție și siguranță familiei. Dar noul Zeu nu îl plăcuse și acum trebuia să îl scoată din sat, în afara atenției. Aeoife îl aștepta, îi pregătise lapte cald și pâine, îi spusese să intre și să se bucure de ospăț. Mama sa naturală o salută pe Cea Înțeleaptă și stătură de vorbă o vreme. În vreme ce își privea mama dispărând printre copaci, Owen simți o mână caldă și fermă pe umăr.

„Nu te teme copile, ești în siguranță aici”, zice Cea Înțeleaptă, și el știu că este adevărat.

Ani mai târziu se văzu părăsind acest rai pentru a vedea lumea și a-și încerca norocul. Bătălia cu Umbra veni curând după asta, fusese o dispută strânsă. Se

întrebă cât de mult din succes se datora consilierii constante a lui Aeofe de-a lungul anilor de formare. Lăsat pe cont propriu ar fi căzut pradă tentațiilor și fricii, pe care o reprezenta.

Văzu anii de studiu și pierdere de energie din călătoria după Medalion, fusese o căutare necruțătoare. Totuși îi fusese de folos, erau puțini magi cu capacități similare. Văzu oamenii care îi marcaseră viața. Unul dintre muritori se remarcă dintre ceilalți, lângă ea, ținând-o de mână, era un băiețel. Un băiat subțire și palid – Sean.

Își privi viața desfășurată înaintea sa, ultimele câteva luni și femeia care îi intrase în anturaj. Prea multe femei.

Totul în jurul său era lumină. Un bărbat veni către el și îl strânse de mână, un om pe care deși îl văzuse de multe ori pe parcursul vieții, nu îl putea localiza.

„Vino cu mine, băiete, este timpul”.

„Să vin, unde? Cine ești?”

Bărbatul îl apucă de mână și îl conduse către o energie strălucitoare, o lumină. Cu cât se apropiau de lumină, cu atât își amintea cine era și de ce s-a născut. Știa totul pretutindeni. Era una cu universul. Era universul.

Realiză, cum face toată lumea, că identitatea sa nu mai era conectată cu el, nu mai era doar Owen, ci o infinitate de ființe. Când intră în lumină, conștiința sa deveni mai largă decât universul însuși.

Pe măsură ce frigul serilor irlandeze îi arse trupul, deveni din nou conștient de existența sa de pe Pământ și se întoarse din lumină. Își cuprinse capul în mâini încercând să rețină ce învățase, dar aceasta îi scăpa precum nisipul printre degete. Măcar acum știa ce are

de făcut. Nu chiar ce aveau de gând vrăjitoarele, dar foarte apropiat.

Crezu că aude voci și, privind în jur, văzu o piatră care îi zâmbea. Își frecă ochii și zâmbetul dispăru. Calea Vrăjitoarelor era suficientă pentru a înnebuni orice om sănătos. Cu acest gând se ridică, se întoarse la mașina închiriată și apoi la aeroport.

Capitolul 8

De ziua ei primise câteva felicitări de la foștii ei colegi de clasă, una de la mama sa și un pachet de la avocații lui Owen.

Pachetul conținea un șal roz, o felicitare și o scrisoare de la avocați care o anunțau că acesta era cadoul lui Owen pentru copilaș. Șalul era minunat. Îl luă și îl întinse. Probabil costase o avere, se gândi aceasta. Cineva ar fi trebuit să-i spună lui Owen să cumpere unul galben, așa ar fi putut să-l folosească indiferent dacă bebelușul va fi fată sau băiat. În sine așa știa că l-ar fi folosit indiferent de sexul copilului. Era prea prețios ca să nu o facă. Era probabil o moștenire de familie.

Jennifer era o persoană cu picioarele pe pământ, în limbajul vrăjitoarelor ar fi fost numită „mama-pământ”, o femeie care poate lucra și crea viață fără a pierde energie, ci primind.

Împături scrisoarea de la avocații lui Owen și o puse la loc în plic; va trebui să le facă o vizită acestora la un moment dat. Nu voia, dar simțea că va trebui să o facă. La plecare, Owen îi spusese că dacă va avea nevoie de ceva să îi contacteze fără ezitare.

Owen plecase în urmă cu șase săptămâni, lăsându-i o notiță pe masa din bucătărie prin care o anunța că a plecat într-o călătorie de afaceri și că nu știa când se va întoarce dar aceasta va dura câteva luni. Scrisoarea avocaților o șocase puțin pe Jennifer, care își imagina că Owen va fi acasă când ea va reveni cu copilașul de la spital. Cumva noutățile nu aveau sens. Unde plecase și de ce nu se întorcea acasă?

Se simți furioasă și abandonată. Sean dispăruse fără o vorbă, Acum Owen plecase și el. Bebelușul se putea naște în orice moment și ea nu avea cum să îi anunțe pe niciunul dintre ei. Nu știa de ce voia ca Owen să știe, probabil pentru că făcea parte din familie, pentru că petrecuseră aproape toată perioada sarcinii împreună și cumva simțea că el și-ar fi dorit să fie acolo la momentul nașterii. Aproape îl trecuse în locul lui Sean, într-un fel. Orice speranță de apariție a lui Sean plecase cu Owen.

Se simțise rău datorită certei avute înainte de plecare, gândindu-se că probabil era vina ei pentru că Owen plecase.

Măcar Owen fusese destul de amabil să lase o notiță.

Se gândise să plece și ea, acum că se apropia sorocul, dar nu putuse părăsi casa și să o lase nesupravegheată. Mama sa nu putea veni, nu-și putea părăsi magazinul care era singura lor sursă de venituri, iar acum trebuia să strângă toți banii cu putință. Așa că doamna Crow se oferise voluntară. Urma să ajungă în dimineața următoare.

Jennifer se hotărî să caute un avocat care să o sfătuiască, până la urmă nu avea nici un motiv să își asume sarcina financiară de a crește copilul pe cont propriu. Dacă l-ar fi găsit pe fratele lui Sean, atunci găsirea lui nu ar mai fi fost o așa mare problemă. Se întreba de ce nu se gândise la asta mai devreme, dar adevărul era că sperase ca Sean să se întoarcă la ea din proprie inițiativă când va fi aflat despre copil. Dar nu se întâmplase. Acum era supărată. Plecarea lui Owen în acel mod o rănise. Acest sentiment o surprinsese căci credea că îl disprețuiește pe Owen. Dar când trecuseră

săptămâni și el nu se mai întorsese, realizează că spusele ei îl răniseră și asta o făcu și pe ea să sufere.

Era sigură că Owen avea sentimente pentru ea dar era prea gentleman pentru a și le exprima. Ceea ce nu realizase ea era că și ea se apropiase de el. Nu ca un iubit, desigur, nu fratele lui Sean. Dar ca frate favorit sau ceva de genul acesta.

Își pregăti un sandvici, un suc de fructe, telefonul mobil și casetofonul. Era cald pentru luna martie așa că își puse doar o haină ușoară și părăsi casa pentru a-și găsi un avocat. Nu îi luă mult timp.

„Există două opțiuni: una este să dai copilul spre adopție...”

„NU... adică, cu nici un preț nu voi renunța la copil”, îi replică avocatului fără inimă.

„Iar cealaltă este să obții recunoașterea paternității din partea tatălui, caz în care va fi obligat prin lege să îi ofere copilului minimul suport financiar. Desigur, acest lucru va fi dificil având în vedere că te-a părăsit, plecând nu se știe unde. Primul lucru pe care trebuie să îl facem este să îl localizăm. Voi începe redactarea documentelor, din fericire în zilele noastre există agenții guvernamentale care pot căuta orice tată din țară dat dispărut”, încheie femeia zâmbind.

Jennifer simți un val de grație pentru ce urma să se întâmple, iar copilașul o lovi în coastă spre aprobare.

„Da, e bine așa”, zise dându-i avocatei numele și ultima adresă a băiatului ce curând avea să fie tată și numele și adresa fratelui său.

Pe drum spre casă îi veni din ce în ce mai greu să meargă, nu fusese la ore de maternitate dar citise destul ca să știe că o femei intrată în travaliu are contracții și dureri. De aceea nu conștientizase că intrase în travaliu. Nu o durea nimic și, până nu i se rupsesse apa în fața

intrării de serviciu a casei, nu sesizase că bebelușul era pe cale să se nască. Se uită în jos, simțind un firicel cald care se răcea pe interiorul coapselor.

„Nu te panica”, își zise deschizând ușa și sunând la serviciul de urgențe.

Două ore mai târziu se găsea pe un pat de maternitate cu mica ei fetiță în brațe.

„Numele tău este Heather”, îi zise fețișoarei roșii care începuse să o privească intens.. Jennifer ar fi dorit să îi dea bebelușului numele tatălui său, dar era evident că acesta nu o iubise atât de mult pe cât îl iubise ea. Visase la o nuntă albă și o familie fericită. Era de modă veche, lipsită de realism, dar tot ce își dorise vreodată era să aibă o familie normală.

Tatăl lui Jennifer plecase înainte ca ea să împlinească șapte ani, iar mama sa o avertizase mereu să fie atentă la promisiunile pe care le fac bărbații pentru a profita de fete și la sarcina nedorită care le urmează.

Lacrimile începură să îi curgă pe obraz.

Măcar dacă nu s-ar fi purtat atât de oribil cu Owen, cel puțin el ar fi fost aici. Poate i-ar fi spus lui Sean ce fetiță frumoasă avea și Sean s-ar fi decis să se întoarcă la ea.

„Domnișoara Stone?” întrebă o femeie rigidă cu părul negru. „Sunt asistentul social al spitalului, mi s-a spus că sunteți nemăritată, este corect?”

„Da”.

„În acest caz, va trebui să vă rețin aici până când cineva vă va putea vizita locuința pentru a verifica dacă aveți condițiile necesare pentru noul născut”. Se întoarse pe călcâie și părăsi camera, lăsând-o pe Jennifer fără cuvinte.

Se întrebă dacă puteau face asta, dacă o puteau obliga să rămână în spital împotriva voii sale. Își apucă rucsacul și scotoci după numărul de telefon al noii ei avocate, apoi își aminti că aceasta nu îi dăduse nici o carte de vizită. Ieșise în stradă și nici măcar nu-și putea aminti numele acesteia. Mâna îi căzu peste scrisoarea avocaților lui Owen. Așezând-o cu grijă pe micuță pe un braț, se ridică din pat și luă telefonul mobil.

Telefonul lui Jennifer îl luă prin surprindere pe Harry, părea a fi o fată liniștită, educată și muncitoare, nu tipul de femeie care ar rămâne însărcinată intenționat pentru obținerea unor foloase.

Nu făcea parte din politica firmei să primească telefoane acasă, dar de data aceasta făcu o excepție. Dincolo de faptul că fata părea să fi devenit foarte importantă pentru nepotul prietenului său, părea deosebit de supărată la telefon.

„Jennifer Stone?” o întrebă pe fata roșcată ce stătea în patul de la fereastră, ochii îi erau atât de plini de lacrimi încât cu greu putu să le vadă culoarea.

„Oh, sunt atât de fericită că ați reușit să veniți, domnule Johnson”, zise această și îi povești pe scurt totul despre copilașul ei și tatăl lui, despre celălalt avocat și despre asistentul social.

Harry se simțea foarte jenat de exploziile sentimentale, dar făcu un efort să o calmeze pe fată astfel încât aceasta să se stăpânească suficient pentru a reuși să înțeleagă ce spune.

Îi dădu câteva șervețele dintr-o cutie care se afla la capul patului și o bătu părintește pe mână. Mai târziu, suspinele și lacrimile domolindu-se, hotărî că este timpul să-și elimine îndoielile crescânde din minte.

„Owen știe că acesta nu este copilul lui?”

Ochii lui Jennifer se măriră.

„Desigur că da. Adică, nu ar avea cum să fie al lui, noi niciodată, știți... Eu doar lucrez la el, nu suntem iubiți”.

Îl privi plină de sinceritate. Răspunzând la următoarea lui întrebare înainte de a o rosti, adăugă:

„Este copilul fratelui său. Sean”.

Asta îl luă prin surprindere pe Harry. Din câte știa Owen era singur la părinți, neavând alți frați. Dar, desigur, putea exista un frate nelegitim pe undeva; va trebui să îl caute.

„Ei bine, primul lucru de care trebuie să ne ocupăm este asistentul social și apoi putem să ne facem griji asupra aspectului financiar al situației. Sunt sigur că totul va fi în regulă. Veți avea alocații speciale acum că sunteți aparținători și voi aranja o mărire a salariului cât de curând. Sunt sigur că Owen nu va avea nici o obiecție”.

Harry chiar era sigur că Owen nu se va opune, nu după discuția pe care o purtaseră înainte de plecare, dar nu considera că e potrivit pentru tânăra mamă să rămână în casă ca menajeră având în vedere situația. Va lăsa să treacă două luni și, dacă Owen nu va lua legătura cu el, va prelua problema și o va elibera pe fată de îndatoriri. La urma urmei, recunoscuse ea însăși; copilul nu era al lui Owen.

Se ridică și își puse haina.

„Timpul pentru alăptare!”, spuse o soră întinzând o draperie de plastic în jurul patului lui Jennifer.

Jennifer se ridică într-un cot și dădu la iveală o grămăjoară roz.

„Salută-l pe domnul Johnson, Heather”, șopti către aceasta. Dădu la o parte șalul roz descoperind micuța nou născută. Harry avu senzația clară că fusese scanat

de mica fețișoară. Își puse ochelarii și se aplecă spre ea cu un zâmbet.

„Bună, micuță domnișoară”, zise când o mânuță îi prinse degetul.

Un păr buclat negru și o pereche de ochi care îl împunseră cu aceeași intensitate pe care o văzuse prima dată la bunicul lui Owen și apoi la Owen însuși. Simți un fior rece traversându-i coloana. Nu exista nici o eroare, acel copilaș era un O'Neil. Incapabil să susțină privirea care încă îl străpungea, întoarse capul într-o parte cum făcea de fiecare dată când un O'Neil îl privea drept în ochi pentru mai mult de câteva secunde.

Se trase înapoi și se uită neîncrezător la Jennifer.

„Nu. Adică, știu ce gândiți, dar nu este a lui Owen. Pe cuvânt. Sean și Owen sunt gemeni identici, și eu am fost șocată când l-am văzut prima dată pe Owen, chiar am leșinat, dar Owen nu este tatăl lui Heather. Pe cuvânt”.

Strânse copilașul la piept

„E o prostie să gândiți... Oh, Doamne, nu aș putea niciodată... Adică, nu Owen”, adăugă roșind necontrolat.

Pe drumul de întoarcere la birou Harry reluă întreaga scenă de la spital fără a fi distras de emoții. Erau două aspecte care îl sâcâiau foarte tare. Primul era că fata Stone îl mințea evident cu privire la paternitatea copilului, când nu ar fi avut decât de câștigat recunoscând. Celălalt era plecarea lui Owen înainte de nașterea fetei, de ce se purtau ambii atât de ciudat? Singura explicație era că Jennifer spusese adevărul, dar fusese suficient numai să se uite la copilaș pentru a-și da seama că era al lui Owen. Frați gemeni, într-adevăr, gândi el. Trebuie să-l fi crezut prost.

Îi va da de capăt chiar de ar fi ultimul lucru pe care să îl facă.

Uitându-se în ochii albaștri ai fiicei ei nou născute simți o profundă cunoaștere. Nu conta că tatăl era un hoț iresponsabil, Heather era visul devenit realitate pentru Jennifer. Era cea mai perfectă ființă din univers.

Mulțumită intervenției domnului Johnson, Jennifer se externă a doua zi. Ajunse la Oak Place singură cu bebelușul ei. În casă, doamna Crow o aștepta cu un ceai și cu o temperatură potrivită pentru micuță. Inițial, Jennifer se întrebase cum reușise bătrâna doamnă să intre, dar doamna Crow îi spuse în diferite rânduri că Owen era un foarte bun prieten al ei, așa încât nu se mai gândi la asta. Probabil avea o cheie de rezervă.

„Heather Stone, ce nume drăguț!”

„Da, pur și simplu mi-a venit. Nu mă gândisem la nume, termenul era abia peste o săptămână”.

„Și ce șal minunat, de unde îl ai?” Aeofe întrebă simțind puterea șalului roz în care era învelit bebelușul.

„Owen l-a trimis, un cadou pentru copil în cazul în care nu se va întoarce la timp”.

Copila începu să plângă și Jennifer ameți.

„Sunt anumite lucruri pe care cu siguranță nu le poți învăța doar citind cărți”, zise bătrâna femeie luând copilul din brațele mamei, „du-te și te spală, eu îi voi schimba scutecul”.

Mica Heather privi dintre faldurile șalului ei roz la fața ridată a bătrânei, era încă confuză și nu putea procesa toate informațiile pe care noul ei corp i le furniza.

„Nu te speria, copila mea, ești în siguranță aici”, îi spuse femeia. Bebelușul zâmbi pentru prima dată și apoi adormi.

Următoarele câteva săptămâni s-au dovedit a fi o grămadă confuză de experiențe noi pentru mamă și fiică, doamna Crow stătu cu Jennifer o lună întreagă dar într-

o zi îi spuse că trebuie să se întoarcă la pisica și grădina ei. Jennifer se simți singură și înfricoșată și îi luă mai puțin de o săptămână de trăit singură în marea casă goală pentru a se hotărî să se întoarcă acasă la mama ei.

Mama sa o vizitase de două ori, în weekend. Nu fusese de loc supărată și părea să o iubească pe Heather la fel de mult ca Jennifer. Și ea fusese de aceeași părere - să se întoarcă acasă.

O dată luată decizia, vorbi la telefon cu domnul Johnson anunțându-l că va părăsi casa și că va trebui să angajeze o altă menajeră.

Domnul Johnson nu fu prea încântat de decizia luată și insistă ca aceasta să rămână, oferindu-i mai mulți bani decât își putuse imagina, dar decizia fusese deja luată. Dacă Owen s-ar întoarce atunci poate s-ar răzgândi. Dar până atunci se va duce la casa mamei ei din Irlanda.

De îndată ce puse jos receptorul simți bătrâna casă întunecată închizându-se peste ea. Niciodată nu realizase cât de veche era de fapt casa, cât de plină de istorie, de povești. Uneori, după amiaza, în timp ce bebelușul dormea, i se părea că îl aude pe Owen pășind prin studio, dar desigur era imposibil. Cu toate acestea, uneori mergea până la ușă ascultând pentru a fi sigură.

Capitolul 9

Rio de Janeiro nu îl mai întâmpinase niciodată pe Owen ca de data aceasta. Pe măsură ce avionul coborî deasupra junglei, un mare zgomot explodă rănindu-i auzul. Owen crezu că este o defecțiune la unul dintre motoare, dar niciunul dintre pasageri nu părea să fie afectat de zgomot așa că privi cu atenție cerul de dimineață pentru a identifica sursa teribilului zgomot. Ceea ce văzu îl luă complet prin surprindere. Pădurea clocotea de viață. Era ca o mare de mii de culori splendide. Orașul, cerul, răsăritul păreau întunecate și terne în comparație.

Închise ochii, „nu este real” își zise și îi deschise la loc, lumina dispăruse ca și sunetul.

Esența vieții putea fi de obicei văzută în Astral, dar datorită lipsei urechilor și ochilor intensitatea putea fi reglată la un nivel acceptabil. Dar nu și în Rio. Fusesse suficient un moment de relaxare și zgomotul reveni. Un amestec de sunete dincolo de orice imaginație. Era ca o mie de didgeridoo, milioane de păsări, un cor, valuri spărgându-se de pietre, țevi de toate felurile. Pentru o clipă crezu că poate auzi vegetația crescând, vorbind, rotindu-se și răsucindu-se.

Se închise în sine sa, alungând noile percepții.

Părăsise Londra cu două luni în urmă. Ar fi trebuit să meargă în Santorcaz, dar singurătatea nu-i pria la acel moment, așa că se hotărâse să se întoarcă la Rio, unde era singura sa casă cu personal permanent. Dacă ar fi fost lăsată singură, casa ar fi fost absorbită pur și simplu la loc de junglă, chiar dacă nu prea mai era junglă rămasă lângă ea.

În timp ce taxiul îl ducea spre casă, care fusese cândva departe în afara orașului, simți murmurul ajungându-l din grădinile ascunse din jur.

Casa lui era singura care nu era înconjurată de garduri de metal cu sârmă ghimpată de șase picioare. Merse către poartă și atinse unul dintre nuferii care pluteau într-un vas larg pe care unul dintre vechii grădinari decisese că este ultima modă. Când degetul atinse petala fină, sute de ani de existență de nufăr i se scurse în trup făcându-l să se înfioare.

Calea Vrăjitoarelor. Aceasta era ceea ce făceau vrăjitorii, gândi. Ei se armonizau cu esența tuturor celor care îi înconjurau. Dar cum oare își păstrau personalitățile întregi? Cum rămâneau întregi la minte? Dar cel mai important, când o pornise el pe calea vrăjitorilor?

Promisese că o va practica dacă va trece testul, iar Aeoiife îi spusese că îl trecuse. Asta fusese totul, într-adevăr? Fusese suficient să i se spună că a trecut testul și viața sa se deschisese Căii Vrăjitorilor? Nu trebuia să fi intrat în fluxul acela de energie în Irlanda. Probabil că atunci se activase.

Și acum ce? Întrebă fără un anume destinatar.

Aproape se așteptase ca Aeoiife să apară cu răspunsul, dar aceasta nu o făcu. Își îndreptă spatele și porni către casă.

Pe cămin găsi un plic adresat lui, deschizându-l găsi o scrisoare de la Harry. Se născuse copilul lui Owen Junior, ambii erau bine, domnișoara era foarte confuză și întrebarea cea mai importantă, exista un O'Neil nelegitim care se învârtea pe acolo?

Owen zâmbi.

Simți o împunsătură în inimă.

„Stăpâne Owen, bine ați venit acasă, dacă m-ați fi anunțat că veniți aș fi pregătit micul dejun”.

Era Raul.

„Doar un sandviș, Raul, mulțumesc. Cum merg lucrurile pe aici? Este atât de plăcut să te revăd”, zise Owen mergând la Raul și îmbrățișându-l.

Bătrânul bărbat fu luat prin surprindere de căldura patronului său, dar zâmbi și îi răspunse la îmbrățișare. Când îl întâlnise prima oară pe Owen Junior cu câteva săptămâni în urmă, Raul credea că aduce prea mult cu bunicul lui. Dar ceva se schimbase la tânărul bărbat. Ceva îl făcuse să fie mai uman.

„Un sandviș atunci, vin imediat”, răspunse și se grăbi spre bucătărie pentru a face cel mai delicios sandviș cu piept de pui pe care îl făcuse vreodată.

Owen merse în camera sa și se întinse, sudoarea se revărsa din fiecare inch al corpului său. Trebuia să facă un duș, iar apoi să ia micul dejun, să se pună la curent cu noutățile din oraș, să viziteze câteva locuri vechi sau poate, mai bine, doar să stea întins în pat o vreme.

Păsările cântau, milioane, toate gata de împerechere sau de bătaie sau de masă. Se gândi că poate venind atât de aproape de junglă nu era cel mai înțelept lucru până la urmă.

Raul bătu și intră în dormitorul tânărului stăpân. Băiatul stătea întins pe pat, îmbrăcat complet, cu fața palidă și ochii strălucind.

„Oh, Doamne”, zise punând sandvișul și ceaiul rece pe noptieră. Există un singur motiv care să explice comportamentul tânărului.

„O femeie”.

„Pardon?”

„O, doar gândeam cu voce tare că prezentați un caz grav de boală din dragoste. Să înțeleg că tânăra nu v-a răspuns la sentimente?”

„Scuze?” zise Owen încercând să pară surprins, dar era prea obosit ca să se prefacă.

„Mai întâi mâncați, apoi îi vom face o vizită lui Tfa Rosario, vă va desluși cât ai clipi. Nu vă faceți griji, nu este ceea ce credeți, este o vindecătoare, vă va da un ceai care vă va pune înapoi în vechiul sine”.

„Nu vreau să văd pe nimeni, Raul, doar lasă-mă”.

„Foarte bine, domnule, dar măcar o voi suna. Este bătrână și înțeleaptă în materie de inimă”.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce fusese forțat să mănânce sandvișul și promisese că va merge să o vadă pe vindecătoare, Owen fusese lăsat singur să se descurce cu sentimentele care îl măcinau.

Trebuia să recunoască că se simțea mult mai bine dacă i se dăduse atenție, dar sentimentul îi fu repede zădărnicit de mândrie.

În timp ce pluti în somn, visă că era acoperit de noroi, înconjurat de plante, fiecare dintre ele spunându-i secretele, remediile, otrava, invizibilitate, era parte din ele, parte din esența junglei. Dar exista o umbră, o prezență demonică care avansa rapid, apropiindu-se, ucigând și distrugând.

Owen se trezi brusc, inima îi bătea puternic și întreg corpul îi era acoperit cu o transpirație rece.

Umbra, gândi. Era aproape.

Făcu un duș și coborî scările căutându-l pe Raul.

„Acea vindecătoare, unde este?”

„Într-un orașel la nord de Rio, la o oră de mers cu mașina”.

„Plecăm de îndată ce ești gata”.

Cinci minute dincolo de oraș, șoseaua dispăru pentru a lăsa locul unui drum prăfuit și denivelat. Owen își dori să fi rămas în pat.

Orașul era în ruină și sărac. Copilași se jucau goi pe stradă printre câini jerpeliți și noroi.

Una dintre vechile case coloniale era considerabil mai puțin ruinată decât restul, Raul oprind în fața ei, plăti un băiat să păzească mașina și intrară în casă.

„Nimeni nu ar atinge mașina oricum, dar băiatul se va lăuda cu banul primit zile întregi înainte de a-l cheltui. Nu prea folosesc bani aici”.

O negresă mare îi întâmpină, se uită la Owen și icni, făcu un pas înapoi, apoi regăsindu-și vocea înaintă iarăși.

„Raul, bine ați venit. Acesta trebuie să fie nepotul patronului tău, Owen?”

„Doamna Rosario?” întrebă Owen înainte ca Raul să poată răspunde.

„Nu, aceasta este bunica mea. Vă așteaptă, urmașimă, vă rog”.

În orice alt timp, Owen ar fi fost preocupat de ea, dar acum nici măcar nu observă că există. Căuta să simtă vibrațiile din jur, nu era nici o Umbră aici.

„Diavolul poate purta multe măști, tinere”.

Era o bătrână matriarhă, se uită la el prin niște ochi mari și negri, fața încrețindu-se sub un zâmbet cald.

„Nu ești un mag”, îi răspunse, întorcându-se să plece.

„Aroganța este una dintre acele măști”.

Asta îl opri din drum, aroganța fusese într-adevăr unul dintre eșecurile sale.; crezând că știe mai multe decât oricine altcineva, ceea ce îl făcea să își subestimeze dușmanii. Privi în jur. Casa era ținută curată și frumoasă.

„Cum se face că locuiești în asemenea confort în vreme ce copiii de afară se joacă goi pe stradă?”

„Majoritatea celor care mă vizitează nu au bani să plătească, așa că aduc daruri sau mă răsplătesc cu abilitățile lor. Ceea ce am nevoie îmi iese în cale. Cei care au nevoie de mine îmi ies în cale, de asemenea”.

Owen se așează și închise ochii. Era cald și umed. Mai exista o altă vibrație. Era aurie și strălucitoare. Era o formă rudimentară a unei vrăji de protecție, foarte eficientă pentru un muritor.

„Cine te-a învățat această vrajă?” o întrebă pe bătrână.

„Poporul meu deține această înțelepciune de multe generații. Îmi dau seama că ești unul dintre Copiii lui Dumnezeu, aceia dintre noi care poartă puterea zeilor. Dar mai văd că ceva te îngrijorează”.

„Raul spune că ai un fel de ceai care mă va vindeca”.

„Iubirea pe care o simți este ultima dintre problemele tale. Forțele diavolului întotdeauna îți găsesc punctele sensibile. Frică, furie, lăcomie, singurătate, compasiune deplasată. Diavolul îl va găsi și îl va folosi împotriva ta. Când vine sub forma unui alt om este ușor de contracarat, dificultatea este în noi, nu în alții. Ca un virus care poate omorî pe cel mai puternic om, diavolul poate distruge chiar și zeii când le intră în trup și minte”.

„Simt Umbra aproape”, zise Owen și conștiința sa creștea pentru a cuprinde întreaga regiune.

„Oh, asta nu este pe urma ta. Scopul său este să distrugă întreaga lume. Numele ei este Lăcomia”.

„Dar de ce simt că și cum m-ar urmări pe mine în mod special? Nu m-am înșelat niciodată până acum”.

Bătrâna se ridică și se îndreptă spre altar. Îngenunche înaintea lui și începu să se roage. Owen

așteptă cu răbdare întrebându-se ce rugăciune ar trebui făcută pentru toate astea.

„Ghizii mei îmi spun că trebuie să schimbi calea, un drum nou ți se deschide înaintea. Un drum care nu este atât ceva pe care să mergi, cât mai ales ceea ce ești tu însuși”.

„Nu înțeleg”.

„Este dificil pentru ghizii mei să comunice cu cuvinte când nu există unele pentru a descrie ceea ce vor să spună. Ei spun, Calea Vrăjitorilor nu este un drum, ea doar este”.

Owen se încruntă, își imaginează ghidul vindecătoarei stând confortabil în bucătăria sa din Irlanda bând o ceașcă de ceai cu lapte și miere. Dar de ce Aeofe s-ar fi chinuit atât ca să-l aducă până aici, de ce nu îi spusese direct?

„Dar chestiunea cu dragostea?”

„Nu este o cursă, nu este o lucrătură de nici un fel. Este reală și pură. Trebuie să o lași să curgă, să devii una cu ea, să devii una cu cea pe care o iubești”.

„Dar ea iubește pe altcineva”.

„Prostii. În plus, nu asta este important. Adevărata iubire trebuie să curgă, nu te gândești la ce poți primi de la ea sau o vei otrăvi. Doar las-o să curgă, mai puțin control este în ordine”.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, se ridică și merse să ia unul dintre borcanele ei, apoi deschise un plic și îl umplu cu ierburi.

„Poftim, ia-l de trei ori pe zi, Raul știe să îl prepare”.

„Cât îți datorez?”

„Orașul are nevoie de un centru medical”.

Owen zâmbi.

Spre ieșire, femeia mai tânără veni spre el și îi dădu o floare, mâinile li se atinseră pentru o fracțiune de

secundă, destul pentru ca femeia să înceteze să zâmbească, dezamăgirea citindu-i-se pe față.

Owen luă floarea și își luă rămas bun, fără a observa schimbarea stării acesteia. Raul văzu și se întristă.

Pe drumul de întoarcere Owen realizează ce făcea Umbra, pădurea tropicală era pe moarte. Diavolul poartă multe măști, spusese bătrâna femeie. Aceasta era una dintre cele mai ușor de recunoscut.

Raul opri mașina și îl chemă să îl urmeze în pădure.

La numai câțiva yarzi în pădure văzură un grup de oameni, erau îmbrăcați normal, dar limbajul folosit era unul străvechi, pe care Owen nu îl știa.

„Ce fac?” șopti.

Raul îl opri să mai vorbească și îi făcu semn să privească.

Aceștia băură cu toții, pe rând dintr-un bol făcut din frunze și începură să cante. Era un cântec profund din gât. Rezona cu pământul și cu copacii din jur. Apoi văzu. O lumină creștea din fiecare și se unea cu celelalte deasupra lor, crescând tot mai mult apoi zbură în sus departe.

Raul îl trase pe Owen de mânecă și se întoarseră la mașină.

„Ce a fost acea lumină?”

„Ai văzut-o: eu nu am văzut-o niciodată. Aceștia sunt Cei înzestrați din câteva triburi, treaba lor este să încerce să oprească diavolul să se întindă”.

„De unde știai unde sunt?”

„Sunt semne. Nu le poți vedea pentru că nu cunoști limba poporului meu”.

Erau o grămadă de lucruri pe care Owen nu le știa, dar se întreba dacă prețul pe care îl plăteau muritorii aceia merita. Cu toate acestea, iarăși, nu vedea mai

multă suferință aici decât văzuse în Londra sau în Madrid, ci doar era diferită.

Înapoi în casa doamnei Rosario, tânăra femeie stătea pe podea lângă scaunul bunicii. Bătrâna îi împlotea părul.

„Nu era el, bunico, semăna cu el, exact cum îmi apare în vis, dar când l-am atins am știut. Sufletul lui e ciudat, greșit”, îi spuse.

„Nu te îngrijora, copila mea, cel adevărat este pe aproape și va veni în curând”.

În acea noapte, Owen deveni o plantă mare cu frunze lungi, rădăcinile lui erau legate cu alte plante de același fel, de fapt nu existau altele, erau toți părți din aceeași plantă. Putea simți rădăcinile altor plante atingându-l, unele erau prietenoase, altele nu. Zbură printre vârfurile copacilor, percepția sa asupra lumii o gamă largă de sunete venind și plecând, o masă deja moartă, succulentă, proaspătă. Un zgomot îi atrase atenția, se mută mai sus, dar creanga fu ocupată, trebuia să rămână pe loc, nu era o idee bună să se miște când nu putea vedea în jur, își strânse coada puțin mai tare în jurul ramurii și adormi la loc. Era o lumină strălucitoare, plutind în aer văzu luna și stelele, o altă lumină mai mare veni din junglă și goni spre nord-vest, urmări lumina mai mare printre copaci, văzu uciderea pădurii, suferi pentru ea. O visă pe Jennifer, schimba scutecul bebelușului cântând un cântec. Făcea asta deseori, cânta când muncea. Înainte ca gândurile s-o dea de gol, știa unde era în casă pentru că o auzea murmurând și cântând. O privi cum ridică fetița, o înfășă în șalul roz și duse în grădină – era o zi însorită.

Dimineața următoare se hotărî asupra noului mod de abordare a problemei, îl spuse lui Raul să nu îl deranjeze sub nici o formă și încuie ușa.

Capitolul 10

„Dacă nu apuci sticla cu amândouă mâinile, nu mai primești lapte de loc; ți-am spus de mii de ori să nu mai faci chestiile astea în fața oamenilor”, îi zise Esther Stone nepotei ei de cinci luni când văzu că aceasta își bea laptele dintr-un biberon care plutea în dreptul gurii. Bebelușul o privi plouat pe bunică și își puse mânuțele în jurul sticlei.

„Mamă, nu e nimeni aici, te rog las-o să facă ce îi place”, Spuse Jennifer în timp ce spăla vasele de la micul dejun. Puterile telekinetice ale fiicei ei fuseseră o surpriză, dar nu din cale afară. Văzuse un film vechi în care o rusoaică făcea chestiile astea la televizor.

„Nu o poți lăsa să le facă oricând, așa va uita că trebuie să se abțină în fața străinilor. Știu ce vorbesc, copilă, dacă cineva ar vedea de ce este capabil acest copil, televiziunile și doctorii cu halate albe ar fi la ușa noastră cât ai clipi”.

Mama lui Jennifer avea dreptate desigur, dar Heather întotdeauna părea să știe când să-ți folosească capacitățile neobișnuite și când nu.

Fetița o privi pe bătrână și încercă să vorbească.

„Uite, începe iar, încearcă să ne spună ceva, sunt sigură”.

„Îi primești tu, mamă? Mâinile mele sunt ude”.

„Ce vrei să spui?”

„Cineva vine la ușă, atâta tot”.

„Tot nu înțeleg de ce nu poți aștepta ca oamenii să sune la sonerie înainte să îi anunți, este atât de enervant”, spuse doamna Stone în timp ce soneria sună.

Harry Johnson devenise un vizitator obișnuit după ce Jennifer părăsise Londra cu Heather, era convins că micuța era fiica lui Owen și își luase libertatea să legalizeze un document de custodie comună prin care se implica în creșterea lui Heather până la întoarcerea lui Owen. Nu fusese dificil să obțină acordul judecătorului având în vedere circumstanțele în care avusese loc nașterea și reputația firmei. Custodia comună îi dădea dreptul la vizite. Le făcea o dată la două săptămâni datorită distanței pe care trebuia să o străbată.

Jennifer fusese foarte iritată de atitudinea lui băgăreată și plină de neîncredere în ea, dar mama sa o convinsese că acordul era în favoarea lui Heather. Astfel că va dura până la revenirea lui Owen când toate vor fi repuse la locurile lor. Până atunci, Heather avea să se bucure de stabilitate financiară, o educație bună și practic tot ceea ce banii ar putea cumpăra.

Și care ar fi diferența? Esther îi arată foarte clar: Owen și Sean erau rude la urma urmei, dacă tatăl copilului o abandonase, măcar unchiului îi păsa destul astfel încât să-i asigure copilului ceea ce tatăl refuzase.

Dar lui Jennifer îi era frică ca nu cumva domnul Johnson să reușească nu se știe cum să dovedească paternitatea lui Owen și s-o ia pe Heather de la ea. Era doar o senzație, dar era greșită.

„Wropgasd”, zise bebelușul când bunica îl introducea pe bărbat în sufragerie, „jewm”, adăugă apucând ursulețul pe care bătrânul îl adusese.

„Heather, nu fii nepoliticoasă”.

„Este în regulă, doamnă Stone, are dreptate, jucăria era pentru ea. Am ales chiar eu”.

Era urmat de asistentul lui Paul, un tânăr proaspăt absolvent de facultate pe care Harry îl considerase potrivit pentru această sarcină.

Harry se simțise întotdeauna inconfortabil în casa Stone, doamna Stone avea un sfert din vârsta lui, Jennifer în jur de douăzeci, iar Heather doar un copilăș. Era necesar cineva care să echilibreze balanța vârstei și se pare cu Paul era perfect pentru asta. Mai sperase ca Jennifer și Paul să relaționeze. S-ar fi simțit mult mai bine dacă fata ar fi intrat într-o relație cu cineva în care el avea încredere. Interesul lui excesiv față de viața ei personală era firește legată de faptul că Owen junior nu luase legătura cu el de mai multe luni și, mai devreme sau mai târziu, Jennifer îl va uita și va găsi pe altcineva, luând copilul lui Owen cu ea. Acest lucru îi convenea de minune lui Harry, dar dispozițiile lui Owen în această privință fuseseră foarte clare – voia să fie recunoscut ca tată al fetei.

Jennifer, desigur, continua să nege orice legătură romantică cu fostul său patron, dar Harry nu avea nici un dubiu că oricine ar fi observat al cui sânge îi curge prin vene copilei. Mai ales că persoana pe care Jennifer o alesese pentru a fi tată nici măcar nu exista. Chiar Owen Senior confirmase acest lucru; avea un singur nepot, pe Owen Junior.

„Vă rog, luați loc”, spuse femeia mai în vârstă.

„Acesta este Paul. Este nou în firmă și mă va asista în relația cu dumneavoastră”.

„Încântat să vă cunosc doamnă și domnișoară Stone”, întinse mâna Paul, dar o retrase de îndată ce observă reacția doamnei. Jennifer stătea pe un scaun la fereastră ținând-o pe Heather în brațe împreună cu ursul cadou. Își dorea ca cei doi bărbați să plece cât de curând posibil.

„Pardon?”

„Nu am spus nimic”, replică Jennifer amintindu-și să nu mai gândească așa de tare.

Bebeluşa îl ținți pe bătrân și începu să scoată zgomote.

„Ce s-a întâmplat, drăguță?” Întrebă Harry înclinându-se spre copil.

„Nu o băgați în seamă, domnule Johnson. Probabil vrea stiloul dumneavoastră”.

„Stiloul? Oh, acest stilou, nu îmi amintesc să-l fi scos. Probabil că mintea a început să îmi joace feste, se vede treaba că trebuie să mă pensioneze în curând”.

Jennifer făcu un comentariu mental foarte silențios referitor la asta. Nu înțelegea cum își dăduse seama domnul Johnson ce vrea Heather, nimeni în afară de ea nu o putuse face până acum.

Heather începu să plângă și își ascunse capul în brațele mamei. „Copii”, zise Jennifer, consolând-o.

„Bine, să trecem la afaceri”, se îndreptă bătrânul avocat spre Jennifer. „Ai studiat catalogul școlii pe care ți l-am lăsat data trecută? Este o școală de fete foarte bună din Londra și, văzând că nu agreezi ideea de internat, cred că este singura corespunzătoare inteligenței și condițiilor lui Heather la câțiva pași de reședința O'Neil unde vei locui din moment ce este a ta acum”.

„După cum v-am spus și data trecută, domnule Johnson, Heather este doar un bebeluș. Când va ajunge la vârsta potrivită, va urma școala aici în Skerries”, răspunse fata.

Mama sa interveni, „Uitați, domnule Johnson, nu știu cum faceți în țara dumneavoastră, dar Heather locuiește și crește în Irlanda, și nouă, irlandezilor, nu ne place ca ai noștri copii să urmeze astfel de școli. Și, de asemenea, ne place să ne ținem copiii acasă cel puțin până la trei ani, când îi ducem la grădiniță și nu în instituții de învățământ puternice unde copilașii sunt

instruiți să devină directorii de mâine”, încheie și se ridică indicând că vizita a luat sfârșit.

„Doamnă Stone, știu cum merg aceste lucruri și vă pot asigura că această școală nu se adresează exclusiv directorilor, din contră, este în principal susținută de părinți preocupați și le ofere copiilor lor inteligenți, indiferent de trecut, cel mai bun start în viață. Clasa de bebeluși are numai zece locuri și acestea sunt ocupate pe baza unui test de inteligență, pe care sunt sigur Heather îl va trece cu brio”.

Așteptă până doamna Stone luă loc din nou și continuă:

„Dacă v-ați fi deranjat să citiți catalogul, ați fi văzut că școala despre care vă vorbesc este focalizată pe copii supradotați. Este una dintre cele mai bune școli din lume!”

„Pot spune și eu ceva?”

Toată lumea se întoarse spre tânărul asistent care stătea într-un colț. „Poate ar fi o idee bună ca domnișoara Stone împreună cu Heather să viziteze școala, le-aș putea duce eu”, zise privind de la domnul Johnson la doamna Stone.

„Asta dacă nu ar fi un deranj pentru domnișoara Stone...”, adăugă.

Toți se uitau la Paul care începu să roșească sub cercetarea atentă. Băiatul avea cu siguranță multe de învățat, gândi Harry. Se întoarse spre cele două femei și observă că Jennifer roșise. Era absolut perfect; zâmbi văzând că planul său reușise mai bine decât se așteptase și fără ca măcar să îi facă vreun instructaj tânărului asistent. Privind-o pe mama lui Jennifer își dădu seama că este momentul să declare vizita terminată.

„Da, ar fi în regulă, cred”, răspunse Jennifer privind când la Paul, când la mama sa.

Doamna Stone îl privi pe Harry și zise:

„Voi veni și eu”.

Paul își scoase mobilul.

„Îi sun să văd dacă se poate aranja ceva pentru după amiaza aceasta”.

Dar Harry îl apucă de mână și îi făcu un semn dezaprobativ cu capul.

„Sună-i de la serviciu și stabilește o întâlnire pentru săptămâna viitoare; nu suntem la Londra, Paul”.

După ce plecară cei doi bărbați, Jennifer îi urmări pe fereastră.

„Nici să nu te gândești, fato”, îi zise mama ei.

„Să mă gândesc la ce?” întrebă Jennifer, „oh, el, nu; mă simțeam jenată pentru el, pentru felul în care îl privea toată lumea”.

Nu avea ochi decât pentru un bărbat și până când acesta îi va spune că nu o vrea sau până când cineva îi va arăta mormântul lui, va rămâne fidelă dragostei pe care i-o purta până în ziua în care va muri.

Jennifer nu își dorea în realitate să o ducă pe Heather la școală. Nu îndrăznea să o expună pe Heather cu vreunul din trucurile ei în fața străinilor. Dar nu era nimic rău în a arunca o privire, asta l-ar fi făcut fericit pe domnul Johnson ceea ce ar fi însemnat mai puține vizite din partea lui pentru o vreme.

Heather gânguri privind-o.

„Suntem acasă, iubire”.

„Cum adică suntem acasă?” întrebă Esther neînțelegând exprimarea nepoatei.

Heather gânguri în continuare.

„Acea nu este casa noastră Heather, era casa în care am lucrat, dar aparține altcuiva”.

Esther se holbă la fiica ei. Era îngrijorată pentru că Jennifer nu mai era aceeași când se întoarse. Se spunea că vorbitul de unul singur era primul semn al nebuniei, spera ca Jennifer să nu mai dea alte semne.

Jennifer duse copilul sus, culese ursuleții de pe covor și îi aruncă într-un colț.

„Acum este timpul de odihnă, draga mea, și ține minte, mami merge la școală după amiază așa că atunci când te vei scula nu voi fi aici, dar bunica va avea grijă de tine. Fii bună și nu face nici o ghidușie pe lângă ea, bine?”

„mgorr”

Jennifer puse fetița în pătuț și o sărută. O privi cum își băgă fețișoara în noul ursuleț și adormi rapid. Jennifer văzuse copiii altora și nu exista comparație cu mica ei prințesă. Era frumos să fii mamă, deși mai ducea dorul petrecerilor și al prietenilor. Majoritatea o ignoraseră de când se întorsese. Dar nu conta. Începuse o nouă călătorie, în care va întâlni noi oameni, croindu-și o viață nouă.

Săptămâna viitoare merse la întâlnire. Școala era o grădiniță supraestimată. Era sigură că domnul Johnson de fapt încerca să o aducă înapoi la Londra pentru că era prea bătrân pentru a o supraveghea pe Heather de la distanță. Fu politicoasă și fermă în refuzul de a o înscrie pe Heather la acea școală. Domnul Johnson insistă să rămână la Oak Place, „este al tău până la urmă”, zise, iar mama sa fu de acord.

Pe drum spre casă se opri la cealaltă firmă de avocatură, dar aceștia nu reușiseră să găsească nici o înregistrare a lui Sean O'Neil. Se regăsea Owen, părinții săi, bunicii și străbunicii atâta timp cât existau înregistrări păstrate, dar nici urmă de fratele geamăn Sean.

Jennifer începu să se întrebe dacă nu cumva fusese un vis. Dacă nu ar fi ținut în brațe rezultatul aventurii s-ar fi convins pe sine însăși că Sean nu existase niciodată.

Femeia îi dădu dosarul cu informații, o adresă din Brazilia și o factură pentru serviciile prestate.

Bătrâna casă era curată și aerisită. Domnul Johnson contractase o firmă de curățenie ca să o mențină în condiții minime. Toate plantele ei erau în viață și arătau bine. Jennifer o puse pe Heather în pat și i se alătură mamei ei în bucătărie. Stând la masă își aminti ultima dată când îl văzuse pe Owen. De ce trebuise să se poarte atât de oribil cu el? Owen era o persoană bună. Se purtase frumos cu ea, iar ea îl făcuse să plece, îl alungase.

„Este o casă atât de frumoasă, Jennifer”, îi spuse mama sa așezând farfuriile pe masă, „păcat să fie părăsită. Casa noastră ar intra perfect în sala de mese”.

O rază de soare străbătu norii și pătrunse în cameră, făcând ca bila de cristal pe care o agățase la fereastră să umple bucătăria de curcubee.

„Este pe numele tău, nu văd de ce e atât de rău să accepți acest dar; la urma urmei, Owen este unchiul lui Heather, casa ar putea să-ți aparțină și dacă Sean ar păți ceva. Și apoi, asta este o fărâmiță din ceea ce are un om bogat ca Owen, probabil sute de case ca asta peste tot prin lume”.

„Mamă, nu cred ca Sean a fost fratele lui Owen până la urmă”, zise scoțând dosarul din rucsac, „decât dacă acesta nu este cumva unul dintre cazurile acelea cu copii schimbați la naștere”.

Mama sa studie conținutul dosarului cu interes.

„Nu este o adresă asta? De ce nu îi scrii?”

„Și ce să-i spun? Dragă domnule O'Neil, nu mă cunoști dar sunt prietena nepotului tău inexistent și tocmai am născut o fetiță, strănepoata ta; dacă îl vezi, te rog să îi spui să se întoarcă la mine?”

„Jennifer, te rog”.

„Scuze, mamă, iartă-mă. Doar că simt că ceva teribil se întâmplă, sau s-a întâmplat cu Sean sau cu Owen, sau cu amândoi, și nu știu ce să fac. Este ca și cum toate astea alcătuiesc ca un fel de fațadă care să ne mențină fericiți și liniștiți”.

Esther deveni foarte îngrijorată. Temerile ei se adevereau. Jennifer cu certitudine își pierdea mințile.

„Nu-mi pierd mințile, mamă, este ciudat, într-adevăr, dar simt că ceva nu este în regulă”.

„Întotdeauna a existat ceva în familia noastră, draga mea, îți aduci aminte când a murit bunica ta în timp ce eu eram în Anglia? L-am văzut pe bunicul tău în mijlocul nopții de parcă ar fi fost zi, stătea la marginea patului și mi-a zis că mama moare și că nu trebuie să mă îngrijorez, că totul va fi în regulă, și a dispărut. M-am întors către tatăl tău și i-am spus că mama tocmai murise. A doua zi am primit un telefon care mi-a dat vestea”.

Jennifer își turnă ceai.

„Trebuie să-i găsesc, mamă, am să iau banii pe care domnul Johnson mi-i dă și voi pleca să îi găsesc”.

„Brazilia?”

„E un început”.

„Doar pentru că ești mamă, asta nu înseamnă că poți umbla aiurea prin lume de capul tău, fără permisiunea mea”.

„Bineînțeles că pot”.

Un cutremur zgudui orașul, urmat de altele. Undeva, trupul lui Owen se scutură violent. Dar nimeni

nu îl vedea. Heather începu să plângă. Un nor negru acoperi soarele, curcubeiele dispărură.

„Ai simțit asta?” întrebă Jennifer, verificând în jur dacă nu s-a spart nimic.

„Un curent rece vine de undeva, mă duc să închid ferestrele, cred că se apropie o furtună, du-te să o vezi pe Heather”, răspunse Esther.

Nu la asta se referise Jennifer, dar mama sa avea dreptate, se apropia o furtună, se simțea în aer. Nu prea credea în semne de rău augur dar faptul că simți ceva negru și puternic zburând peste casă o făcu să i se zbârlească părul pe ceafă. Poate nu ar trebui să plece în Brazilia. Poate că doar trebuia să se întoarcă în Skerries și să uite totul despre O'Neil.

Merse la Heather și o găsi învelită în șalul roz primit de la Owen. Se potolise. O ridică în brațe și o întrebă ce se întâmpla. Să își înțeleagă bebelușul fusese o surpriză pentru Jennifer, dar o pusese pe seama intuiției feminine. Își amintea perfect că atunci când fusese ea bebeluș putea vorbi perfect dar nici un adult nu o înțelegea, în afară de o fetiță care locuia în josul străzii. Nu-și amintea exact câți ani avea, dar trebuie să fi fost foarte mică. Cealaltă fetiță venise de câteva ori și fusese translator pentru ea.

Chestia neagră o speriasse și pe Heather.

„Nu te teme, iubire, mămica este aici”, îi zise îmbrățișând-o strâns.

„Gata”, zise mama sa intrând în cameră.

Undeva în casă un geam se sparse și o ușă se deschise.

„Ce a fost asta”, șopti Jennifer.

„trebuie să fie niște hoți, sun la poliție”, zise Esther, dar telefonul era deconectat.

„Mobilul este în rucsac”, zise Jennifer dar realizează că acesta era în bucătărie. „Bine”, zise uitându-se la scări, „ține-o pe Heather și încuie ușa după mine, mă duc să văd ce este”.

„Nu, nu merge acolo, să închidem ușa și să așteptăm să plece, înfruntarea hoților este cel mai rapid mod de a te lăsa ucisă sau violată”, zise Esther închizând ușa dormitorului și punând cheia în buzunar.

Așteptară ascultând cel mai mic zgomot.

Trei ore mai târziu, Jennifer părăsi camera înarmată cu cel mai mare sfeșnic pe care îl găsisese în pod, negândindu-se niciodată că acesta îi va servi drept armă.

Verifică ușa de serviciu, apoi urcă scările în hol, verificând fiecare cameră cu mobilul în cealaltă mână încercând să sune la poliție.

Ajunse la ușa studioului și o găsi deschisă.

„Owen”, suspină și alergă înăuntru. Nu era nimeni acolo. Se întoarse rapid gândind că era cineva în spatele ei, dar nu era nimeni nicăieri.

Până la sosirea poliției, femeia verificase fiecare fereastră, fiecare ușă, negăsind nici un semn de efracție, nici un geam spart. Jennifer explică faptul că studioul fusese lăsat închis cu cheia de angajatorul ei când plecase în urmă cu câteva luni și că nu exista nici o cheie de rezervă, astfel încât nimeni din casă nu l-ar fi putut deschide.

Polițiștii îi luară declarația, îi spuseră că a făcut ce trebuie și îi sugerară să schimbe încuietorile la ambele uși de acces cât de curând posibil. Cineva intrase cu siguranță crezând că va găsi casa goală și o părăsise de îndată când constată că se înșelase. Vor verifica firma de curățenie și avocații pentru a se asigura că toate cheile erau sub control.

„Este o explicație bună, singura”, zise Esther după plecarea polițiștilor, „vom propti ușile de la intrare cu scaune, pentru a ne asigura că nimeni nu va mai încerca să intre și vom chema un lăcătuș dimineață”.

Jennifer nu putu dormi de loc în acea noapte, Ușa studioului lui Owen rămăsese deschisă. Nu avea nici un motiv să nu meargă acolo. Nu era ca și când ar fi deschis-o ea. Putea căuta indicii. Era la primele ore ale zilei când în sfârșit se decise să caute în studio. Merse în liniște, purtând-o pe Heather în coșuleț pentru a o putea hrăni dacă aceasta s-ar fi trezit. Se simțea nervoasă pentru intruziune. Era atât de obișnuită să stea departe de birou încât intrarea ei acolo semăna cu înșelarea încrederii lui Owen. Îi trebuiră câteva minute pentru a-și face curaj să aprindă lumina. Studioul îi aminti de Owen, totul nou dar radiind bătrânețe și experiență. Era bine organizat, un colț plin cu computere și mici dispozitive, unele despre care ea nici măcar nu auzise vreodată. Doi pereți erau acoperiți cu rafturi cu cărți, majoritatea în limbi pe care nu le înțelegea. În mijlocul camerei, o canapea care arăta veche de câteva secole. Mai era un birou mare, niște rafturi cu tot soiul de artefacte stranie și o farfurie cu resturi de mâncare pe care crescuse o varietate interesantă de microorganisme.

Încercă computerele dar erau protejate. „Hmmm”, gândi apoi tastă *mag*, apoi *MAG*, apoi *vrăjitor*, *VRĂJITOR*. *Încearcă Jennifer*, gândi, *nici vorbă, nu este asta*, își replică sieși.

După jumătate de oră închise computerele și trecu la cărți, desene, rafturi, partea de sus a dulapurilor și peste tot. O lăsase pe Heather cu coșulețul pe birou și se pregăti să o mute pe canapea pentru a-l putea verifica când observă că aceasta molfaia o agendă mică și neagră.

„Nu, e murdară”, îi zise și i-o luă înlocuind-o cu un manechin, „joacă-te cu asta”.

Agenda era foarte uzată. Era plină cu semne ciudate și ceea ce păreau a fi cuvinte erau un amestec de hieroglife, numere și litere.

„Codat”, gândi și o puse alături. *Îl poți citi*, gândi foarte gălăgios în sinea ei, luându-se prin surprindere.

„Doamne, am început să aud voci”, zise și ridică agenda din nou. O deschise încet, dar amestecul de caractere era același ca mai devreme. Se uită foarte atent, cuvânt cu cuvânt, rar.

Medalionul trebuie să fie în 4taf skffiwnd. Privi mai de aproape literele învălmășite. Păreau să se mute. Frunzări încă câteva pagini. *Șal, bebeluș, renaștere?*

Citi toată noaptea, hrănind-o când și când pe Heather sau schimbându-i scutecul. Era ca un puzzle uriaș. Se pare că erau notițe despre ceva ce trebuia găsit pe nume Medalion, despre un șal roz, despre Spania. Ultimele câteva pagini conțineau numele ei, Al lui Heather și Sean urmate de câteva pagini de date despre răpiri și hibrizi.

Extraterestri? Jennifer puse jos agenda și zâmbi. Owen știa totul despre Heather, scrisese despre ea în misteriosul carnețel. Inima îi tresări, era atât de naivă, ore întregi citise agenda ca și cum ar fi urmărit viața adevărată a lui Owen și acum realiza că nu era decât schița unui roman.

Extraterestrii, hibrizi, salturi interdimensionale, Owen era scriitor așadar, decise ea. Și își planificase să îi facă eroii romanului său – pe ea, pe Sean și pe copilașul lor. Sean răpit de extraterestrii, ce imaginație mai avea și Owen. Citise cu siguranță prea mult din „Întâmplări ciudate”.

Luă coșulețul cu fetița și se duse înapoi în pat. Dormi până dimineața următoare. Esther avu grijă de micuță și schimbă biletele pentru sfârșitul săptămânii, planul ei era ca, petrecând câteva zile în casă, Jennifer să vadă cât de bine puteau trăi împreună acolo; o săptămână departe de magazinul ei nu era nici un dezastru, nu în timpul acesta al anului, mai ales că suma lunară lăsată de Owen îi permitea să țină magazinul închis chiar și o lună.

Jennifer nu era prea încântată de schimbarea planurilor dar înțelese intenția mamei ei, de ce să trăiască într-un orașel luptându-se pentru fiecare bănuț dacă puteau sta într-o casă mare în una din zonele cele mai frumoase ale Londrei cu un venit regulat?

O luă pe Heather la plimbarea de după amiază, era un mic părculeț în vecinătate unde obișnuia să meargă încă de când era însărcinată. Se opri la chioșcul de ziare pentru a lua mai întâi „Întâmplări ciudate” și fu șocată să citească pe prima pagină.

FATĂ RĂPITĂ DE EXTRATEREȘTRII, „Am fost răpită de extraterestrii”, declară Sinead, în vârstă de douăzeci și trei de ani din Skerries, Irlanda.

„Sinead, oh, Doamne”.

Fusese la cumpărături cu Sinead cu câteva zile în urmă. Se uită la fotografia de pe prima pagină a ziarului. De acolo, Sinead o privea speriată și serioasă.

„O rudă de-a dumneavoastră?” o întrebă vânzătorul de la chioșc.

„Doar o prietenă”, replică aceasta cu mintea în altă parte. Apoi plăti și se duse direct acasă.

Articolul declara ca ultim obiect de interes pentru OZN un orașel de la nord de Dublin, reporterul călătorise acolo la fiecare sfârșit de săptămână din

ultimul an pentru a culege informații și mărturii personale.

„Mergeam spre casă de la muncă, când am văzut această lumină coborând din cer spre mine. Era de formă sferică cu câteva luminițe în jur. Totul părea că s-a oprit, oamenii din jurul meu se opriseră cu mașini cu tot, chiar și păsările pe cer. Lumina s-a oprit fix în fața mea și m-a supt înăuntru. Următorul lucru de care îmi amintesc este că m-am întors de unde plecasem, pe stradă, dar ceasul meu se oprise de cinci ore”.

Reporterul merse să vadă testele medicale care arătau că fata avea un surplus anormal de energie radioactivă, nu destul pentru a fi periculos, dar destul ca să depășească evident limita specifică a zonei în care aceasta locuia.

Jennifer crescuse cu serialul *Dosarele X* și cunoștea teoriile conspiraționiste tot atât de bine ca și motivele răpirilor recunoscute de mii de oameni din întreaga lume. În orice alt moment ar fi citit povestirea și ar fi mers la Sinead să o întrebe dacă totul era adevărat, dar după ce citise notițele lui Owen, nu mai știa ce să creadă.

Nu știa să fi fost vreun OZN în Skerries, dar totuși fusese plecată destul de mult timp și la întoarcere avea alte lucruri în minte. Se întreba de ce presa locală nu spusese nimic despre asta, de ce prietenii ei, cei care încă îi mai vorbeau, nu îi spusese nimic. Se duse iarăși la agenda lui Owen, de data asta cu hârtie și stilou și cu mintea deschisă, cel puțin atât de deschisă cât putea având în vedere subiectul.

Două ore mai târziu își făcuse o idee destul de clară asupra a ceea ce se întâmplase. Înarmată cu însemnările sale merse să o caute pe mama ei.

Esther trebăluia în grădină, care era largă și aproape neatinsă, perfect pentru ea, gândi Jennifer, căci grădinăritul era modul preferat de a-și petrece timpul liber al mamei.

„Câteodată mintea are modul ei de a se convinge singură de cele mai incredibile lucruri, dacă asta înseamnă ca dorințele să devină realitate. Nu cred că sunt extraterestri, draga mea. Sinead întotdeauna a avut tendința de a exagera. Nu cred că Sean a fost luat de extraterestri, ci doar că a căutat pășuni mai verzi”, conchise Esther după ce ascultă relatarea entuziastă a noii teorii a fiicei ei.

„Dar ce părere ai despre radioactivitatea trupului lui Sinead?”

„Centrala nucleară Sellafield este la o aruncătură de piatră de Skerries peste Marea Irlandei. Poate a făcut scufundări în mare în ziua nepotrivită. Pun pariu că dacă ar testa alți oameni din Skerries ar găsi o grămadă de radioactivitate”.

„E prea devreme pentru înot în mare, mamă, prea rece. Oricum, nu s-au raportat scurgeri la Sellafield”.

„Cum am spus, mintea are mari capacități de a se convinge atunci când vrea să creadă ceva”.

„Inima îmi spune că trebuie să urmăresc asta, mamă. Inima îmi spune că Sean este încă în viață, ținut undeva împotriva voinței, undeva nu pe acest pământ. Aici scrie că activitățile extraterestre au început în jurul datei dispariției lui Sean, asta ar explica totul”.

„Te rog, Jennifer, ascultă măcar ce spui. Este complet irațional, draga mea, nu are nici un sens. Ai o minte ascuțită, ai fost prima în clasă, te rog ascultă-te ce spui. În plus, nu am auzit niciodată de extraterestrii care să plătească chirii și să răpească oameni cu tot cu bagaje”.

„Inima îmi spune altceva”.

„La n...a cu inima ta, fato! Ai un copil de crescut, nu mai poți gândi cu inima. Uite-te în ce ai intrat deja, dacă nu ești atentă o vei sfârși într-un azil sau, mai rău, spălată pe creier ca toți nebunii care scriu astfel de tâmpenii. E timpul să crești Jennifer și să încetezi să mai crezi în povești de adormit copii. Te-a părăsit pentru că nu te iubea. A plecat și nu se mai întoarce. Nu e nimic extraterestru în toată afacerea asta”.

Jennifer își luă notițele, agenda lui Owen și merse în camera ei. Era profund rănită de cuvintele mamei sale, deși știa că au o logică evidentă, ceea ce făcea totul mult mai dureros. Mama sa avea dreptate, dar nu putea ignora asta. Mintea îi tot spunea să-și urmeze instinctele. La urma urmei nu avea nimic de pierdut.

Esther se sprijini de un copac ștergându-și lacrimile, ce bine ar fi fost dacă ar fi crezut că bărbatul său a fost răpit de extraterestrii atunci când a plecat, dar nu era nimic extraterestru la Mary Rye. Nu o învinovăța pe aceasta, mai ales după ce aflase că după cinci ani o părăsise și pe ea pentru o femeie mai tânără. Biata Mary, gândi. Esther se decisese să intenteze divorț, era legal acum la urma urmei și se întrebă de ce nu o făcuse până atunci.

Capitolul 11

Mai întâi va merge la redacția ziarului și apoi o va vizita pe Sinead. Așa era bine, gândi ea, așa era corect.

Redacția ziarului se găsea într-o casă victoriană renovată din estul Londrei. Jennifer își făcu o programare la reporterul însărcinat cu respectivul caz, David Andrew.

„Din ce îmi spui, momentul dispariției s-ar situa la patru săptămâni de la prima apariție extraterestră. Băiatul era din partea locului?”

„Nu, de fapt l-am cunoscut cu patru săptămâni înainte de dispariție. Asta ar însemna că timpul apariției lui în oraș coincide cu prima apariție a OZN. Coincidență, nu?”

„Da, probabil. Avem foarte puține cazuri înregistrate cu persoane care au dispărut pentru câteva zile și s-au întors. Ce te face să crezi că acesta este un caz de răpire și o fugă pur și simplu?”

Jennifer îi povesti visele stranii pe care le avusese și lipsa oricărei înregistrări oficiale referitoare la Sean, dar se simți jenată să îi povestească despre abilitățile stranii ale fiicei sale și de propria telepatie. Nu voia ca cineva să știe aceste lucruri, cu atât mai puțin un reporter.

„Pare a fi o conexiune telepatică, utilizare în comun a viselor. Probabil, o lucidă visare împreună. Nu o pun la îndoială, pe cuvânt, dar trebuie să avem mai mult decât atât pentru certitudine”.

Îi arată notițele despre răpire pe care le luase din agenda lui Owen și îi explică cine era.

„Sunt date de calitate, teoria este bună de asemenea, poate un pic fantastică. Și a dispărut și el?”

„Nu. A plecat în Brazilia”.

„Chiar nu îmi dau seama cum te-aș putea ajuta în privința băiatului din Irlanda. Poliția locală nu face nimic dacă nu este o persoană din partea locului. Cred că pur și simplu a folosit date personale false, de aceea nu există nici o înregistrare despre el. Cât privește marea asemănare cu Owen, ei bine, dacă ești absolut sigură că nu este una și aceeași persoană, nu pot să spun decât că este o coincidență”.

„Dar Sean mi-a spus că are un frate geamăn pe nume Owen care a murit când era copilăș, iar acum se dovedește că acel Owen trăiește și că sunt gemeni identici”.

„Poate este o acoperire. Poate sunt aceeași persoană, el inventând identitatea lui Sean pentru a putea călători liber de orice responsabilitate și menționându-și identitatea adevărată ca frate geamăn mort. Sau poate fi cazul unei personalități multiple”.

„Nu, sunt diferiți, când privești de aproape. Owen arată mai bătrân, deși mai subțire, cu mâini suple ca de artist. Mâinile lui Sean erau musculoase și puternice, mâini de muncitor. Mai erau și alte aspecte. Modul în care pășesc era diferit, de exemplu”.

„Păi, nu prea știu ce putem face, cum îl putem urmări și mai ales cum putem dovedi toate astea”.

„Am putea vorbi cu cei care au fost răpiți și își aduc aminte ce li s-a întâmplat? Poate au văzut alți oameni acolo unde au fost duși, sau poate ne pot da vreo sugestie cum să contactăm ființele acelea”.

Reporterul caută în computer o vreme și scoase la imprimantă o listă cu câteva nume.

„Este doar un mic eșantion, Irlanda și Britania. Cei marcați cu verde sunt cei care au făcut terapie de

regresie și își pot aminti ce s-a întâmplat. Îi sun să văd dacă îi putem vizita”.

A doua zi, Jennifer călători în nord cu David Andrews pentru a-l vizita pe unul dintre cei răpiți, fără a ști la ce să se aștepte. Era ceva nou pentru ea și nu foarte familiar, dar ceva în sinea ei îi spunea că se află pe calea cea bună.

Katrina avea aproape patruzeci de ani. Îi întâmpină foarte călduros și îi conduse în grădina din spate unde le pregătise prăjituri și limonadă.

„Nimic ca limonada după o călătorie lungă prin soare”, zise aceasta.

Jennifer privi prin grădină care îi amintea de o poveste cu zâne. Era perfectă.

„Perfecțiunea este în ochiul privitorului”, îi răspunse femeia gândului nerostit.

„Poți...”

„Numai cu cei de felul lor, de felul tău, este o onoare să fi aici cu mine”.

David le privi pe cele două femei.

„Am pierdut ceva?” întrebă el.

„Fata asta, David, este una dintre ei, sau măcar în parte. Este una dintre populația zânelor”.

„Pardon?”

„Nu sunt extraterestri, Jennifer. Sunt zâne, pitici, elfi, spiriduși, himere și sunt cu noi de milenii”.

Da, gândi Jennifer, are sens, presupusese că sunt extraterestrii numai datorită vocabularului utilizat, dar despre zâne întotdeauna se știuse că răpesc copii și oameni.

„La început i-am văzut ca extraterestri, ca toți ceilalți, dar după ce am făcut terapie regresivă mi-am dat seama că totul ține de semantică, creierul meu interpretând experiența avută prin intermediul educației

pe care o am, a televiziunii, filmelor, chiar și prin intermediul tău David”.

„Da, am mai auzit asta înainte, dar de obicei în celălalt sens, adică extraterestrii erau considerați în trecut zâne, elfi, datorită lipsei de cunoștințe despre alte planete și călătoriile interplanetare. Asta nu explică de ce o numești pe Jennifer una dintre ei”.

Femeia mai în vârstă își puse ochelarii.

„Ce vreme frumoasă, nu credeți?”

Jennifer privi la prăjitura și limonada pe care le avea în față, ceva o sâcăia.

„Jennifer face parte din poporul zânelor, sau este un hibrid extraterestru pentru a folosi cuvinte moderne”.

„Eu?”

„Jennifer?”

„Da, este cea mai bună pe care ai găsit-o până acum David, cu ea vei putea să ieși legătura cu ei. Are *legătura directă*”.

Cei doi se priviră unul pe celălalt, apoi ambii pe Katrina, femeia cu siguranță își pierduse mințile.

„I-ai spus despre abilitățile tale telepatice, Jennifer?”

„Chiar nu știu despre ce vorbești. Am venit aici pentru informații, sperând că îmi vei putea spune ceva despre locul unde te-au dus, voiam să te întreb dacă ai văzut alți oameni acolo”.

„Abilități telepatice?”

„Da, locul în care m-au dus. Îți voi spune cine sunt ei. Vin pe Pământ pentru că planeta lor este stearpă. La început, ne semănau foarte mult, divizați și lacomi. Își distruseseră lumea și pe majoritatea dintre ei. Au evoluat ca rasă și au devenit uniți, un colectiv, la momentul în care au găsit planeta noastră. La început s-au mutat aici, trăind în navele lor și în orașe speciale pentru că nu puteau supraviețui în aer liber, ne-au

învăţat tehnologia lor, medicina lor, dar traiul de aici le-a distrus cultura. Mulţi dintre ei s-au îndrăgostit de rasa umană şi de această planetă şi s-au matisat cu noi, dând naştere unei noi rase, oameni cu diferite puteri, cu acces la o cantitate enormă de cunoştinţe, numindu-se Magi. Efectul asupra rasei lor a fost devastator, divizându-i din nou şi diminuându-le numărul şi forţa în urma luptelor purtate între ei. Cei care au rămas s-au întors în lumea lor, dar au lăsat porţi deschise între cele două lumi. Încă mai au nevoie de resurse, iar noi, materialul nostru genetic este preţios pentru ei, în curând vor veni să ne salveze de noi înşine. Dacă noi, oamenii, ne vom distruge planeta îi vom distruge şi pe ei, aşa că vor veni din nou să aducă pace şi ordine în lumea noastră”.

Jennifer tăcea, Owen îi pomenise despre magi, de asemenea, despre vrăjitori şi înţelepţi. Dacă magii erau parţial extraterestrii, sau zâne, atunci şi Owen şi Sean erau, iar acum, că Katrina spusese că Jennifer era una dintre ei, îşi explica de ce se simţise atât de atrasă de Sean şi de ce bebeluşul ei avea puterile pe care le avea.

Ascultă întrebările lui David privind informaţiile pe care Katrina tocmai le dăduse, ştia cum să abordeze astfel de lucruri, se gândi Jennifer. Nu omisese nimic din ceea ce spusese femeia, ba mai mult îşi lua notiţe săpând tot mai adânc.

„Ai văzut alţi oameni acolo?”

„Oameni da, alţii ca mine, luaţi de aici. Nu am văzut niciun copil de-al nostru. Nu am văzut pe nimeni ca Jennifer”.

Înalt cu părul creţ negru, ochi albaştri, de vreo douăzeci de ani, gândi Jennifer proiectând o imagine mentală a lui Sean.

„Nu, n-am văzut pe nimeni care să semene”.

„Să semene cu cine?” întrebă reporterul.

„Ca mine”, zise Jennifer, „cred că avem tot ce am căutat, să mergem”, adăugă ridicându-se și mulțumind gazdei.

„Ce este cu capacitățile tale telepatice, Jennifer”, întrebă David pe drumul de înapoiere la Londra.

„N-am nici o idee, trebuie să fie aerul meu irlandez, zâne și elfi, știi tu”.

„Nu, n-ar fi făcut o asemenea presupunere, este o femeie inteligentă și era aproape sigură”.

„Dacă voi comunica direct cu acele ființe te voi anunța”.

„Aici ai dreptate, fata mea”, zise el.

Jennifer nu își dădea seama dacă o crezuse, dar ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era un articol în ziar intitulat „Fată telepata vorbește cu extraterestrii” sau ceva de genul acesta.

„Bun titlu, atractiv, îmi place”, zise David ieșind de pe autostradă spre benzinărie.

„Pardon?”

„Titlul tău, Fata telepatică vorbind cu extraterestrii”.

„Cum ți-ai...”

Parcă mașina în fața cafenelei,

„Hai la o cafea, trebuie să avem o mică discuție”.

Jennifer privi în jur, locul era aglomerat, plin de oameni, era speriată, dar chibzui că toată lumea de la ziar știa că erau împreună, chiar și mama ei, deci nu ar fi încercat nimic într-un loc public.

„Nu, nu într-un loc public, haide”, îi zise ieșind din mașină și conducând-o spre cafenea.

„Bun, acum spune-mi cine ești de fapt și pentru cine lucrezi”, îi zise David când se așezară.

„Eu?” întrebă fata, „știi totul despre mine, spune-mi despre tine! Cum de poți citi gândurile oamenilor?”

„Ei bine, este ereditar și este motivul pentru care am intrat în aceasta afacere. La tine este din familie?”

„Nu chiar, poate, nu știu, nu așa de puternice cred”.

„Ce mai poți face?”

„Nu știu. Nu am mai încercat altceva. Știi? Nu ar trebui să te vâri în mințile oamenilor așa. Nu este etic”.

„Da, ei bine, trebuia să mă asigur că nu ești dintre ei”.

„Dintre cine?”

„Dintre Umbre, sunt oameni cu putere mare care o folosesc în interese personale, fără a le păsa de restul omenirii. Deja au venit o dată după mine, au încercat să-mi oprească investigațiile asupra grupărilor secrete din agențiile guvernamentale. Urât de tot”.

Un gând o sâcăia pe Jennifer. Era ca și cum nu își putea aminti ceva. Ceva îi stătea pe vârful limbii. Ceva important. Care i-ar putea salva viața.

„Fata ta ți-a moștenit vreunul dintre darurile tale, Jennifer?”

„Fata? Nu am copii, nu sunt căsătorită”, răspunse trimițându-și amintirile despre copilașul ei undeva în viitor, ca un vis al unui viitor când ea va fi căsătorită și va avea copii.

„Am crezut că ai spus că ai o fetiță”.

„Eu, nu. Nu am spus asta niciodată. Ce altceva mai poți face, David?” întrebă, concentrându-se foarte tare asupra lui, interesându-se despre viața și articolul lui.

„Puțină telekinezie, proiectarea gândurilor, chestii din astea”.

„Cum de Katrina nu te-a citit?”

„Presupun că sunt destul de bun ca să o ascund, experiența mi-a arătat că darurile noastre nu sunt ceva ce trebuie etalat. Este foarte senzitivă, poate simți pe unul ca noi de la o milă distanță, nu știu cum o face”.

Părea sincer, părea a fi de încredere și bun, o persoană bună, putea fi crezut. Jennifer deveni înspăimântată, „nu face asta”, zise.

„Să fac ce?”

„Asta...” era să zică ceva despre hipnoză, dar știu că nu era el, era altcineva, cineva care se ascundea după mintea lui, o altă prezență. El nu făcea nimic. Era complet inocent și nici pe departe atât de dotat ca Jennifer. Fu suficient să intre puțin în mintea lui pentru a-și da seama de asta. Era inofensiv.

„Lasă, nimic. Trebuie să mă întorc acasă, mama mă așteaptă”.

„Te pot lăsa eu în drum spre serviciu, dacă vrei, ne va da o șansă să vorbim despre asta, nu-ți face griji, nu voi publica nimic despre tine, cei ca noi se susțin unii pe alții”.

„Ca noi?”

„Cred că suntem următoarea etapă de evoluție, suntem viitorul omenirii. Dar dacă oamenii obișnuiți vor afla despre existența noastră, vor căuta să ne distrugă, așa cum i-au ars pe ai noștri în evul mediu”.

„Vrăjitori?”

„Aceasta este una dintre etichetele pe care ni le pun, pe alții îi numesc sfinți”.

„Câți sunt ca noi?”

„Oh, presupun că vreo două milioane în întreaga lume, mai mult sau mai puțin câteva mii. Majoritatea păstrează secretul”.

„Cunoști alții de același fel?”

„Da, țin legătura cu aproape două sute de indivizi”.

„Cum îi poți identifica?”

„Păi, anumiți oameni au un fel de lumină, ceva anume. Alții, ca tine și mine sunt complet normali, dar pot face diferite lucruri. Experiințe extracorporale, vise

profetice, telepatie, telekinezie, ca să numesc câteva dintre ele. Îi pot identifica numai dacă își folosesc abilitățile, cum am făcut cu tine când ai proiectat imaginea băiatului acela către Katrina. Majoritatea se cred singuri pe lume și o mulțime dintre ei au căderi psihice datorită acestei idei, alții aderă la diferite grupuri și religii și se autointitulează păgâni sau vrăjitori”.

„Ce tip ești tu?”

„Sunt cu OZN. Cred că există o legătură. Teoria hibrizilor este una bună, o cercetez de ceva ani de acum”.

„Ce faci cu informația obținută?”

„Dacă știm ca se întâmplă putem face ceva. Presupun că vom împărtăși informația cu alții. Dă-mi adresa ta, te voi conduce acasă”, spuse ridicându-se.

Era din nou, gândi Jennifer, cealaltă prezență. De data aceasta o făcu să se simtă rău.

„Doar lasă-mă în centru, mai am ceva de făcut înainte de a merge acasă”, îi răspunse.

Jennifer nu mai fusese urmărită niciodată, dar acum știa că va fi urmărită dar nu știa de către cine. David Andrew o lăsă aproape de strada Oxford, „trebuie să-mi cumpăr ceva”, îi spusese acestuia ca o scuză, era destul de departe de Oak Place pentru a-l putea scoate de pe pistă. Intră în câteva magazine, probă ceva haine, își luă un burger, intră apoi într-o librărie și fugi după autobuz. Încă se simțea urmărită. La un moment dat crezu că urmăritorul era o femeie blondă dar după ce coborî la metrou și ieși din nou, aceasta nu mai era în urma ei.

Trebuie să devin invizibilă, gândi întrebându-se cu sar putea realiza asta, ușor, blochează-ți (deplasează-ți) mintea și focalizează-te pe absența ta, își replică în sine. Dacă nu ar fi fost în situația de a încerca să scape de

acel cineva care o urmărea, ar fi avut timp să se îngrijoreze cu privire la noua sa abilitate de a purta conversații mentale cu sine însăși pe subiecte despre care nu știa nimic.

Era întuneric când ajunsese acasă. Mama ei era foarte îngrijorată, dar Jennifer îi spuse că dacă s-ar fi obosit să aibă un telefon mobil ar fi putut afla că va întârzia.

„Este ceva diavolesc care ne urmărește, mamă”, zise după ce terminară cearta. „David Andrew, reporterul, câteodată radiază o prezență malefică, nu tot timpul, nici nu cred că o face conștient”.

Esther știa că exista o boală mentală datorită căreia oamenii se simțeau persecutați, „schizofrenie”, gândi, era timpul să o ducă pe Jennifer la doctor.

„Te rog, mamă, nu sunt schizofrenică. Vezi? Cum aș fi știut ce gândești dacă nu datorită faptului că spun adevărul?”

„Coincidență?” răspunse Esther, prea puțin impresionată.

Jennifer îi povesti despre întâlnirea cu Katrina și conversația pe care o purtase cu David. Acum nu mai era doar o simplă presupunere, în mod cert erau și alte persoane implicate. Esther se întrebă dacă fiica ei fusese spălată pe creier, dar știa că îi ia mai mult de o zi ca să îndoctrinezi pe cineva, în plus, Jennifer tocmai făcea să plutească borcanul cu zahăr și tocmai îi citise gândurile.

„Trebuie să facem demersurile pentru a o ascunde pe Heather, ei o caută. Pentru un anumit motiv nu o pot localiza, pare a fi protejată într-un fel. Dar nu cred că ne putem întoarce încă la Skerries”.

„Dacă ceea ce spui este adevărat, atunci trebuie să rămânem aici, dar ce facem cu magazinul meu?”

Esther se imagina locuind la Oak Place, dar una era fantezia și alta realitatea, iar realitatea îi spunea că

trebuie să se întoarcă la magazin pentru a-și câștiga traiul.

„Tot ce trebuie să fac este să accept oferta domnului Harry Johnson, alocația lunară este mai mult decât câștigăm la magazin, în plus, nu văd nici un motiv să nu îți deschizi un alt magazin aici”.

Esther fu surprinsă să vadă că planul său funcționa atât de repede, de fapt nici nu crezuse că va avea sorți de izbândă, fusese doar o mică fantezie. Deși viața la Oak Place era foarte liniștită.

„Presupun că alte câteva zile nu vor face rău magazinului”.

„Voi merge să iau câteva lucruri la sfârșitul săptămânii”, zise Jennifer, „știu cum să mă fac pierdută pentru cei care mă urmăresc. Rămâi aici să ai grijă de Heather și nu lăsa pe nimeni să intre în casă. Când o scoți afară să o înfășori în șalul roz. Este ceva special cu acest șal”.

Jennifer nu se întorcea acasă pentru lucruri, dar știa că cei care o urmăreau aveau să țină sub supraveghere casa din Skerries și mai credea că nu o vor răni atâta timp cât nu o vor găsi pe Heather, dar dacă ar fi ajuns să se confrunte direct cu ei, măcar avea să afle unde este Sean.

Ceva în interiorul său încercă să-i schimbe gândul. Autoconservare, gândi, era uimitor ce puteau face împreună minte și trupul pentru a rămâne nevătămate.

Avionul ateriză pe aeroportul de la Dublin la opt fix. Jennifer merse la sensul giratoriu din afara aeroportului și luă autobuzul numărul 33 spre Skerries. Planul ei era simplu. Va merge acasă și va aștepta până se va ivi cineva. Dacă nu va apare nimeni, o va vizita pe Sinead pentru a o întreba despre răpire. Nu era un plan foarte complicat, dar nu vedea ce altceva ar fi putut face. Se

gândi să se întoarcă la David Andrews, dar era prea aproape de Heather și de mama sa, fusese destul de dificil să scape de urmăritor ultima dată și încă nu era sigură dacă David era implicat în vreun fel în asta.

„Jennifer”, zise o voce familiară când băgă cheia în broască.

„Sean!” șuieră, dar când se întoarse totul se opri. Era o lumină strălucitoare. O lumină orbitoare. Nu-și putea simți inima sau răsuflarea. Simți cum cineva îi ia mâna, „Jennifer”, vru să răspundă dar nu putea vorbi, nu-și putea mișca nici un mușchi. Era Sean? se întrebă, sau Owen?

„Nu încerca să-ți miști trupul, gândește dincolo de trup, gândește cu imaginația, imaginează-ți că ai ochi și deschide-i”.

Își deschise ochii și privi în ochii iubitului ei, inima sa imaginară tresări și lacrimile începură să îi curgă pe obraji care nu erau acolo.

„Oh, Sean”, zise și izbucni într-un suspin.

Se îmbrățișară, sărutându-se și privindu-se cu aviditate, „te iubesc atât de mult”, îi spuse. Uitase cât de mult până acum, acum era acolo, îl putea atinge, îi putea mirosi parfumul, dorindu-și ca totul să dureze o veșnicie.

„Nu avem prea mul timp, trebuie să pleci de aici și ascunde copilașul. Dacă vor pune mâna pe ea vă vor omorî pe amândouă”.

„Cine ne va omorî?”

„Ceilalți, Stăpânii”.

Jennifer îi privi viața, era un sclav.

„Nu, nu un sclav, ci doar o parte din stup. Dar te-am văzut. Te-am văzut în vis și te-am urmărit. Fiind o parte om, pot uneori să mă uit în lumea ta. Așa m-au văzut Magii. Au făcut o înțelegere, câteva luni cu tine pe

acest pământ atâta timp cât vor primi copilul ce se va naște. Heather va fi în siguranță cu ei. Ei o pot proteja împotriva Stăpânilor”.

Jennifer îl asculta simțind cum inima i se rupe într-un milion de bucăți.

„Du-o la Magi, au promis că vă vor proteja pe amândouă”, adăugă.

„Ai...” începu, „ai venit la mine, pe Pământ, ca să mă lași însărcinată și să dai copilul nostru cuiva?”

„Nu, am venit ca să fiu cu tine, ca să te iubesc. Dar există un preț pentru iubire.

„Un preț? Ai cumpărat câteva luni pe Pământ cu viața copilului tău? Cu inima mea distrusă? Nu te-ai gândit cum mă va afecta asta pe mine?”

„Te rog, Jennifer. Aș face orice ca să fiu cu tine. Orice”. Privi în jur. „Cineva a simțit legătura, se apropie. Nu este permis aici. Comunicarea directă cu oamenii este interzisă. Trebuie să plec. Două persoane vor veni la tine astăzi. Le-am spus că ești acolo. O vor lua pe Heather și vă vor duce într-o casă sigură până când Ceilalți vor înceta să vă caute. Apoi vei fi liberă să pleci”.

„Și Heather?”

„Heather este una de-a lor. Va fi în siguranță cu ei”.

„Te aștepti să-mi abandonez copilul?” replică ea respingându-l.

„Te rog, Jennifer, fă cum îți spun. Ai putea fi ucisă în caz contrar. Ați putea fi omorâte amândouă”.

Jennifer simți cu inima i se răcește ca o piatră.

„Nu, nu face asta. Nu întrerupe, te rog, Jennifer. Dacă rupi legătura cu mine, voi muri, singurul lucru care îmi face viața suportabilă este să te știu aici, de cealaltă parte a ușii. Îți amintești întâlnirile noastre? Am fost surprins când ai venit prima dată la mine, nu credeam că oamenii pot face asta”.

Visele, se gândi Jennifer.

„Da, visele. De fapt, erai cu mine în spațiul meu privat. Unii dintre noi aici, unii dintre cei care sunt parțiali umani, au găsit o cale de a se întoarce pe Pământ permanent. În câteva luni poate, aceeași tehnologie utilizată să mă ducă atunci la tine. Doar dacă aş fi suficient de puternic să stau aici, să lupt cu ei. Să te protejez. Dar sunt marcat, Cei Vechi mă pot localiza oriunde aş fi, v-ar găsi pe tine și pe Heather. Heather este foarte specială, nu și-ar dori ca cineva atât de special să se găsească pe pământ sau aici”.

„Dar cum ai făcut să stai aici pentru patru luni fără ca ei să știe?”

„Magii au creat o iluzie a prezenței mele în lumea mea. Noi, cei pe jumătate umani ne retragem deseori în spațiul nostru privat, pentru luni câteodată. Atâta timp cât ne pot simți ne lasă în pace. De asemenea, au acoperit eticheta, cipul, cu un înveliș de protecție”.

„De ce nu pot face asta acum?”

„Le ia o mulțime de energie ca s-o faci, nu o pot face permanent. De îndată ce au aflat că ești însărcinată mi-au zis să plec înapoi și au îndepărtat învelișul protector și prezența mea falsă din spațiul Celor Vechi”.

Privi în urmă.

„Te rog, fă ce ți-am spus. Nu vreau să ți se întâmple ceva, te rog, Jennifer”.

„Cum au știut că sunt însărcinată?”

Lumina începu să pălească.

„Cum au aflat că sunt însărcinată, Sean?”

„Pătrunseseră în mine, am văzut schimbarea în tine, am văzut copilul cum se concepea”.

Vocea sa suna îndepărtat.

„O altă parte a înțelegerii presupun, hm? Ai împărtășit actul nostru de dragoste cu o grămadă de

perversi?” gânde ea dar nu mai putea fi auzită. Simțindu-se amețită, se ținu de ușă, întoarse cheia în broască și căzu în hol.

Zăcu pe podea o eternitate, sprijinită de ușa închisă, holbându-se în tavan.

„Care mai era sensul să se ridice?” gânde „bastardul”. *Lașul, ești îndrăgostită de un laș, un bastard egoist lipsit de coloană vertebrală.* Mai gânde cu voce tare, o voce furioasă.

Linștie.

„Dar Sean a crezut cu sinceritate că face ceea ce este corect, într-adevăr a crezut că acele patru luni de iubire meritau viața bebelușului. De ce? Poate nu știa ce înseamnă să ai un copil”. *„Desigur că știa, orice prost știe asta. Uită-l, nu merită. Te-a folosit pentru propria-i satisfacție, nici măcar nu a avut destulă încredere în tine pentru a-ți spune adevărul când erați încă împreună”.* „Nu a avut destul încredere în mine ca să-mi spună adevărul”, Jennifer gânde din nou, „apoi m-a abandonat fără nici o explicație. Presupun că voia să rămân oarbă. Atât de oarbă încât acei Magi să vină să îmi ia copilul”. *Magii Umbrei. „Magii Umbrei”.*

„Dar Owen, făcea și el parte din asta?” se întrebă.

Nu putea să facă parte, a avut toate ocaziile să o fure pe Heather după ce s-a născut, dar nu a făcut-o. A fost autentic.

„Dar de ce a plecat?”

Pentru că nu voia să arate cât de mult te iubește și tu iubeai pe altcineva.

„Ok, de ajuns. Cine n... ești?!”

Eu? Vocea ta interioară desigur, o altă trăsătură de mag, înțelepciunea ta interioară.

„Ieși afară din mintea mea! Știu că nu ești eu, nici măcar nu vorbești ca mine!”

Se auzi o bătaie în uşă.

Ascunde-te!

„Ajunge cu ascunsul, ajunge cu fuga, ajunge cu tine! Te simt că ești acolo bastardule, sau cățea, sau orice ai fi. Simțeam că este ceva străin în mintea mea, trebuia să-mi fi dat seama imediat, cu accentul ăsta ciudat”.

„Este cineva acasă? Jennifer? Ești acolo, dragă?”

Este Aeoiife.

„Este doamna Crow, nu Aeoiife! Owen? Tu ești, nu-i așa mizerabilule? Când voi pune mâna pe tine, bastardule, tu și cu fratele tău, vă voi omorî pe amândoi!”

Undeva în Rio, Owen începea să se sufoce. Ceva îl strangula, ceva foarte puternic.

„Tu ești, Jennifer dragă?”

„Da, doamnă Crow, vin într-o secundă”, zise Jennifer ridicându-se de pe podea și lăsând bătrâna femeie să intre în casă.

„Ce s-a întâmplat, dragă? De ce te uiți așa la mine?”

Capitolul 12

Owen nu supraviețuise sute de ani fără a avea abilități de autoconservare. Fusesse cât pe ce și pe neașteptate, dar își controlase simțurile și oprise sugrumarea înainte de a-și pierde cunoștința. Fusesse uimitor într-adevăr felul în care fata progresase. Deși avusese o copilărie de muritor, se eliberase de toate ideile preconceptuate cu privire la ce poate și ce nu poate face. Îi părea rău pentru Aeiofe. Reușise să prindă o frântură din gândurile lui Jennifer chiar înainte de a fi dat afară din mintea ei.

Bău un pahar de apă și își frecă gâtul, era plin de vânătăi. Erau urme de degete de jur împrejur. Își zâmbi lui însuși, „asta-i fata mea”, zise nu cuiva anume și se așeză așteptând.

Vocea veni câteva ore mai târziu, fu slabă la început, abia perceptibilă, dar îl făcu mândru.

„Owen? Ești bine? Îmi pare sincer rău, te rog răspunde dacă ești acolo”.

Da? Gândi. Jennifer era un geniu înnăscut. Era suficient să simtă ceva o dată și putea să reproducă într-un mod propriu.

„Owen, oh Doamne, te rog să fii în viață”.

Așteptă cât putu de mult înainte să răspundă, nu era în regulă să arate prea mult entuziasm cuiva care tocmai încercase să îl omoare.

„Ce faci în capul meu, Jennifer?”

Owen încercă să se conecteze din nou cu ea dar îi fu imposibil să o găsească. Bun, gândi el, deși o folosise, fusese cu ea, împărțise experiențele ei, îi simțea lipsa.

„Da, sunt bine. Puțin vânăț, asta-i tot. Trebuie să înveți să te controlezi”.

Ceea ce făcea era complet imoral, împotriva regulilor. Ceva ce numai Umbra ar avea curajul să facă. Împrumutarea minții cuiva reprezenta violarea sinelui lui interior. Mai însemna că persoana avea acces la cel care împrumuta, numai dacă știa cum să profite de acel acces.

„Ce face Aeoife?”

„Aeoife? Este bine, de ce?”

„Oh, doar mă întrebam, am crezut că ai atacat-o și pe ea”.

„Aeoife? Nici gând, pentru o secundă am crezut ă sunt oamenii aceia despre care a vorbit Sean pretinzând a fi Aeoife, dar de îndată ce am văzut-o am știut că nu are nimic de a face cu asta. Îi pot simți, știi?”

„Da, știu”.

Asta o făcea unica pe Jennifer. Putea simți nivelul vibrațional al unui mag cu corpul său. Detectase în mod cert o durere în partea ei dreaptă și un gust amar în gura ei când Umbra își făcuse prezența prin reporterul pe care îl vizitase. Probabil că era o chestia umană pe care el nu o moștenise, se gândi.

„Chiar crezi asta? M-am simțit rău, nu am menționat nici o durere, dar acum că o spui tu...”

Destul e destul, gândi el, „pa, Jennifer”.

„Nu mă întrerupe încă, când vii înapoi? Unde ești? Și de ce i-ai spus avocatului tău că Heather este a ta?”

„Cred că nu mai are rost acum să mai hoinăresc pe aici, dar am o problemă să stau în preajma ta”.

„Da, știu. Îmi pare rău”.

Da, îi spusese el însuși; era prea târziu să își retragă cuvintele. Va trebui să trăiască cu asta.

„Ne întâlnim în Skerries”, zise, „nu te întoarce la Heather, Umbra este fixată pe tine acum și întoarcerea ta nu ar face decât să o pună în pericol”.

„Ne vedem curând, deci?”, întrebă ea.

„Da, în curând”.

Întrerupse conexiunea și zâmbi, se simțea fericit, foarte fericit. Nu își amintea să se mai fi simțit atât de fericit vreodată. Deschise larg fereastra și respiră aerul umed și fierbinte de iulie, păsările cântau, orașul era treaz, se pregăti să coboare la micul dejun și apoi direct la aeroport.

„Nu cred că te-am mai văzut vreodată atât de fericit Owen, ce pui la cale?”

Fu surprins de vocea din spatele lui, nu auzise pe nimeni venind, dar putea recunoaște oriunde acea voce enervantă.

„Mare Rossini”, zise întorcându-se, „este o mare onoare”.

Bătrânul stătea pe singurul scaun din încăpere și își rezemase toiagul ascuțit de aur alături, își încrucișă mâinile mari musculoase pe piept și îl fixă la Owen precum leul viitoarea masă.

Owen privi capătul de sus al toiagului. Era o gheară de aur care ținea o bilă albastră de cristal, ce părea a avea propria ei lumină. Medalionul.

Mintea sa o luă razna. Acolo, chiar în fața lui, era obiectul dorinței lui. Singurul scop și vis pe care îl avusese de milenii.

Rossini era mai în vârstă decât Owen. Deținea Medalionul încă dinainte de a fi fost conceput Owen și cunoștea acea privire, o văzuse în sute de Consilii ale Înțelepților. Dar el nu era îngrijorat de ea, nu de la Owen sau de la oricine altcineva pentru care asta conta. Rossini își câștigase o reputație încă din zilele tinereții.

Fusese numit Zeul Războiului de către cel puțin două culturi mediteraneene, ceva ce el însuși crezuse a fi înainte de a întâlni Consiliul Înțelepților. O luptă bună nu-l îngrijora câtuși de puțin.

De îndată ce Rossini îl văzuse pe Joitan, bietul bătrân care fusese Păstrătorul Medalionul înainte sa, știuse că Medalionul va fi într-o zi al lui. Presupusese mereu că vechiul păstrător o știuse și el pentru că îi supraveghease antrenamentele încă de la început, gest care îl surprinsese pe Rossini la acea vreme, Joitan fiind cunoscut pentru cruzimea și natura sa egoistă. Mulți îl suspectaseră a fi adept al Umbrei.

Owen așteptă liniștit următoarea mișcare a lui Rossini, era un băiat bun, gândi Rossini. Măcar acum arăta vârsta pe care de fapt o avea, se întâmpla tuturor magilor, mai devreme sau mai târziu se fixau la vârsta lor adevărată.

Owen își schimbă poziția, pregătindu-se să vorbească, dar Rossini îl fixă în tăcere. Tot nu era sigur cu privire la Owen, niciodată nu fusese. Prea imatur, prea superficial, nu destul de inteligent, dar perseverența sa compensase mereu.

Acum era altceva, o putere interioară pe care Rossini nu o mai văzuse niciodată. Owen o radia și era destul de puternică pentru a-l face pe Rossini curios. Îl făcu să se întrebe dacă nu cumva timpul s-a întors împotriva sa, dar gândul nu dură mult. Chestia comică era că Owen habar nu avea de ea, era complet orb la propria evoluție. Uimitor. „Ei bine, sentimentul cunoașterii interioare nu a fost niciodată punctul forte al lui Owen”, gândi Rossini. „De fapt, a fost mereu slăbiciunea lui”. „Cunoaște-te pe tine însuși” a fost primul lucru pe care Rossini îl învățase în propria lui misiune.

„Te-ai schimbat”, începu Rossini.

„Da, știu”, zise Owen, Medalionul îl luase prin surprindere, nu se întâlnea prea des cu Rossini în persoană, dar avea treburi în altă parte, voia să plece, să se întoarcă la Jennifer, trebuia să supravegheze lucrurile personal.

„Ce te-a schimbat?”

„Păi, vezi tu, Mare Rossini, este”, începu și rămase cu privirea pe fereastră, era prea înalt ca să sară, cu Rossini în preajmă nu era nici o garanție că ar putea manipula legile fizicii pentru a-și aranja o aterizare ușoară.

„Da?”

„Păi, nu am nici un interes momentan asupra Medalionului, știu că știai că sunt în căutarea Lui, dar lucrurile s-au schimbat între timp, trebuie să-mi țin promisiunea făcută mamei mele adoptive, Vrajitoarea, calea lor este foarte specială și, ca cel mai mare fiu al ei, trebuie să-mi respect cuvântul”.

„Și promisiunea asta are ceva de a face cu o inițiere specială? O introducere într-o nouă formă de magie?”

„Ă.. nu, nu cred”, nu gândea corect. Era posibil ca Marele Rossini să încerce să-i împrumute mintea mai mult decât îl lăsa. Dacă ar fi reușit ar fi primit toate informațiile despre Jennifer și copilașul ei și i-ar fi cunoscut planul.

„Mintea ta, Owen, este un amestec de mesaje, ești sincer?”

„Da, sunt, Mare Rossini. Nu aș încerca niciodată să te înșel”.

Rossini așteptă răbdător, privindu-l pe Owen cum lupta în sinea sa pentru a-și găsi liniștea. Owen înclină capul în semn de respect.

„Zi-mi despre această promisiune a ta Owen”.

„În Calea Vrăjitorilor există returnarea recunoștinței, o cale de a răsplăti un mare bine făcut. Mama mea nemuritoare m-a adoptat în vremea în care țara mea trecea printr-o revoluție teologică, o perioadă dificilă pentru Cei Vechi. A întâmpinat mari dificultăți în strădania ei de a mă ține în siguranță, departe de pericolele care ni se înfățișau tuturor în acele secole întunecate. Acum este momentul ca eu să adopt un copil, un copil mag”.

Owen ezită. Exprimându-și gândurile în cuvinte, uneori reușea să-și înlăture propria confuzie.

„Cu deosebire că în cazul meu sunt doi, trebuie să protejez și să cresc doi copii magi, este o treabă dificilă”.

„Și?”

„Și am devenit legat de unul dintre ei”.

Owen știa cât era de jenant, dar nu-și mai simțise niciodată corpul arzându-i ca acum. Pentru un membru al Consiliului Înțelepților să admită pe față că el sau ea este legat de o altă ființă era un mare eșec. Depinzând de dimensiunile legăturii, aceasta putea fi considerată ca o abatere ce determina chiar expulzarea respectivului din Consiliu. Owen își luase un risc calculat. Mai mulți membri ai Consiliului fuseseră expuși acestei abateri. Trecuseră peste asta și li se permisese să se rămână în Consiliu. Totuși, păstrarea secretului și mai apoi descoperirea lui însemna expulzarea imediată.

„Ah”, zise Rossini, deci asta era, gândi el. Dragoste.

Rossini era mândru de simțul lui de sincronizare, capacitatea lui de a simți un pericol apropiat.

„Și, iubirea aceasta este reciprocă?”

„Nu”, răspunse Owen, umerii căzându-i vizibil, „nu mă iubește, dar poate cândva în viitor va putea să o facă”, adăugă privind în sus.

„Și refuzul ei, respingerea, nu te-a deranjat?”

„Îi doresc fericirea mai mult decât orice pe lume. Nu mă interesează dacă asta se va întâmpla fără mine. Cu toate că dacă o voi pierde pentru totdeauna nu știu dacă voi mai dori să trăiesc”.

„Vezi, de asta legăturile sunt descurajate, Owen”, zise Rossini ridicându-se de pe scaun cu toiagul sub braț, „legăturile pot distruge cel mai puternic mag, îi pot lua ambiția, scopul de a trăi, pot fi o bună pârghie pe care Umbra să o folosească. Este într-adevăr o boală distructivă și periculoasă. Trebuie să găsești un leac. Nu te lăsa prostit, Owen, sentimentele rezultate dintr-o legătură nu sunt de origine naturală, sunt impuse. Cineva ți-a făcut-o”.

Owen se gândi că va sări peste micul dejun și va merge direct la aeroport, dacă se va grăbi poate va fi la timp pentru a se îmbarca la zborul de seară spre Londra.

Rossini simți absența mentală a lui Owen și decise să profite de conjunctură. Mereu îl suspectase pe Owen că va fi următorul provocator pentru dobândirea Medalionului și se întreba cum se va întâmpla, așteptând, dezamăgit de lipsa capacităților lui Owen. Nimic nu era ca o bătălie bună și nimeni nu-l mai provocase din vremea lui Stellar, fusese bună, bătălia durase cinci decade, apoi ea dispăruse lăsându-l golit. Dar o luptă împotriva acelei puteri nu era pe măsura puterilor lui Rossini, dacă Owen ar realiza ce deține acesta ar fi ultimul an ca Păstrător al lui. Trebuia să-l distrugă înainte ca Owen să-și dea seama de asta.

De îndată ce Rossini își conștientiză propria slăbiciune, se gândi să îl ducă pe infractor în fața Consiliului. Iubirea este pentru muritori, era prea periculoasă o astfel de armă în mâna unui mag.

„Trebuie să vii cu mine, Owen”, zise Rossini, dar de îndată ce pronunță cuvintele simți un val de putere crescând în jurul lui Owen, era aproape de conștientizare, „după cum știi, Consiliul Înțelepților nu permite un astfel comportament, este o parte a jurământului, trebuie să răspunzi în fața Consiliului, Owen”. Da, asta avea să-l dezarmeze imediat pe Owen, jurământul și promisiunile erau foarte importante pentru tânărul bărbat, apartenența era importantă.

„Trupul meu are nevoie de hrană”, zise Owen. Avea nevoie de timp pentru gândire. Pentru o clipă, atunci când marele Rossini își manifestase intenția de a-l ține departe de Jennifer, Owen se simțise aproape destul de puternic pentru a-l înfrunta. Simți ca și cum ar fi putut avea Medalionul doar dorindu-și, cu un singur cuvânt. Dar sentimentul trecu, foarte bine, gândi, nu era timpul potrivit pentru a-și pierde puterile, ceea ce ar fi dus inevitabil la pierderea luptei pentru Medalion.

Nu, nu-l va provoca pe Marele Rossini pentru dobândirea Medalionului până când nu va fi pregătit, iar asta nu se întâmplase încă.

„Masa este servită... Oh, dacă domnul mi-ar fi spus că are musafiri... Voi face de îndată aranjamentele”, zise Raul și plecă în grabă.

„Îmi faci onoarea să mănânci la masa mea?”

Marele Rossini se înclină în semn de accept și îl urmă pe tânăr pe trepte în jos până în sala de mese. Mâncară în liniște, Marele Rossini trecând prin tot meniul pe care Raul îl pregătise, ceea ce era bine. Era cu puțin mai înalt decât Owen, dar solid și musculos, ceea ce îl făcea să arate ca un gigant.

Owen auzise că Marele Rossini fusese lider militar în câteva dintre războaiele muritorilor, călătorind prin lume în căutare de acțiune înainte de a fi inițiat în Consiliu.

Alături de el Owen arăta slab și subțire, ceea ce în realitate nu era adevărat. Multe din acestea trebuia făcute cu credință. Dacă Owen credea că este mai slab, însăși credința aceasta îl făcea mai slab. Cu toate astea, crezându-se mai puternic, nu neapărat așa și era. Ambii trebuia să creadă același lucru, realitatea în lumea magilor era bazată pe comunul acord. Orice cădeau de acord a fi real era real.

Owen începu să se gândească la condițiile prezenței sale în Consiliu, dacă mintea sa ar fi lucrat cum trebuia nu s-ar fi pus pe sine într-o poziție atât de precară, o închiziție a Consiliului fusese concepută acum câțiva ani, trebuia să dovedească faptul că legătura nu era profundă, că putea trece peste ea. Dar cum?

Era ridicol, gândi Owen. Ce era atât de neobișnuit la legăturile magilor, la urma urmei? Vrăjitoarele nu ziceau nimic despre asta. De fapt, era sigur, ele chiar le încurajau. Marele Rossini se uita la el, privindu-l ca și cum ar fi fost o bombă cu ceas. Marele Rossini era în vârstă, gândi Owen. Ce l-ar face pe un om ca Marele Rossini să devină atât de atent? De ce venise să îl vadă personal?

Owen își schimbă tiparul comportamental; așa supraveghea Marele Rossini apariția unui eventual provocator la luptă. Urmărea dacă își schimbau comportamentul.

Owen își schimbase tiparele într-un mod care îl făcu nervos pe Marele Rossini. Dar ce se schimbase? se întrebă Owen. El nu simțea nici o schimbare. Era noua lui abilitate de a fuziona cu natura lucrurilor? Noua lui capacitate de a vedea viața? Devenise mai tânăr ca oricând, aceasta era o schimbare, gândi. Se lăsase atras într-o legătură, asta era mai degrabă o slăbiciune decât o schimbare. Asta trebuie să fie, gândi Owen, era slab

acum, Marele Rossini îl putea strivi în cel mai scurt timp, îl putea exclude din Consiliu pentru călcarea Jurământului.

Deodată Owen avu un gând nou, scapă de competitori înainte de a face provocarea, acesta era planul lui Rossini și el, Owen, căzuse fix în el admitând încălcarea Jurământului.

Era o singură modalitate de a-l opri pe Marele Rossini de la a-l duce acum în fața inchiziției Consiliului, Owen trebuia să devină în mod oficial provocatorul la Lupta pentru Medalion, atunci nici un membru al Consiliului nu la-r mai fi putut acuza de vreo încălcare a Jurământului sau orice altceva. Ar fi de neatins, liber, pentru o vreme cel puțin.

Provocarea Marelui Rossini era o apărare garantată. Va pierde Medalionul. Își va pierde puterile și poate chiar viața. Singurul lucru pe care avea să îl câștige era timpul, dacă-și va juca bine cărțile va dobândi suficient timp pentru a-și duce planul la îndeplinire.

Provocarea trebuia să fie oficial formulată, locul luptei oficial ales, îi va aduce cel puțin două trei luni, destul timp pentru a o ajuta pe Jennifer cu Umbrele, destul timp s-o învețe cum să supraviețuiască, cum să stea afară din calea Celorlalți și destul timp pentru a-și duce planul la capăt.

Dacă planul său funcționa va putea să pună mâna pe medalion chiar fără a lupta cu Rossini.

Nu, nu s-a schimbat chiar atât de mult până la urmă.

Era un risc calculat. Unul pe care nu și l-ar fi asumat dacă Marele Rossini nu ar fi început-o.

Marele Rossini bău ultima ceașcă de cafea și râgâi, terminase. Owen se tensionă, dacă provocarea i-ar fi

adus cele câteva luni, dar acestea nu ar fi suficiente atunci ar pierde totul.

Risc calculat, gândi.

Se ridică, luă o poziție oficială și își deschise mintea și ființa către membrii Consiliului din toate lumile.

Marele Rossini îl privi cu amuzament.

„Eu, Eoghan O Neill”, zise Owen pronunțându-și numele de naștere, „îl provoc pe Păstrătorul Medalionului în această zi de 16 a celei de-a șaptea luni a anului lumii 7201”.

Marele Rossini se lăsă pe spate, avea dreptul să cunoască motivele adevărate din spatele provocării, mai mult decât o dată membrii Consiliului fuseseră provocați pentru alte motive decât obținerea Medalionului, caz în care provocarea era ilegală.

Rossini știa că este așa, Owen nu-și descoperise noua putere, încă era inconștient de existența ei, trebuie să fie un alt motiv, dacă ar reuși să-l descopere, atunci ar putea respinge provocarea și ar avea șansa să îi distrugă puterea acestuia înainte ca el să devină capabil să o folosească cu adevărat. Trebuia să afle ce îl făcuse pe Owen să acționeze atât de drastic. Dacă ar fi întrebat direct, Owen ar fi avut o explicație, dar nu neapărat pe cea adevărată.

„De ce faci asta, Owen, știi că nu ești pregătit încă”, zise Rossini neoficial, în afara minților Consiliului.

„Nu te pot lăsa să mă duci la interogatoriu acum în fața Consiliului, Mare Rossini. Am cântărit totul în minte și promisiunea făcută mamei mele adoptive cântărește mai greu decât Jurământul. Trebuie să îmi protejez copiii magi adoptivi în acest moment, Umbra este în urma lor pentru motive neștiute de mine. Nu am intenția să îmi încalc Jurământul făcut Consiliului și cu smerenie mă voi înfățișa înaintea lui după ce criza va fi

depășită. Dacă acest lucru nu este posibil, atunci voi deveni Păstrătorul Medalionului și voi schimba regula care mă forțează să devin subiect al inchiziției Consiliului în acest moment”.

Foarte bine gândit, își zise Rossini, un motiv pentru provocare. De un lucru era sigur, Legătura lui Owen cu un mag în pericol îl făcuse dezinteresat de Medalion, ceea ce însemna că era un mic pericol sau chiar deloc să își folosească puterile împotriva lui Rossini. Cu toate acestea, îi dădea o mare oportunitate lui Rossini să descopere cum poate câștiga acea putere. Dacă ar fi putut să-l observe pe Owen, poate ar fi reușit să dezvolte o cale de a-i absorbi puterea, să învețe cum să o ia.

„Își recunosc motivul, Owen. Promisiunea făcută mamei tale a fost înaintea Jurământului și cele dinainte au prioritate față de cele de după. Nu pot accepta provocarea căci s-ar încălca Jurământul unui mag”, zise făcând audibilă ultima frază minților membrilor Consiliului, care se închiseră imediat. Cuvântul Păstrătorului Medalionului era, la urma urmei, final.

Era un risc aici și Rossini știa asta. Lăsându-l pe Owen să plece, îi dădea tânărului timp să devină conștient de noua sa putere. Cu toate acestea riscul era mai mic decât dacă ar fi acceptat provocarea acum, Owen părea mult mai probabil să devină conștient de puterea sa în timpul luptei, decât în afara ei.

Riscul însemna, de asemenea, oportunitate. Rossini avea o minte strategică de militar; fiecare mișcare însemna o nouă oportunitate. Această turnură a evenimentelor îi dădea șansa de a învăța cum să câștige puterea aceea el însuși, ceea ce ar însemna fără slăbiciuni, nimeni care să îl provoace cu succes. Dacă nu ar reuși să învețe cum să controleze acea putere însemna că nu merita Medalionul. Timpul să se retragă.

„A fost în regulă”, gândi Marele Rossini, devenind plictisit de monotonie.

Mai era un singur lucru de făcut, era incapabil să-i împrumute mintea lui Owen, sau mintea oricui din jur, fără ca Owen să bage de seamă, și totuși trebuia să-l supravegheze.

„Owen, condiția ta și situația în care te afli în prezent mă intrigă, te voi acompania pentru a te putea supraveghea”, zise.

Owen dădu din cap. Marele Rossini îl surprindea. Reacția lui era total neortodoxă, foarte nepotrivită, scoasă din tipare. Punea la cale ceva. Nu are importanță, gândi Owen, nu era nici o cale ca Rossini să-i afle planul și faptul de a nu fi nevoit să ducă la capăt provocarea era o mare greutate pe umeri. Oricum Rossini se va da de gol mai devreme sau mai târziu. Spera că mai târziu.

Câteva ore mai târziu era în drum spre aeroport.

Lui Rossini îi plăceau hainele elegante, dar faptul că era un războinic prin natură părea să stoarcă orice eleganță din ținuta sa, indiferent de cât de la modă era, făcând-o să arate mai mult a uniformă, mai uniformă decât oricare concepută vreodată de oameni.

Când intrară în aeroport polițistul îi salută, lăsându-i să treacă de punctul de control, ceva ce nu i se întâmplase niciodată lui Owen. În timp ce așteptau îmbarcarea în salonul VIP, șeful securității veni să îl salute personal pe Rossini și le permise să se îmbarce înaintea celorlalte, surprinse, VIP-uri.

Owen se târa în urmă, cărând bagajele amândurora, neobișnuit să fie complet ignorat de toată lumea, chiar și de femeile pe lângă care treceau. Cu toții păreau hipnotizați de prezența lui Rossini. Zborul fu un coșmar, toate stewardesele aducând tăvi, chicotind, una chiar leșinând când trecea pe lângă el, iar bărbații mergând

drepti ca soldatii și încercând să-i urmeze ordinele perfect.

Pilotul, o femeie cam de treizeci de ani, părăsi cockpitul și îl salută personal dorindu-i o călătorie frumoasă în țara ei. Rossini se foi incomod în scaunul său.

Owen se uită la pilot și apoi la Rossini. Acesta acceptă salutul și un dosar. Femeia de fapt îi cerea o slujbă.

„Acolo de unde vin eu, femeile păzeau câmpurile”, zise Rossini, „acum este o mare amestecătură derutantă”.

„Se numește egalitate de drepturi”, zise Owen care nu voia să îl învețe pe rivalul său despre drepturile oamenilor.

Sosirea pe aeroportul din Dublin fu copie la indigo cu ce se întâmplase la Rio de Janeiro și Londra, cu excepția că de data asta i se oferise lui Rossini un convoi de poliție care să îl ducă acolo unde avea să meargă. Fu nevoie de mult efort din partea lui Owen și un cuvânt dintr-a lui Rossini pentru a putea pleca singuri cu o mașină închiriată.

Owen se simți copleșit, Rossini nu făcuse nici un efort să oprească adulația tuturor acelor muritori. Se întreba cu va reacționa Jennifer. Dacă va fi subjugată și ea de prezența lui? Ce va face atunci? Poate acesta era planul lui Rossini, să îi distrugă inima.

Ei, măcar asta îl va elibera de durere. Dacă Jennifer se va îndrăgosti de Marele Rossini nu va mai exista o inimă în pieptul său care să sufere. Aeoife era ocupată în bucătărie cu prepararea unei cine delicioase în cinstea sosirii lor. Îl salută pe Owen apoi se întoarce spre bătrân, întinzându-i mâna și înroșindu-se.

Owen clocotea, cum ar putea Aeoife să fie impresionată de cineva ca Rossini? Privi în jos și scrâșni din dinți, apoi simți ceva foarte ciudat, Rossini tăcuse.

Își privi superiorul din Consiliu și văzu că și acesta privea în jos scrâșnindu-și dinții. Trebuie să fi fost șocul întâlnirii unei vrăjitoare, gândi Owen.

„Este o mare onoare pentru mine să o întâlnesc pe mama lui Owen”, zise Rossini, încă ținând mâna lui Aeoife.

„Îmi poți spune Aeoife, orice prieten de-al lui Owen este prietenul meu”, zise ea lăsând să-i scape un mic chicot.

Owen crezuse că trăise deja cele mai jenante momente, dar acestea nu se comparau nici pe departe cu cel de acum. Ochii lui Rossini se întoarseră, săpând în cei ai lui Owen. Acesta apucă brațul mamei sale și o duse în casă, gest care păru să-l înfurie pe Rossini mai mult.

„Copii”, zise Aeoife, îndepărtându-l pe Owen și luând în schimb brațul lui Rossini. Owen rămase înmărmurit. Îi privi cum intrară în sufragerie și închiseră ușa după ei, lăsându-l singur în hol cu ușa de la intrare încă deschisă și bagajele încă în mașină. Rossini călătorea intens. Nu că ar fi planificat să stea în casa lui Aeoife, nu Rossini în orice caz, avea rezervată o cameră la Sea View Hotel.

Simți o atingere ușoară pe umăr, se întoarce și o văzu pe Jennifer zâmbindu-i, cu părul ei roșu în toate părțile, ochii strălucind și sânii izbucnind dintr-un tricou.

Se uită în jos la ei, „oh, ăștia, păi, alăptez, nu tot timpul, sunt în perioada alternării biberonului cu alăptatul, numai că sunt la a treia alăptare pe care nu

am avut-o pentru că nu sunt cu Heather și aproape explodez, de aceea arată așa de mari”.

Owen o privi mai jenat decât fusese câteva minute mai devreme, modul în care Jennifer îi vorbise despre funcția naturală a sânilor ei îl enervase. Acum nu știa dacă să nege atracția sa sau să o admită, dar nu fusese foarte subtil în această privință, asta era sigur.

„Te-aș îmbrățișa dar probabil vor începe să curgă și îți vei ruina frumosul tău costum pătându-l cu lapte”, adăugă arătându-i cu ambele degete arătătoare și făcând o mutră.

Owen trecu peste tot și o îmbrățișă strâns, știa că o iubește, așa că era în regulă, el știa că nu-l iubește, dar ține destul de mult la el cât să nu-l respingă.

„Vezi, ți-am zis”, îi zise privind-i haina, propriul tricou avea două urme umede, care se măreau cu fiecare clipă care trecea.

Se auzeau tot mai multe chicoteli din sufragerie Owen o privi pe Jennifer fără glas.

„Cred că e mai bine să îi lăsăm, este ceva ce vreau să îți arăt oricum”, îi zise conducându-l afară din casă.

Se întoarseră acasă la Jennifer. Owen simți de cum ajunseră, era un înveliș protector undeva în casă.

„E în bucătărie, Aeofe mi-a arătat cum să-l fac. Nu mi-am dat seama niciodată că s-ar face totuși invizibil”.

„Asta se întâmplă deoarece încalcă legile specifice dimensiunii noastre, dar ce este în el?”

„Cuplul de care vorbea Sean”, zise, scuipându-i numele de parcă ar fi fost otravă, „problema este că nu știu ce să fac cu ei acum, nu-i pot lăsa acolo pe vecie, vor muri de foame și nu pot avea o bulă din aceasta în bucătăria mamei mele, dacă dă cineva peste ea?”

„Ar fi... rănit”, zise Owen, știind că spune ceva evident.

„Nu au avut ocazia să comunice cu alți supuși ai Umbrei, dar e o chestiune de timp ca cineva să vină să-i caute pe ăștia doi”.

„Putem să îi ucidem oricând”, îi răspunse Owen acuzator.

Jennifer îi aruncă o privire tăioasă.

„Nu știam că efectiv încerc să te ucid, am crezut că este numai în imaginația mea, am presupus că este doar o fantezie, nu aș încerca niciodată să omor pe cineva. Niciodată”.

„Niciodată? Dacă cineva ar încerca să-i facă rău lui Heather?”

„Asta nu se pune”, replică, „i-aș terciui într-un milion de bucățele”, adăugă.

„Bine atunci”.

„Dar ei nu vor să o rănească pe Heather, dimpotrivă, vor să aibă grijă de ea, să o supravegheze, să o protejeze”.

„Să o transforme într-un monstru, învățând-o Calea Umbrei”.

„Da, și asta”.

Jennifer își privi hainele

„Urc să mă schimb, revin în câteva minute”, îi spuse.

Owen privi în jur prin mica casă, o știa bine. Nu că i-ar fi împrumutat mintea tot timpul, nu ar face niciodată asta, dar hoinărise pe acolo o mulțime, privind cum evoluau lucrurile.

Jennifer coborî puțin mai târziu, purtând o rochiță, cu părul prins într-o coadă. Picioarele ei delicate purtau sandale care se potriveau cu culoarea părului.

„Ești frumoasă”, îi spuse.

„Owen, știu că mă iubești, și eu te iubesc, dar nu în felul acesta. Nu cred că voi mai putea iubi pe altcineva pentru mult timp, poate niciodată”.

Owen știu că aceasta era cea mai apropiată de o declarație de dragoste reciprocă pe care o putea primi, se simțea confortabil cu ea. Timpul, dacă vor reuși să îl dobândească, îi va da putere lui Jennifer să îl iubească, știa și asta.

Îl conduse în bucătărie și arătă spre un punct incoerent din apropierea ușii din spate.

„Eu zic să-i ucidem”.

„Nu! Asta ne va face la fel de răi că ei, nu vezi?”

Uciderea altui mag era calea către Umbră, nu era o ucidere în strictul sens al cuvântului, era mai mult o diminuare a prezenței lor pământene care îi va costa mai multe secole pentru a-și reface forma, în orice moment din această perioadă putând fi trimiși înapoi aproape de non-existență, făcându-le întoarcerea imposibilă. Uciderea lor pur și simplu i-ar fi făcut să renască, imposibil de localizat și chiar mai periculoși decât fuseseră în prima fază.

„Le putem lua puterile”, zise el, amintindu-și de cunoașterea Consiliului de a lua puterea magilor.

„Să-i transformăm în muritori? Dar asta tot le-ar permite să se întoarcă la prietenii lor și să le spună ce știu, și dacă prietenii lor le vor recăpăta puterile?”

Da, era o posibilitate, dacă puterea putea fi luată de la cineva, era de presupus că putea fi și redobândită.

„Există un singur mod de a-i face să-și piardă interesul și nu știu dacă se aplică în acest caz, văzând că ei de fapt sunt în căutarea fetei tale și a ta în mod special”.

„Care?”

„Să îi înfrunți. Trebuie să alegi în această bătălie Calea Luminii, fără ajutor din exterior. Dar nu cred că ești pregătită, ești mag de numai câteva luni, pe de altă parte, ei au sute de ani de experiență”.

„I-ai înfruntat?”

„Toți magii o fac”.

„Câți ani ai?”

„Doar puțin peste trei sute, trebuie să recunosc că aproape m-au dovedit, a fost o competiție strânsă”.

„Aeoife mi-a spus că te-a răsfățat, ai fost un copil foarte alintat. Probabil că aceasta este cauza”.

„A spus asta?” întrebă el, surprins că Aeoife împrăștia prin jur povestiri din copilăria lui. Se întrebă ce făceau acum Rossini și Aeoife, gândul făcându-i un nod în stomac.

„Oricum”, adăugă, „cum am spus, nu cred că se poate aplica în acest caz pentru că țelul lor suprem este să controleze creșterea lui Heather, deci în mod logic Heather este singura care ar putea să scape de ei definitiv, iar ea nu va putea face asta până nu va deveni la rândul ei adult cu experiență proprie”.

Și nu era nici o garanție că ea va alege Lumina, gândi în continuare.

„Aeoife mi-a spus că bărbatul cu care ai venit are o mașină a timpului în posesie, o putem împrumuta, merge în viitor și găsi pe Heather adultă, o putem aduce aici pentru bătălia cu supușii Umbrei și să terminăm cu toate astea”, spuse Jennifer într-un mod cât se poate de materialist.

Deci, Aeoife îi spusese despre Medalion, gândi el.

„Cred că te-ai uitat prea mult la televizor”, îi replică.

„Am doi oameni blocați într-un loc al nicăieri cuprins într-o bulă la mine în bucătărie, îmi pătrunzi în minte Dumnezeu știe de câte ori și pentru cât timp,

fostul meu iubit este blocat într-o lume din altă dimensiune, unde niște elfi sau extratereștri sau ceva de genul ăsta l-au spălat pe creier, transformându-l într-o ființă – albină, vorbesc cu un bărbat de șapte sute de ani cu puteri magice, eu însămi am puteri magice și un copil pe care diavolul sub formă de oameni încearcă să-l răpească și care spun că ea este un fel de progenitură a diavolului și tu îmi spui mie că eu mă uit prea mult la televizor?!”

„Păi, dacă o spui în felul ăsta...”

„Și tu crezi că o călătorie în viitor pentru a-mi lua copilul adult atunci este o fantezie? Când există o mașinărie care ne poate duce acolo?”

„Este ireal? Totul este ireal!”

„Ei bine, nu. Nu chiar, este semantica cea care îl face ireal. Dar dacă te gândești logic vei vedea că totul are sens. Puterile noastre nu sunt extraordinare, sunt doar o chestiune de transformare a atomilor, ceva ce ei oricum fac tot timpul, noi doar le spunem unde să meargă și ce să facă. Să gândești că există viață numai pe Pământ în tot universul este complet illogic. Și sunt la fel de muritor ca orice om, doar că datorită capacității mele de a muta atomii și moleculele îmi pot controla integritatea ca ființă, ceea ce îmi oprește corpul de la dezintegrare sau chiar de decădere, decât dacă îi zic s-o facă”.

„Dar nu putem să călătorim în viitor?”

„Ei bine, nu. Vezi tu, viitorul nu este decis încă, pot fi nenumărate posibile rezultate, dacă aterizăm într-un viitor în care Heather a fost luată de supușii Umbrei?”

„Asta este imposibil, pentru că în trecut ea a scăpat de ei”.

„În unele dintre trecuturile ei, nu obligatoriu în al nostru. Este liberă să urmeze Calea Umbrei”.

„Dar fata mea nu va face asta”.

„Nu este fata ta. Este un mag foarte puternic care a decis să se reîntrupeze într-un trup care să fie mai mult Cel Vechi decât uman, pentru a avea puterea de a folosi Medalionul. Ceea ce mă duce la alt subiect, chiar dacă am fi în posesia Medalionului, ceea ce ar fi foarte dificil dacă Rossini nu ni l-ar împrumuta el însuși, nu am putea să-l facem să funcționeze. Nu suntem destul de puternici”.

„Am fi dacă am aduce-o pe Heather cu noi”.

Stomacul lui Owen se agită, o femeie muritoare nu și-ar pune niciodată copilul în pericol, nici o mamă nu ar face-o. Se uită în ochii lui Jennifer, era ea? Sau o umbră îi luase locul? Erau ființe puternice, aproape îl păcăliseră și pe el în trecut. Se uită spre înveliș și se întrebă cine era de fapt acolo.

Unde este Heather? Întrebă cu inima în gât.

„Știi unde este. De ce mă întrebi?” întrebă Jennifer, dacă era Jennifer, plecând de lângă el.

„Bine”, zise, „mai știu că mama ei nu ar pune-o niciodată în pericol, așa că aș vrea să știu cu cine vorbesc de fapt?”

„Da, ai dreptate”, zise Jennifer alunecând pe un scaun din bucătărie, „au venit după ce Aeiofe plecase. Îmi spusese ce fel sunt, ce vor încerca să facă, a mai spus că ar fi trebuit să mă antrenezi și mi-a spus cum să îi înfrunt. Am făcut ce am putut mai bine. Nu știu nici măcar dacă am învins sau am pierdut. Sunt înăuntru, ambii. Am stat aici întrebându-mă ce să fac mai departe până te-am simțit venind. Dar presupun că ai dreptate, aducându-mi copilul în asta este ceva ce ei vor să fac. Presupun că vor câștiga până la urmă. Nu pot fi de încredere”.

„Nu mi-aș face griji pentru asta”, îi zise Owen luându-i mâna, „după spusele lui Aeofe, paranoia este una dintre trăsăturile mele cele mai bune, facem echipă bună împreună”.

Fata se uită spre ușa din spate, modificarea era abia vizibilă, oricine ar fi putut intra direct în ea. Owen dădu din cap.

Închise ochii și învelișul începu să se deschidă, lăsând să se vadă doi magi furioși care arătau mai degrabă ca două moașe decât ca două ființe întunecate puternice care erau în realitate.

Una blondă, alta brunetă, perfect îmbrăcate, îi aminteau lui Jennifer de mamele prietenelor ei, întotdeauna arătau așa, indiferent de prietenă, mamele lor arătau mereu ca una dintre aceste două femei. Și le imagină făcând prăjituri și plăcintă cu mere, Heather ar avea o copilărie minunată cu ele, în plus erau mai în vârstă, deci cu mai multă experiență în privința creșterii copiilor decât avea ea. Să se gândească la tinerețea ei pierdută după apariția copilului când a trebuit să renunțe la orice altceva, ar putea să se întoarcă la școală, să meargă la universitate, să devină doctor, să fie liberă să se întâlnească cu prietenii.

„Voi porni fierbătorul”, zise bruneta.

„Aduc biscuiți, cipsuri cu ciocolată”, zise cealaltă, alunecând spre masă.

„Cel mai bun mod de a discuta este în fața unei bune cești cu ceai”, zise prima așezând ceștile și farfuriile pe masă.

„Lapte și miere, presupun?” îi spuse aceasta lui Owen, care le privea cu gura căscată.

„Da”, se bâlbâi acesta, femeia era copie la indigo a Aeofei, tipul de femeie care este mereu acolo când ai o problemă, întotdeauna cu cina pregătită după o zi de

cățărat prin copaci și înot în lac. Ciocolată caldă și plăcintă cu mere.

Heather ar avea o viață minunată cu ele.

Simți mâna lui Jennifer strângând-o pe a sa. Privi în jos pentru a vedea cum ea scrie ceva pe masă, MINCIUNI, da, gândi el, concentrează-te pe minciuni. Toate erau minciuni, gândi el, erau minciuna întrupată. O privi neputincios pe Jennifer ducând ceaiul la buze. Se întinse cu încetinitorul și dădu ceaiul deoparte, o lacrimă curse din ochiul lui Jennifer.

Simți un val de energie din plexul său solar, era fierbinte, auriu și urca prin piept ajungându-i la gât, îi deschise gura și vorbi.

„NU!”

Ordinul se izbi de pereți și reverberă, străbătându-i oasele, apoi se scurse în podea. Jennifer țâșnise în picioare cu mâna ridicată cu arătătorul îndreptat spre cea mai apropiată dintre femei. Văzu energia aurie agitându-se și fiind atrasă în trupul lui Jennifer, unde se concentră gata să iasă înapoi prin degetul ei, mai puternică decât fusese.

Femeile țipară, se prinseră de mâini și le îndreptară la rândul lor către Jennifer, Owen realizează ce urma să se întâmple și se aruncă în fața ei, blocându-le calea.

Urmă un vuiet răsunător și întuneric.

R....t, gândi Owen, fusese prea târziu.

Capitolul 13

Jennifer nu putea vedea nimic, nu putea simți nimic, își imagină că avea ochi și îi deschise. Nu se întâmplă nimic.

Trupul începu să o doară. Fiecare celulă din corpul ei o durea acum. Era frig. Își mișcă mâna, pietre, nisip. Se simți tristă, teribil de nefericită. Stătu întinsă pentru o eternitate apoi se ridică fără nici un motiv anume. Nu era nici un motiv pentru a se ridica. Era oarbă. Aerul mirosea pestilențial, era dens. Monoxid de carbon, gândi Jennifer, indiferent de cât de mult se străduia să respire nu era suficient oxigen pentru a-și curăți plămânii. Se întinse la loc.

„Jennifer?”

„Owen?”

„Jennifer!”

Vocea lui venea de undeva din dreapta, dar nu avea cum să-l găsească acum fiind oarbă.

„Owen! Sunt aici! Nu te pot găsi, sunt oarbă”.

„Și eu. De fapt, nu suntem orbi, este din cauza locului acesta, nu există lumină aici”.

„Un loc fără lumină?” gândi Jennifer, aceasta trebuie să fie o incintă de un anume fel. Ca o celulă mare, ceea ce ar explica lipsa de oxigen.

„Continuă să vorbești”, zise Owen, „ca să te pot găsi”.

Îi spuse despre teoria ei privind monoxidul de carbon, despre durere, despre pietre și nisip, vorbi până când simți ceva rece atingându-i piciorul. Țipă.

„Scuze”, zise el, „nu am vrut să te sperii”.

„Unde suntem?”

„Nu știu”.

„Simt că am mai fost aici, este ceva cu locul ăsta. Îl simt familiar”, zise Jennifer, ceva agitându-se în sinea ei.

„Încearcă să gândești, concentrează-te”.

„Nu pot, nu are nici un sens. Un lucru este sigur, nu e nici o ieșire. Vom rămâne aici pe vecie”.

„Nu are sens”, replică Owen, „dacă e așa nu aveai cum să mai fi fost aici. Ar trebui să fi încă aici de prima dată”.

Își scoase jacheta și i-o puse pe umeri, apoi se trase aproape și o îmbrățișă strâns.

„Ne va ține de cald”, îi zise.

Nu era nici un pic de vânt, nici o mișcare de nici un fel, totul era nemișcat. Așteptară, Orele trecură, ei așteptau în continuare.

O tentă roșiatrică începu să le apară în vedere. Deveniră capabili să-și deslușească trăsăturile unul altuia. Încet, tenta roșie deveni mai strălucitoare.

Un soare roșu apăru la un orizont îndepărtat.

„Oh, Doamne, acesta este un fel de deșert, nu este o încăpere. Unde a dispărut tot aerul?” întrebă Jennifer.

Soarele devenea tot mai mare.

„Cred că trebuie să căutăm adăpost”, zise Owen.

„Ăsta nu este soarele nostru”, zise Jennifer urmându-l încet pe Owen, „nu suntem pe pământ!”

„Este imposibil, desigur că suntem pe pământ, trebuie să existe o explicație logică la toate astea. Vino, încearcă să mergi, poate reușim să ajungem la dealurile acelea înainte ca soarele să devină prea puternic”.

„Nu te simți mai greu? Atracția gravitațională aste mai mare aici. Nu e de mirare că nu voiam să mă ridic”.

„Nu există nici o magie care să ne poată trimite pe altă planetă”.

„Atunci singura altă explicație este că am murit și mergem în iad”.

„De asemenea, este imposibil”.

„De ce?”

„Nu există iad”.

„Asta depinde de religia pe care o ai, nu?”

„Nu, adevărat, iadul nu mai există”.

„Nu mai există?” întrebă ea.

„Da”.

„Îmi poți explica?”

„Păi, vezi tu, majoritatea lumilor sunt construite din diferite dimensiuni, lumi diferite ai putea spune. Cei Vechi trăiesc într-o astfel de lume. Unde este Pământul acum au fost zece lumi, ființele trăind în ele și renăscând în una sau alta în funcție de evoluția și acțiunile lor, numai magii le puteau tranzita. Apoi un grup de magi din cei vechi s-au adunat și au decis să micșoreze dimensional toate aceste lumi într-una singură. Pământul a luat astfel naștere, iar creaturile care îl populează aparțin tuturor celor zece lumi. Asta îl face unic printre celelalte planete. Iadul era cunoscut ca fiind una dintre cele zece planete, dar nu mai există, oricum nu ca o altă dimensiune. Este parte din Pământ, parte din fiecare dintre noi, intrând sau ieșind în funcție de ceea ce facem în viețile noastre”.

„Asta explică de ce am crezut că am mai fost aici înainte. Am mai simțit asta când am descoperit că Sean m-a abandonat. Incapabilă să mă mișc, această greutate, această nefericire”.

„Da”.

„Dar dacă iadul nu mai există și este ca aici, atunci unde suntem?”

„Nu știu. Într-o amintire, poate”.

Jennifer se gândi, dacă amintirile ar putea fi locuite, atunci era o posibilitate, dar de ce iadul?

Soarele începu să ardă.

„Deci asta este precum călătoriile astrale?”

„Nu, cele zece lumi nu au nimic de a face cu dimensiunile astrală, eterică sau luminică. Acestea au legătură cu frecvența vibrațională. Cu cât este mai joasă vibrația, cu atât mai solidă materia. Muritorii în mod normal pot vedea numai o gamă foarte îngustă de vibrații, sunt unele mai joase sau mai ridicate pe care numai magii le pot vedea și unii muritori, dar sunt diferite de lumi. Fiecare lume are propria gamă vibrațională”, închise ochii, „aceasta nu are, ceea ce dovedește că nu este reală”.

Se opri din mers.

„Dealurile acelea sunt prea departe, nu vom reuși”.

„Ai dreptate, nu vom reuși”.

Se întinseră pe nisipul fierbinte, gâfâind datorită efortului.

Soarele se ridica încet pe cer, încingând totul, Jennifer își simțea pielea arzând, dar nu avea energia necesară să se mute. Nu era nici un rost să se miște, nu ar fi ajuns nicăieri chiar dacă s-ar fi mișcat.

Owen știa că dacă vor rămâne acolo unde erau nu vor supraviețui până la finalul zilei, trebuia să facă un fel de adăpost, putea aranja pietrele astfel încât să alcătuiască un fel de colibă, sau să facă o groapă destul de largă încât să îi protejeze de soare. Își adună forțele și dădu ordinul, dar nimic nu se întâmplă.

„Nu am puteri aici”, zise învins, „sunt doar un muritor oarecare”.

Un gând îl înghionti în creier. SĂ devină un muritor de rând fusese cea mai mare frică a lui. Își trăia cea mai mare frică.

„Care este cea mai mare frică a ta, Jennifer?”

„Să nu îmi pot proteja copilul. Este singură acolo, este doar o chestiune de timp până ce ei o vor lua și eu nu pot face nimic ca să împiedic asta”.

„Ultima dată când ai fost aici, când Sean te-a abandonat cum ai scăpat?”

„Am aflat că sunt însărcinată. Mi-a dat rațiunea de a trăi. Nu-mi puteam permite să fiu deprimată pentru că bebelușul ar fi simțit asta la rândul lui”.

Asta era, gândi Owen, aveau nevoie de un motiv pentru a continua. Aveau nevoie să facă un efort, orice efort. Stând nemișcați aveau să moară.

„Bine, ajută-mă aici. Trebuie să facem o gaură, un fel de tunel destul de mare ca să ne devină adăpost”.

„Nu mă pot mișca”.

„Atunci presupun că aveai dreptate atunci, nu ești mama potrivită, cedând când Umbra poate să-și întindă mâinile lipicioase pe Heather. Îmi pasă mie mai mult de ea decât ție, voi face în așa fel încât să fie în siguranță”.

„Știu ce încerci să faci”, zise Jennifer privindu-l pe Owen cum săpa cu mâinile goale, „cred că funcționează”, adăugă dându-i o piatră ascuțită și începând să sape lângă el.

O adiere de aer curat îi cuprinse, oxigen.

Inspirară adânc și își continuară munca. Un nor acoperi soarele. Pământul era tare, dar devenea tot mai moale pe măsură ce săpau mai adânc. În curând se formă o gaură destul de largă pentru a-i cuprinde pe amândoi, unde intrară și acoperiră gaura cu jacheta lui Owen.

Owen se gândi la zilele în care oamenii se nășteau într-o lume ca aceasta, fără a putea să scape din ea. Dacă Umbra ar fi pus mâna pe Medalion și l-ar fi folosit pentru a despărți din nou lumile, oamenii ar fi putut să

se nască iarăși în aceste condiții. Nu va lăsa să se întâmple asta.

Când se trezi, Jennifer nu mai era acolo. De fapt „acolo” se schimbase complet, stătea întins pe o plajă, soarele sclipea în apă și o briză rece îi umplea plămânii. expiră și închise ochii. Ieșiseră din iad. Ei bine, el ieșise, Jennifer va veni în orice moment, era sigur de asta.

Privi în jur, chiar în apropierea țărmului erau copaci plini cu fructe și o mică cascadă.

Trebuia să fie raiul, gândi. Dar de ce l-ar trimite în rai? Nu avea nici un sens, dar nu avea importanță, va mânca câteva fructe, se va odihni și o va aștepta pe Jennifer. Ziua se transformă în noapte și în curând el uită de ce stătea întins acolo așteptând și pur și simplu rămase întins.

Se gândi că nu cunoscuse niciodată atâta pace în viața lui, atâta relaxare, atâta fericire. Era o liniștire completă a inimii și a minții. Ceva îl împunse în minte, dar nu îi dădu importanță. În curând adormi. Se visă fiind condus ca un zombi într-o mașină, Jennifer mergând alături de el cu mintea golită.

Îl trezi un răsărit minunat, privi plin de venerație la soarele care creștea umplând cerul cu roșu, violet și portocaliu. Micul dejun fu alcătuit din mai multe fructe, apă de izvor și băi de soare. Își aminti ultimele luni petrecute la Santorcaz înainte de a o întâlni pe Jennifer. Viața era mult mai bună atunci, mai simplă. Jennifer aducea prea multe probleme. Umbra o putea lua dacă asta voia. Nu știa în ce se băga, cu siguranță. Râse lăsându-se pe spate pentru a digera micul dejun.

Se înseră. Își aminti de pădurea tropicală, de bătrâna vindecătoare, „diavolul are multe măști”, îi zisese, amintirea ei arătă spre soarele care apunea în mare.

Oricum, ce știa acea muritoare, doar o biată bătrână, nu era decât o țărancă neștiutoare. Să încerce să învețe un membru al Consiliului ce înseamnă diavolul, era ridicol.

Nici măcar ceaiul ei special nu funcționase. Încă o iubea pe muritoarea aceea prostuță, oriunde ar fi ea. Luă o nouă înghițitură de mango.

Jennifer, se gândi. Unde era Jennifer?

Se ridică și privi împrejur. Unde era el?

Rai.

Voia să se așeze din nou și să privească ultimile raze de soare scufundându-se în mare, dar ceva îl oprea. Era o amintire, ceva ce trebuia să facă.

Trebuie să găsesc Medalionul, își trimise singur gândul. Da, asta era, trebuia să devină Păstrătorul Medalionului, dar mai poate aștepta, trebuia să termine de privit apusul întâi, apoi va trage un somn bun și va începe mâine proaspăt. Își promise sieși că va începe a doua zi dimineată și se așeză.

Ceva nu era bine, își amintea că avusese aceleași gânduri cu o noapte înainte, dar în timpul zilei nu făcuse nimic decât să se bucure de frumusețea zilei.

Inima îl duru, nu fizic. Era mai mult ca o energie stranie care îl ciupea.

Se uită la bătrâna vindecătoare materializată în totalitate în fața sa, merse către el și se strădui să se așeze lângă el pe plajă.

„Trebuia să mă fi văzut în tinerețe!” îi zise și râse, „puteam dansa o săptămână întreagă fără oprire”.

Prezența sa îl deranja pe Owen, cumva nu părea să se potrivească în ambient.

„Ce faci aici?”

„Nu știu, tu să-mi spui, tu m-ai chemat aici”.

„Nu am chemat pe nimeni”.

„Aproape m-ai păcălit”.

„Ei bine, atunci pleacă”.

„Aș vrea, dar nu pot. Nu cred că vreau să știu că sunt aici, în acest loc frumos”.

„Nu poți rămâne aici”.

„De ce?”

„Pentru că vreau să rămân singur”.

„Oh?”

„Nu vezi că sunt ocupat?”

„Serios? Nu, nu pot spune că vād. Mie mi se pare că nu faci absolut nimic”.

„Privesc apusul. Și mâine am să merg s-o caut pe Jennifer”.

„Credeam că azi trebuie să faci asta”.

„Nu, cu siguranță mâine”.

„Ce-ar fi dacă am căuta-o amândoi astăzi?”

„Noi? Nu am spus nimic despre noi, tu doar pleacă, uite este destul loc aici, de ce nu-ți cauți bucata ta de plajă și să mă lași?”

„Nu eu m-am chemat aici, tu ai făcut-o”.

Ceva îl înțepă pe Owen în piept.

„Nu te-am chemat eu; acum, te rog, pleacă”.

Ceva îl împungea tare, privi în jos dar nu era nimic acolo.

„Îl vād, arată ca un cuțit negru și are o etichetă pe el”.

„Sigur”, zise el și se întoarse, întreaga situație era ireală, un cuțit cu siguranță.

„Nu vrei să știi ce scrie pe etichetă?”

„Nu, dar presupun că îmi vei zice oricum”.

„Nu, dacă nu dorești tu”.

Priviră cum ultimele raze de soare dispăreau, o splendoare violet și portocalie umplu lumea și pe ei

totodată. Încet stelele începură să apară, stele mari strălucitoare.

„Bine, ce scrie?”

„Știam că vei întreba”.

„Ce scrie?”

„Remușcare”.

Owen râse. Râse atât de tare încât îi dădură lacrimile. Cuțitul scobește tot mai adânc în piept, iar el râse până nu mai are nici un hohot în sine și durerea era prea mare pentru a o mai îndura.

Cuțitul săpa ușor spre stânga.

„Se îndreaptă spre inimă și va ajunge acolo în orice clipă”.

Owen se apucă de piept, era foarte dureros. Dar nu avea nici un regret, nimic de regretat.

Unde era Jennifer? se întrebă.

„Este încă în iad, ai lăsat-o acolo”.

Owen țășni în sus. Jennifer în iad? Și el confortabil în rai. Asta trebuia să fie, se simțea foarte rău acum.

„Nu te teme, nu știe că tu te afli aici având aceste minunate momente, crede că ai murit, când ai părăsit acel loc trupul tău a rămas mort ca un manechin. Chiar te-a îngropat pentru ca vulturii să nu-ți mănânce corpul”.

„Nu”.

Cuțitul îl înțepa atât de tare încât aproape leșină.

„Cum am ajuns aici, cum ai ajuns tu aici?”

„Ai ajuns aici datorită compasiunii presupun, eu nu sunt cu adevărat aici, sunt doar o născocire a imaginației tale. Nu aș fi vorbit în felul acesta de la început dacă aș fi fost eu însămi”.

Întinericul din jurul lui începu să se miște, fusese legat la ochi, mâinile și picioarele îi erau prinse la spate, iar ochii și gura acoperite cu bandă adezivă.

Capitolul 14

Un gândac se urca încet pe mormânt, într-o clipă va ajunge la mâna ei. Îl strivi cu o mișcare rapidă. Nenorociții încercau să se strecoare pe sub pietre de zile întregi, încercând să ajungă la trupul lui Owen. Bastarzi.

Jennifer simțea furia crescând cu fiecare gândac care încerca să se strecoare în groapă, aceasta tot creștea până explodă cu un bang imens, provocând un crater larg la mai puțin de cincizeci de metri depărtare de ea. Fusesse șocată de explozie. Îi lăsase un zgomot în urechi, plămânii incapabili să respire și moloz care o acoperea din cap până în picioare. Înainte de a-și pune gândurile în ordine o altă explozie transformă ziua în noapte.

Putea auzi țipete, un bubuit puternic, un tanc apropiindu-se. Privi în sus, totul în jur era în ruină, cadavre zăcând ici și colo și foarte mult sânge. Nu mai era în deșert, mormântul lui Owen dispăruse. Dincolo de ea era gloata umedă și însângerată. Se simți îngrozită, îi era rău. Un tanc se apropia, trăgând la întâmplare, era haos peste tot. Un bărbat ieși în fugă dintr-o clădire purtând în brațe un băiat, un soldat le veni în întâmpinare, dar în loc să îi ajute îi împușcă pe amândoi pe negândite.

Jennifer țipă cu neîncredere. Bărbatul și băiatul erau întinși pe pământ, cu sângele curgând din răni, bărbatul se trase lângă copil, îl îmbrățișă și acoperi cu brațele. Soldatul trase în ei din nou.

Asta nu mi se întâmplă mie, gândi ea.

„Asta nu se întâmplă în țara mea, se întâmplă altor oameni”, dar soldatul se întoarse și o văzu; ea păși

înapoi, el ochi; paraliză, știa că trebuia să se eschiveze, dar înghețase de frică.

Soldatul trase, dar nici un glonț nu ieși pe țeavă; scutură arma lovind-o.

Jennifer își simți din nou picioarele, mintea începu să lucreze și o luă la fugă.

„Ah”, zise o voce drăguță, „Cred că Owen și-a revenit, înainte de a face orice să îți spun că încă o am pe mica ta prietenă aici, este încă în iad biata făptură, cu trupul tău mort ca singură companie, sau poate a trecut la Furie, nu m-ar surprinde cu temperamentul ei. Ar fi trebuit să îi spui cum să o scoată la capăt. A fost foarte urât din partea ta că nu ai rămas cu ea”.

Owen își dezintegrează legăturile, era în spatele unei mașini, lângă el stând Umbra blondă, cealaltă conducea, iar scaunul pasagerului era ocupat de o Jennifer foarte strâns legată.

„O pot omorî într-o fracțiune de secundă, așa că nu încerca nimic”, continuă blonda.

„Unde ne duci?”

„Departa de prietenii voștri, cred”.

Aeoife și Rossini, gândi Owen.

„Nu încerca să îi contactezi, putem simți orice fel de comunicație, dacă simt că îi vei contacta în orice fel ceva foarte urât se va întâmpla cu Jennifer în iadul ei care poate o va omorî în realitate”.

Jennifer, își vorbi el sieși. O iubea, dacă i s-ar întâmpla ceva, nu s-ar fi dus în iad, ci pur și simplu ar înceta să existe.

Capul ei se mișcă ușor.

Iubirea, realizează el, încă putea comunica prin ea, iar ființele astea nu o puteau detecta. Începu să se gândească la Jennifer, se gândi la prima lor întâlnire, la timpul când luau masa împreună, privindu-i burta care

creștea tot mai mare o dată cu trecerea lunilor, dacă ar fi putut să se întoarcă la acele momente. Își amintea culoarea părului ei, ochii verzi ca smaraldul. Inima sa se umplu de iubire.

Jennifer se mișcă pe scaunul ei, mormăind.

„Ei bine, se pare că am subestimat-o pe asta”, zise soferița.

Cealaltă îl privi suspicioasă.

Privi afara, peisaj de țară, puteau fi oriunde, își privi ceasul, câteva minute după miezul zilei. Ieșiră pe un drum privat și în câteva minute ajunseră la o mare casă de țară. Trei bărbați le ieșiră în întâmpinare, unul dintre ei o luă pe Jennifer în brațe și o duse înăuntru, iar ceilalți doi îl flancară pe Owen și îl urmară.

Al patrulea bărbat apăru.

„Ați adus-o?”

„Nu”.

„Ați încercat la casele lui?”

„Da, i-am verificat deja toate casele, fusese la una din Londra de câteva ori, dar acolo nu este nici un semn de la ea”.

„Și sunteți sigure că ea este cea potrivită?”

„Da, ea este, este marcată”.

Omul se întoarse spre Owen și îi întinse mâna.

„Fii bine venit, Eoghan O'Neill în umilul meu lăcaș, este o onoare să îl am pe ultimul Provocator ca oaspete”.

„David Andrews”, zise Owen acceptând să-i strângă mâna.

Nu o prezență demonică într-un om inocent, ci un om inocent într-o prezență demonică, gândi Owen, amintindu-și de ziaristul pe care Jennifer îl vizitase.

„Presupun că Jennifer ți-a vorbit despre mine, sau o împrumutase și atunci?”

„De ce impostura? Ziarul?”

„Nu o puteam localiza, ar fi trebuit să fie la Skerries dar, când am mers s-o luăm de acolo, nu era. După cum știi, este imposibil să localizezi un renăscut, doar dacă știi unde va avea loc evenimentul. Știam că Jennifer îl vizita pe fratele tău în vis, dar singurele informații pe care le-am putut obține au fost că fusese la Londra și cumpăra ziarul acela plicticos. După cum știi, sunt peste treisprezece milioane de oameni în Londra. Trebuia să găsim o modalitate de a o scoate la iveală, trebuia să-i suscităm curiozitatea destul de mult pentru a o scoate din ascunzătoare. Am fost foarte dezamăgit când a apărut la sediul ziarului fără copil, totuși abilitățile ei de mag au fost o surpriză plăcută, nu ne așteptam ca genele ei de mag să se activeze deja”.

O explozie se auzi în apropiere, casa se scutură, tencuiala căzând din tavan.

„Ce a fost asta?” șuieră Andrews.

„Cred că genele lui Jennifer își fac intrarea din nou”, replică Owen zâmbind în sinea lui.

Una dintre femei alergă în cameră.

„L-a rănit pe Ray și a fugit în curte. Nu am putut-o reține”.

„Las-o să plece, nu ne este de nici un folos până nu se potolește puțin. Devine din ce în ce mai asemănătoare nouă pe zi ce trece”, adăugă Andrews și se întoarce spre Owen, „în curând va fi o Umbră cu drepturi depline”.

„Cred că este doar furioasă”, răspunse Owen.

„Furia, unul dintre cei mai buni aliați, a patra lume, prima fiind iadul, un loc pe care cred că l-ai vizitat recent”.

„Cum faceți asta?”

„Ah, ei bine, este o construcție mentală, una dintre cele mai bune lucrări ale noastre. Avem toate lumile

joase în minte, dacă vrei să le vizitezi. Le folosim ca teren de antrenament, dar și ca celule temporare”.

Lumile coborâte, gândi Owen, măcar dacă și-ar putea aminti antrenamentul din tinerețe.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Andrews începu să le enumere.

„Iadul, Foamea, Animalitatea, Furia unde se găsește mica ta prietenă, Liniștea și Extazul”.

„Dar cele superioare?”

„Nu avem nici un folos din ele”.

„Învățarea, Conștientizarea, Compasiunea și Iluminarea”, zise Owen.

Andrews aplaudă cu falsă prețuire.

„Și plănuiești să le separați din nou, distrugând ceea ce cunoaștem noi drept Pământ”.

„Vezi, aste este ceea ce mă face furios într-adevăr, oameni împrăștiind peste tot minciuni despre noi. Nu am avea nici un profit din separarea lumilor, din contră, cu o lume plină de oameni iluminați în totalitate nu am putea ajunge departe de loc. Au un obicei în a-și băga nasul unde nu le fierbe oala. Întotdeauna renăscând în lumi inferioare, jucându-se cu mințile oamenilor, învățându-i despre drepturi egale și evoluție și făcând ravagii în societățile care de altfel funcționau perfect”.

„Presupun că veți aduce înapoi sclavia”, zise Owen.

„Nu știam că a dispărut”, replică Andrews.

„Touche”.

Se auzi o nouă explozie.

„Trei sute de metri sud-vest”, zise Andrews, „ar fi înțelept din partea ta să îți calmezi tânăra protejată, Eoghan”.

„Spune-mi Owen și nu, nu cred că ar fi o idee bună”, zise mergând la măsura cu băuturi și turnându-și un brandy mare, „dar poți încerca tu dacă vrei”.

Andrews zâmbi.

„Îmi distruge curtea”, zise privind pe fereastră, „De ce nu pleacă și termină cu asta? O putem urmări și vedea unde ne duce”.

„Nu sunteți în stare să o urmăriți”.

„Oh, ba da, nu va scăpa de data asta. I-am implantat un localizator uman, un mic obiect frumos, complet nedetectabil”, zise și îl privi pe Owen, „chiar și de magi”.

Altă explozie.

„Nu obosește niciodată?”

„Tineretul de astăzi”, zise Owen, simțindu-se foarte mândru.

„Nu urmează un tipar logic”, zise Andrews, „ar fi trebuit să fi plecat până acum”.

„Nu te-a învățat mama ta că este nepoliticos să vorbești despre oameni în prezența lor?”

Vocea lui Jennifer era ca o respirație proaspătă pentru Owen, care nu își putea opri mândria.

Stătea în ușa, cu o cutie neagră într-o mână și o seringă în cealaltă, părul ei lung și roșu fluturându-i în jur, cu trupul acoperit de frunze și noroi, resturi dintr-o veche rochie și jacheta lui Owen.

Arăta ca o zeiță, gândi Owen.

Andrews dădu înapoi atingând peretele, cu fața deformată de frică.

„Nu mă răni”, o imploră.

Fata năvăli în cameră și se opri atât de aproape de Andrews încât acesta îi putea auzi bătăile inimii; mirosea a trandafiri, simți Owen.

„Asta”, șopti ea, ridicând seringă, „este pentru tine”. Și i-o înfipse adânc în umăr, „iar asta”, zise ea, ridicându-și mâinile în dreptul capului lui, „este ca să-ți țin mintea ocupată pentru o vreme”.

Ochii lui Andrews se dădură peste cap, fața i se distorsionă de frică și durere și căzu la pământ ca un sac de cartofi.

„Haide”, îi zise lui Owen alergând pe coridor și apoi afară pe ușa din față. Owen o urmă, încă șocat de ceea ce tocmai văzuse.

O transformaseră pe Jennifer a lui într-un ucigaș cu sânge rece.

„Nu te îngrijora atât de tare, nu e mort, doar într-un loc pe care l-am inventat doar pentru el”.

Se opri în fața unui 4x4 și oftă.

„Poți conduce?” îl întrebă pe Owen, cu dezamăgirea proiectată pe întreaga față.

„Da”, replică acesta.

„Bine, mă înscrisesem la curs pentru luna următoare”, zise mergând spre locul pasagerului.

Zece minute mai târziu ajunseră la o bornă – M6 60 de mile.

„Suntem în Anglia”, spuseră la unison.

„De ce crezi că ne-au adus aici?” întrebă ea.

„Mai ușor pentru tine să ajungi repede la Londra. Ce vrei să facem acum? Londra sau Dublin?”

„Nu mă apropii cu nici un chip de Heather până nu elimin amenințarea. Am văzut ce au planificat să îi facă. Vom merge spre nord pe M6, spre Manchester, apoi ne vom îndrepta spre Wales prin vest, ar trebui să ajungem la Holyhead în patru sau cinci ore, la timp pentru a trece cu feribotul de seara”, zise Jennifer care făcuse drumul spre Irlanda pe uscat de mai multe ori în viața ei.

„Putem opri să ne spălăm pe drum”, spuse Owen.

„Nu încă. Să mai punem câteva mile între noi și animalele acelea mai întâi”.

„Te pot întreba ceva?”

Jennifer dădu din cap.

„Ce i-ai injectat?”

„Aaa, un fel de urmăritor pe care voiau să mi-l implanteze mie”, zise, „am o chestie cu acele, nu le suport”.

Owen râse. Nu o schimbaseră prea mult.

„Și ăsta”, zise scoțând din buzunarul jachetei o cutie neagră, „este receptorul, trebuie doar conectat la un computer. Nu ne-ar fi de prea mare ajutor dacă Andrews ar veni după noi, dar cât timp este inconștient, presupun că putem afla unde este ascunzătoarea lor principală”.

„Bine făcut”, zise el.

„Și, Owen...”

„Da?”

„Nu mai muri încă o dată. Nu-mi place”.

„Ok”, zise, simțind o căldură umplându-i pieptul.

Capitolul 15

Owen stătea întins pe canapea în timp ce Jennifer tasta la computer.

„Chestia asta este fantastică”, zise ea, „intră în orice satelit geostaționar, trece direct prin protecțiile lor. Briliant”.

Perdeaua se mișca lent de la briza de noapte a mării. Owen privi spre Jennifer. Stătea cu spatele la el. Lumina de la ecranul computerului făcea ca marginea părului ei să arate ca o aureolă în flăcări. În jurul ei o mulțime de culori dansau, strălucitoare și frumoase.

„De ce crezi că a fost atât de ușor să plecăm din acel loc, Owen?”

„Nu m-aș îngrijora de asta. Totul fusese pregătit ca tu să poți pleca de acolo, deși Andrews nu cred că se aștepta să vii după mine sau să-l ataci pe el, Andrews este un Înțelept din Consiliu, este una dintre caracteristicile Înțelepților să îi subestimeze pe non – Înțelepți”.

„Ți-a plăcut modul în care l-am făcut să se teamă?”

„Da. Cum ai făcut asta?”

„Am învățat în iad. Când ai murit”.

Se uită în altă parte, Jennifer nu era un mag obișnuit. Nimeni din cei pe care îi întâlnise până acum nu putuse învăța magia atât de repede, doar privind, observând, simțind sau chiar auzind despre o abilitate, o putea reproduce. Ce era?

„Este ceva la care încă nu mi-a răspuns, Owen”, îi zise ea.

„Da?”

„De ce i-ai spus lui Harry Johnson că Heather este fiica ta?”

Pentru că ar fi trebuit să fie, gândi Owen.

„Am crezut că nu vă voi mai vedea pentru foarte mult timp, poate chiar pentru totdeauna. Voiam să mă asigur că veți avea cu ce să trăiți”.

„Pot avea grijă de noi destul de bine, știi, am decis să mă întorc la școală, să-mi iau o diplomă și să câștig cele necesare unei vieți frumoase”.

„Dar dacă ți s-ar întâmpla ceva? Ce s-ar alege de Heather atunci? Mă gândeam doar la binele ei”.

„Ei bine, vei putea repara asta când totul se va sfârși, nu, îi vei spune lui Harry Johnson că nu tu ești tatăl”.

Owen se întoarse cu fața la perete, era obosit, fuseseră trei zile lungi.

Iarba era mai verde decât verdele, cerul mai albastru decât oceanul, copacii acoperiți cu o boltă de frunze de primăvară. Un tânăr mergea pe marginea lacului, fluierând.

Sean.

„Cine ești?”

„Nu mă recunoști?”

„Owen, fratele meu mai mic,” zise Sean luându-l în brațe pe bărbatul mai tânăr.

Owen simți o durere în inimă, o veche rană, o durere atât de adâncă, atât de veche, pe care o îngropase încă înainte de a deveni o individualitate. Plânse.

„Până la urmă ai venit, te așteptam, am așteptat mult acest moment”, zise Sean cu voce spartă.

Se priviră reciproc.

„Ești puțin mai înalt decât mine”, zise Owen.

„Și mai puțin rafinat”, răspunse Sean.

Râseră cu același râs.

„Trebuie să vorbim”, începu Owen.

„Dacă este despre Jennifer, nu mă mai iubește. E ironic”.

„Ce vrei să spui?”

„Acum că m-ai găsit, mă pot întoarce pe Pământ, ești singurul care mă poate scoate de aici. Acum mă pot întoarce și nu mai am nici un motiv pentru asta. Pe tine te iubește și nu o pot învinui. Îi este mult mai bine cu tine”.

„Te poți întoarce? În tot acest timp singurul lucru de care aveai nevoie era ca eu să vin după tine?”

„Da. Este una dintre regulile lor, preferă să ne țină aici de unii singuri, fără a-i lăsa să vină mereu frații noștri și să ne umple mintea cu idei revoluționare. Având în vedere legătura puternică dintre noi, o dată ce ne găsește fratele geamăn, consideră că nu mai merită să ne mai țină acolo”.

„De aceea este ilegal să ne căutăm frații”.

„Da, împotriva regulilor. Nu știam nimic despre tine până când Jennifer nu a vorbit despre tine, ce face? Magii au luat-o împreună cu Heather în casa sigură?”

„Sean trebuie să purtăm o mică discuție”.

Jennifer încetă să se mai joace cu sateliții și se întoarse să îi arate lui Owen ce găsisese, dar acesta adormise. Îi mângâie părul, „somn ușor”, îi zise sărutându-l pe obraz. Heather semăna atât de mult cu el, încât nimeni nu va bănui vreodată că nu este tatăl ei. Nimeni nu trebuia să știe.

Mirosea bine. Diferit de Sean, nu de tot, gândi ea. Un mic sărut nu va face diferența, nimeni nu va afla. Se aplecă și îl sărută pe gură. Lacrimile începură să se rostogolească pe obraz, ultima dată când îl sărutase era când își luase rămas bun de la trupul lui în acel teribil deșert, acum trăia și era bine.

Ar fi trebuit să fie el, gândi. El ar fi trebuit să fie tatăl lui Heather. Dacă l-ar fi întâlnit înaintea lui Sean. Dacă ar putea schima trecutul și să-l facă cum trebuia. Nici una dintre problemele astea nu ar fi apărut.

Stătu lângă el, privindu-l cum doarme. Avea șapte sute de ani și cu toate astea arăta atât de normal, dincolo de puterile sale.

Se întrebă cum fusese viața lui, cum arăta când avusese într-adevăr douăzeci de ani și nu șapte sute.

Ținea un băț, brațul ei era bronzat și puternic, un braț de bărbat. Desenă un cerc în praf și o cruce în interiorul lui.

„Est, puterea Aerului, Primăverii și Renașterii. Sud, puterea Focului, Verii și Vieții. Vest, puterea Apei, Toamnei și Bătrâneții. Nord, puterea Pământului, a Iernii și a Morții”.

Era vocea lui Owen. Era în trupul lui Owen undeva în trecut.

„Owen”.

„Cine... cine ești? Ești zeița Cercului Sacru?”

„Owen, mergi la izvor, privește-ți reflexia în apă”.

„Da, doamna mea”.

Merse la izvorul din apropiere, se aplecă și își privi reflexia. Era chiar Owen. Tânăr, identic cu cel de acum, poate puțin mai subțire.

„Cine ești?” zise el privind direct la ea.

Se trase repede înapoi și căzu peste măsuta de cafea. Owen scoase un mic mormăit și continuă să doarmă.

Doamne Dumnezeule, ce am făcut, gândi ea. Orice fusese, era prea târziu acum, ce se făcuse era bun făcut.

În dimineața următoare Owen era într-o stare foarte bună, până ce Jennifer se trezi, pregăti micul dejun și

listă o hartă cu zona în care credeau că era situat sediul Umbrei.

„Oh, Doamne, nu din nou Anglia”.

„Ba da și privește cu atenție”.

„Nottingham? Nu acolo trăia Robin Hood?”

„Mai exact unde trăia șeriful cel rău, Robin Hood trăia în pădurea Sherwood”.

„Doamne, pădurea Sherwood încă există, uite este pe hartă”.

„Cea de-a doua hartă reprezintă o porțiune din oraș. Se pare că l-au dus într-un spital al muritorilor”.

„De ce? Cu siguranță puterile lor l-ar fi putut reface mult mai repede”.

„Majoritatea magilor au un înveliș protector, care se activează când suntem răniți de moarte, are scopul de a ne opri adversarii să ne manipuleze când suntem căzuți. Probabil că a avut suficient timp să-l activeze. Ceea ce înseamnă că puterile magilor nu au nici un efect asupra lui acum. Se va menține în viață până când rana se va vindeca; ceilalți slujitori ai Umbrei, evident, au considerat că ducându-l la un spital de muritori vor grăbi lucrurile”.

„Atunci planul meu nu a prea funcționat”.

„Cred că locul unde l-au dus prima dată, cel pe care l-ai marcat astă noapte, poate prezenta importanță, este la numai trei mile de Nottingham”.

„Ai dormit bine astă noapte?” întrebă Jennifer amintindu-și de gestul ei de aseară și roșind.

„Da, de ce?”

„Ai avut vreun vis ciudat?”

„Nu, nimic ciudat. Tu?”

„Eu? Nu, nimic”.

„În fine, este un zbor direct din Dublin spre aeroportul Est Midlands, care este numai la cinci mile de prima locație”.

„Vrei să plecăm chiar acum?”

„Să luăm micul dejun întâi. În plus nu suntem noi, ci doar eu, voi pleca după masă”, răspunse el.

„Și eu? Nu te poți aștepta să stau aici, iar tu să mergi de unul singur, nu? În plus, nu pe tine te urmărește Umbra, ci pe mine, așa că vor veni aici oricum”.

„Nu, tu vei rămâne aici dar nu inactivă, îmi vei împrumuta mintea și vei învăța toată magia pe care mi-o vor pune în cale”.

„La ce ne va folosi, în afară de faptul că probabil vei fi ucis?”

„Nu putem elimina inamicul, nu putem elimina negativitatea Jennifer și singurul mod de a o înfrânge este să devenim mai puternici decât ea. Trebuie să te ridici deasupra problemei, mai puternică decât Umbra. Mai puternică decât grupul celor Treisprezece. Nu sunt interesați de mine, ceea ce ne va putea da un avantaj”.

„Ce te face să crezi că voi fi capabilă să le învăț întreaga magie?”

„Nu ai observat că asta faci, înveți fiecare bucățică de magie care îți iese în cale”.

„Acum că ai menționat”.

„Nimeni nu poate face asta, Jennifer. Ești diferită”.

Îl privi derutată.

„Specială”, adăugă el.

Se gândise că era diferită de toți ceilalți magi pe care îi întâlnise până atunci, dar considerase asta ca ceva normal, că toți magii sunt diferiți între ei. Deși Owen deja îi spusese că există numai două feluri de magi,

înțelepții, care erau raționali, și vrăjitorii, care erau mai atașați de pământ.

„Împrumutul”, zise ea, „îți privesc gândurile, sunt în trupul tău. Nu te va face asta capabil să privești și tu în mintea mea? Poți învăța ce învăț eu?”

„Da, presupun că da, dacă realizăm o legătură puternică”.

„Dar îmi vei putea vedea și amintirile, nu?”

„Nu dacă tu nu vrei asta, nu ți-aș încălca intimitatea”.

„Bine”, zise ea, „nu vreau”.

Nu voia să afle despre noaptea trecută.

Jennifer privi harta, era un plan bun, practic, dar nu-i plăcea. Nu-i plăcea ideea că va trebui să stea în spate, la urma urmei era bătaia ei, nu a lui.

„Trebuie să o văd pe Heather, Owen. Mi-e dor de ea și laptele mi se oprește”.

Simți cum i se umpleau ochii de lacrimi și întoarse privirea în altă parte. De ce trebuia să înceapă să plângă? Nu-i plăcea când emoțiile îi ieșeau la suprafață în felul ăsta.

„Nu mai e mult, mai așteaptă câteva zile”, îi răspunse cuprinzând-o în brațe. Jennifer simți un suspin urcându-i-se în piept, nici asta nu-i plăcea, orice formă de simpatie îi stârnea un duș de autocompătimire, încercă să se desprindă din îmbrățișare dar Owen nu îi dădea drumul.

„Întotdeauna voi fi aici pentru tine”, îi zise ștergându-i lacrimile și sărutând-o pe frunte.

Și eu te iubesc, gândi ea, dar numai pentru sine.

Împrumutul avea neajunsurile sale, era complet pasiv, orice altceva ar fi reprezentat posesie. De îndată ce își realizară conexiunea mentală, Owen plecă. Avea să fie o lungă călătorie înapoi. Jennifer descoperi că

împrumutarea minții lui Owen când era treaz era foarte diferită de atunci când dormea, gândurile erau mai puternice, de fapt erau ca și cum ar fi fost în aceeași cameră și în același trup. Mai descoperi că trebuia să-și controleze gândurile deoarece avea o zonă privată și una publică, iar găsirea graniței dintre ele fu cel mai dificil lucru dintre toate, așa că se strădui să nu gândească nimic personal.

Privi prin ochii lui și văzu cum tasta PIN-ul la un bancomat și îl blocă mental sau măcar încercă, apoi îi pluti afară din minte și se ridică deasupra lui. Owen privi în sus și zâmbi.

„Nu merge așa. Ești prea vizibilă, în plus, îți va fi mai greu să le capturezi magia în felul ăsta”.

Se forță să revină în mintea lui.

„Doar am, eu... PIN-ul tău ar trebui să fie secret”.

Owen râse.

„Nu l-aș fi folosit dacă nu aș fi avut încredere în tine, haide, concentrează-te”.

Și o făcu.

Deodată era alcătuită din plastic și din metal, avea un milion de ochi, milioane de tranzacții îi curgeau prin vene.

„Ce-a fost asta?!” zise împingându-se din nou afară din el.

„Oh, doar Calea Vrăjitoarelor, mă apucă câteodată când încerc să învăț cum se face”.

Când ajunse la aeroport, Jennifer era mai pricepută la împrumutat decât oricine întâlnit vreodată.

Îl zăpăcea, făcându-l să se simtă inconfortabil, modul în care fusese capabilă să absoarbă toate cunoștințele magice și abilitățile.

Zborul era la timp. Se așează la fereastră pregătindu-se pentru călătoria de o oră. Era îngrijorat, Jennifer era

în mintea lui pălăvrăgind despre una și alta, se gândi să tragă un somn.

„Trebuie să fie foarte specială pentru tine, să-ți dai viața pentru ea”.

„Pardon?”

Lângă Owen stătea o tânără negresă mică de statură, ai cărei ochi de un auriu puternic îl străpungeau ființa. În mod normal ar fi fost plictisit de cineva care ar fi încercat asta, dar ea nu era agasantă, pur și simplu era acolo în întregime, cu fiecare uncie, își îndrepta atenția asupra lui.

„Mă numesc Carolina, poate mă crezi nebună dar aud vocea unei femei venind dinspre tine, este foarte îngrijorată, regretă lucruri din trecut, alegeri pe care le-a făcut”.

„Nu știu... nu e mag, asta-i sigur”.

„Așadar, nu sunt nebună până la urmă”, îi zâmbi larg lui Owen.

„Scuze, mă numesc Owen, iar femeia Jennifer. Ce ești tu?”

„Oh, doar o ființă umană obișnuită, nimic special la mine. Numai câteodată pot vedea lucruri pe care alții nu le pot, pentru poporul meu sunt o Clarvăzătoare”.

„Poporul tău?”

„Mapuche, sunt din Chile. Deși nu sunt nativă pe de-a-ntregul, numai o optime Mapuche, în rest țigancă și spaniolă. De fapt, nu cunosc prea multe despre partea mea indigenă. Singura parte Mapuche este aspectul meu și abilitățile”.

Avionul prinse viteză pregătindu-se pentru decolare.

Owen era încă surprins de modul în care ochii femeii păreau să strălucească.

„Ce te aduce aici?”

„O scrisoare de la un prieten. Crezi în coincidențe, Owen?”

„Nu chiar”.

„Nici eu. Pot vorbi cu Jennifer prin tine?”

„Da, desigur”.

„Jennifer, nu ceea ce este în interiorul nostru ne dictează viața, nici ceea din ce suntem făcuți, ci alegerile pe care le facem înclină balanța între bine și rău. Ceea ce vedem ca bine sau rău sunt doar funcții ale binelui și răului lucrând prin oameni sau lucruri, alegerea este a noastră în fiecare zi dacă vrem să lăsăm să se facă lucrarea răului prin noi sau împotriva noastră. Fiecare moment este un moment nou cu infinite posibilități, nu te limita la alegerile din trecut. O persoană are puterea să schimbe istoria întregii lumi, o alegere, o secundă poate înclina balanța într-o parte sau în alta”.

„Nu știu despre ce vorbești, chiar nu înțeleg”.

Zicând ce avea de zis, tânăra Mapuche se lăsă pe spate și închise ochii.

Owen o privi o vreme, arăta atât de tânără și totuși radia înțelepciune și bătrânețe. Îi amintea de bătrâna vindecătoare pe care o vizitase în Brazilia.

Fu trezit de gălăgia făcută de pasagerii care părăseau avionul, tânăra femeie plecase deja.

„*La timp*”.

„Ce?”

„Ai dormit o grămadă și voiam să-i pun câteva întrebări, iar acum a plecat”.

„Presupun că ți-a zis tot ce trebuia să știi. Nu uita ce ți-am zis, trebuie să rămâi tăcută acum, cu cât interacționăm mai puțin, cu atât mai bine, doar observă și simte tot ce mi se întâmplă”.

„Îi simt în apropiere”.

„Lângă tine?”

„Nu, lângă tine”.

„Ok, am înțeles”.

Ziua era noroasă și câmpurile abundau de verdeață. Era o zi bună de luptă. Abia o mai simțea pe Jennifer. Se păstra invizibilă și o făcea foarte bine. Se întrebă ce punea la cale Rossini. Întregul interes în treburile lui Owen dispăruse de îndată ce o cunoscuse pe Aeofe. Un zâmbet în scăpă pe buze.

Va merge întâi la ascunzătoarea principală a slujitorilor Umbrei, provocând pe oricine era conducătorul și începând o luptă magică. Avea să fie o mare ocazie pentru Jennifer să învețe totul despre punctele forte și slăbiciunile lor.

Capitolul 16

Lupta cu slugile Umbrei lăsase bucătăria mamei într-o stare deplorabilă. Jennifer luă un lighean cu apă și o perie și începu să curețe. O făcea lent, foarte lent. Să facă ceva în timp ce împrumuta și să păstreze împrumutul invizibil și personal totodată era extrem de dificil, dar trebuia să se descurce. Dacă orice mag i-ar fi zis vreodată că desfășurarea altei acțiuni în timpul împrumutului nu a mai fost făcută niciodată în istoria lumii poate că n-ar fi încercat, dar nimeni nu-i spusese despre limitele magiei, așa că nu avea habar de existența lor. Când aproape terminase de curățat se mișca aproape normal, în curând va putea părăsi casa, cu cât mai devreme cu atât mai bine. Singura problemă era să ajungă de la aeroport la ascunzătoarea slujitorilor Umbrei, părea a fi undeva în mijlocul pustietății. Găsirea unui transport public va fi dificilă.

„Pe dealul Derbi, districtul Peak, am auzit de asta”, își zise amintindu-și de o carte pe care o citise când era mică. Un loc magic, dar nu crezuse niciodată că era magie neagră. Magia în sine nu era rea sau bună, ci oamenii care o foloseau o făceau să fie într-un fel sau altul. Acesta era un lucru pe care îl știa cu siguranță.

Să iasă în stradă fu o mare provocare, mulțimea de mișcări și egouri o copleșiră la început. Merse în josul străzii spre centrul orașului, autobuzul spre Dublin pleca de acolo și trecea pe lângă aeroport.

Trebuia să treacă pe lângă casa lui Aeofire. Asta putea fi periculos, putea fi văzută. Rossini era cu Aeofire în acea dimineață, Jennifer nu știa exact de unde avea informația dar îl putea simți acolo. Simțea Medalionul.

Se opri.

Avea Medalionul cu el. Dacă ar fi reușit să-l ia atunci ar fi putut opri Umbra să o ia pe Heather , Owen menționase că unii dintre Înțelepții Consiliului erau de-ai Umbrei. Asta însemna că erau mai puțin puternici decât Rossini.

Medalionul o chema, știa că ar fi putut să îl aibă dacă dorea, Rossini nu reprezenta o amenințare.

Nu. Dacă Owen nu-l poate lua de la el atunci nu era cu puțință ca ea să poată, gândi Jennifer. Pierdea controlul. Minteă părea că se împarte în două, nemaștiind unde se afla.

Se sprijini de zidul unei grădini și așteptă până când își reveni, recăpătând controlul pe deplin asupra tuturor locurilor în care se afla, apoi își relua drumul.

Descoperi că dacă nu se abătea de la plan putea ține toate bilele în aer, dar nu-i mai rămânea loc de manevră, nu se putea răzgândi sau să se gândească la o nouă strategie.

Owen intra în districtul Peak, era cețos, minunat, dealurile și copacii chemându-l, cemând-o, esența lor amestecându-se cu ale lor, fata se urcă în autobuz și plăti biletul, al treilea loc de pe dreapta era încă liber, se îndreptă spre el și se așeză. Owen se gândea la o linie de atac, va ajunge în curând, unde era Jennifer?

„Sunt în continuare cu tine”.

Fu surprins. Era complet invizibilă, ca și cum nu ar fi existat deloc.

Femeia de lângă ea începu să vorbească despre vreme, Jennifer își lăsă trupul să dea răspunsurile obișnuite.

Owen se lupta cu ceața, mașinile și tractoarele mergeau toate încet, se aplecă spre scaunul pasagerului pentru a urmări harta, dar era prea dificil să stea cu

ochii la drumul aproape invizibil acum și indicațiile hărții.

Jennifer își deschise ghiozdanul și scoase o hartă. Privi asupra ei și proiectă în mintea lui Owen o imagine.

„Cum ai făcut asta?”

„Poți vedea?”

„Da, perfect, pot vedea harta cu ochii minții, pur și simplu apare acolo. Ok, o poți închide acum. Cum de îți amintești harta atât de bine?”

Femeia începu să-i povestească lui Jennifer despre fiul ei cel mare care începea universitatea vara viitoare, după un an de călătorie prin lume.

„Nu mi-am amintit-o, mă uit la ea”.

„Împrumuți în timp ce faci alte lucruri cu corpul tău?”

Un val de uimire și admirație ajunse de la Owen la Jennifer. Spera că nu o va întreba unde era, dar apoi realizează după cum simțea și gândea el că nu s-ar fi gândit niciodată că va reuși să părăsească casa, sau măcar camera. Realiză că ceea ce făcea ea era imposibil.

Dacă era imposibil, atunci Umbra nu va suspecta niciodată prezența ei în preajma lor dacă vor afla cumva că împrumutase mintea lui Owen. Îi putea lua prin surprindere.

Dar ce va face? Nu-i putea omori. Nu se putea lupta încă cu ei, nu până nu va învăța magia lor. Ideea era nu să îi înfrângă, ci să devină invulnerabilă la magia lor, mai puternică decât ei, destul de puternică pentru a o proteja pe Heather.

Fiul femeii era arătos și disponibil.

Jennifer avea un copil și era nemăritată.

Fiul femeii era îndrăgostit de o foarte drăguță localnică, puțin cam simplă poate dar făceau un cuplu minunat.

Dacă nu ar fi pălăvrăgit, lucrurile ar fi fost mai simple pentru Jennifer. Dar devenea tot mai limpede cu fiecare minut.

La aeroport merse direct la ghișeul companiei aeriene și cumpără un bilet pentru zborul de după amiază. Avea să aștepte trei ore. Era un restaurant cu autoservire la etaj, urcă și plăti pentru un suc de fructe și un sendviș, devenise bună la asta, să fie în două locuri deodată.

Se așază la fereastră și urmări avioanele care erau tractate ici și colo, autobuzele care preluau pasagerii care soseau din țări îndepărtate, sau poate nu chiar de așa departe. Îi trecu prin gând să împrumute mintea cuiva dintre acei pasageri în același timp, dar decise că ar fi mai bine s-o lase pe altă dată. Împrumutul multiplu semăna cu privitul la mai multe televizoare deodată. I-ar lua ceva ca să se obișnuiască.

Owen conducea pe un drum mic de țară, era multă energie în apropiere, Jennifer deveni nervoasă, adânc în sinea ei simțise că planul lor era o greșeală, acum sentimentul își făcuse prezența în stomac și tot creștea. Nu fusese niciodată lupta lui Owen, nu trebuia să o înceapă el. Era o greșeală, o teribilă greșeală. Se uită la ceas, timpul trecea foarte greu. Ar fi trecut ore întregi înainte ca ea să ajungă acolo. Se gândi să-i spună lui Owen să se întoarcă, să vină acasă, dar îl cunoștea destul de bine acum, după ce intrase în mintea lui, ca să își dea seama că nu ar fi ascultat-o. O dată ce își punea ceva în cap, nimic nu-l mai putea opri să o ducă la îndeplinire. Dacă l-ar fi manipulat și l-ar fi făcut să se întoarcă, lupta dintre voințele lor ar fi fost atât de puternică încât ar fi alertat toți magii de pe insule.

Owen ajunsese cu mașina în fața unor porți largi, locul era îngrădit de jur împrejur, iar porțile închise.

Opri motorul și simți împrejurimile, era o magie foarte puternică peste tot.

Se uită în pădure și văzu creaturi din alte lumi. Peretele dintre dimensiuni era mai subțire aici. Se gândi să intre în pădure dar își aminti de efectul pe care natura îl avea asupra lui acum și decise să o lase pe mai târziu.

De ce ar fi vrut să slăbească zidul dintre dimensiuni? Nu știa. Nu avea nici un sens.

Încercă să atingă lacătul dar era protejat, trebuia să se anunțe dacă voia să intre în acea curte. Era în regulă, făcea parte din plan la urma urmei.

Într-o parte a porții atârna un lanț, care fusese agățat de un clopot de alamă din partea cealaltă a porții, la câțiva metri de perete. Trase de el până auzi pe cineva mergând pe cărare.

Era paznicul. Un muritor.

„Este un interfon în stâna dumneavoastră, domnule”.

„Oh, scuze. Trebuie să-l văd pe stăpânul tău”.

„Lady Stellar vă așteaptă, domnule?”

Numele îi suna foarte cunoscut. Stellar. Se întrebă unde auzise de ea. Apoi presupuse că probabil o întâlnise la ședințele Consiliului.

„Nu, dar spune-i că sunt Owen ultimul Provocator”.

Paznicul îl privi de sus până jos și se încruntă.

„Trebuie să fiți unul dintre ciudați, atunci”.

„Poftim?”

„O mulțime de oameni stranii au venit în ultima vreme”.

Magi, gândi Owen.

„Lucruri ciudate se întâmplă și în pădure, OZN, am avut chiar și o armată alaltăieri. Strângeau mostre, ziceau. Mostre radioactive”.

Băgă mâna în jachetă și scoase un aparat de emisie-recepție, apoi se întoarse pentru a-l împiedica pe Owen să audă discuția.

„Lady Stellar întreabă dacă sunteți acompaniat de cineva”.

Owen privi în jur și înapoi la paznic.

„Nu mai este nimeni pe aici, nu? Sunt singur”.

Paznicul scoase cheile și descuie poarta.

„V-aș fi recunoscător dacă ați folosi interfonul data viitoare, domnule”, bombăni închizând poarta la loc după Owen, „urmați șoseaua, casa este în capăt”.

Owen dădu din cap și înaintă. Pietrișul de sub picioare îi anunța sosirea. O Umbră blondă îl aștepta la ușa principală, îi spuse să o urmeze, Lady Stellar îl aștepta în birou, era frumoasă, strălucitoare ca o zeiță greacă.

„Sunt foarte surprinsă să te văd, Owen O'Neill, te rog, ia loc”, susură aceasta.

Fără salutări, gândi Owen, măcar era destul de sinceră pentru a nu se pretinde prietenoasă.

„Lady Stellar, am venit să vă cer ție și asociaților tăi să le lăsați în pace pe Jennifer și Heather Stone”.

„Ce te face să crezi că am vreo legătură cu evenimentele din preajma protejatelor tale?”

„Mai întâi prea puțini magi cunosc faptul că ele sunt protejatele mele. Mai exact, doar Rossini și grupul de Umbre căruia îi aparții îmi cunosc rolul în afacerea asta. În al doilea rând, informațiile despre evenimentele pe care tocmai le-ai menționat nu au părăsit cercul Umbrelor”.

Stellar îl măsură pe Owen din cap până în picioare, veni lângă el și îi zâmbi.

„Cum m-ai găsit, Owen?”

„Nu are importanță, important este că trebuie să lași în pace imediat pe aceste două mage”.

„Sau?”

„Voi fi forțat să te provoc”.

„Mai întâi Rossini, acum tu. Realizezi cine sunt eu, Owen?”

„Știu că aparții Consiliului Înțelepților, altfel nu ai fi știut de cealaltă provocare”.

„Nu, nu știi cine sunt”.

Se ridică la înălțimea ei deplină, fizică și energetică, un fel de flexare musculară magică.

„Eu sunt Stellar, ultima Provocatoare, până când ai avut tu îndrăzneala să îmi iei titlul. Dar nu contează. Aș fi devenit Păstrătorul Medalionului dacă o altă ofertă mai bună nu mi-ar fi apărut la un moment dat. Știi ce este de fapt Medalionul?”

„Da, o mașină a timpului”.

„Oh, este mai mult decât atât, Owen. Pentru început, dacă ai neșansa de a-l dobândi de unul singur, te va poseda. Ca un drog, ca o obsesie. Nu vei mai putea să te desparți de el mai târziu. Dar într-un grup, un grup destul de puternic, este mai mult decât un instrument magic sau o mașinărie a timpului. Este o creștătură în țesătura realității, în materia primară care ține universul împreună. Este capabilă nu numai să te poarte în trecut și viitor, ci să schimbe realitatea, natura lucrurilor. Cu asta l-am putea face pe Hitler umanitar, pe Ghandi într-un dictator fără scrupule, pământul, gravitatea, atomii, în orice mințile noastre ar putea concepe”.

Merse către Owen, care se simți nelinștit.

Îi luă mâna.

„După cum știi, unul dintre noi a căzut, avem nevoie de un alt mag puternic care să-i ia locul. Ce zici, Owen?”

Cu tine parte din acest grup, nimic nu li s-ar putea întâmpla lui Jennifer sau lui Heather, vor fi total în siguranță”.

Owen își retrase mâna, nu putea crede ce îi auzeau urechile, îl ruga să li se alăture.

„Nu te-aș fi rugat dacă nu te-aș fi cunoscut, Owen. Ești foarte ambițios, foarte protectiv. Ai un el de energie specială care nu se regăsește deseori la noi. Îți poți păstra protejatele, le poți îngriji cum crezi de cuviință. Avem nevoie numai de al Treisprezecelea Mag pentru a activa Medalionul. Poate face asta, chiar în stadiul prezent de dezvoltare. Apoi, noi, restul, am putea conduce împreună. Fiind un grup, îl putem controla, împiedicându-l să ne domine și să ne destabilizeze”.

Jennifer și Heather ar fi în siguranță dacă îi va fi permis să le aibă în continuare. Era tot ce își dorea – să le știe în siguranță.

Se ridică și își scutură capul. Stellar îl manipula, încerca să îi manipuleze mintea.

„Vino-ți în fire, Owen, fără manipulare, este soluția perfectă. Spune-mi unde este, unde este Heather”.

„Ea... ea este...”

„Owen, nu spune”.

„Cine este? Cine ți-a împrumutat mintea?”

„Jennifer. Este Jennifer”.

„Doamne, Dumnezeule, avansează foarte repede, nici măcar nu am detectat-o, era complet invizibilă. Este într-adevăr uimitor”.

„Nu vorbi, Owen, nici măcar nu gânde. Este în mintea ta. Stăpânește-te”.

„Owen, unde este copila? Unde este Heather?”

„Owen, nu o spune”.

„Este”.

Se lupta, oprindu-se să vorbească, dar în mintea lui văzu Oak Place, o văzu pe Esther dându-i biberonul lui Heather.

„Nu, Owen, gândește-te la un zid, te implor”.

„Bun băiat”.

Stellar se ridică iute și luă telefonul formând un număr.

„Iartă-mă, Owen, trebuie să te posed pentru un minut”.

„Sunt la...”

Gura îi gesticulă, dar nu ieși nici un sunet. Îl privi pe Owen surprinsă, apucă un prespapier și îl lovi în cap. Owen căzu la pământ inconștient.

Stellar puse prespapierul la loc pe birou și ridică telefonul.

„Bebelușul este la Oak Place, aduceți și femeia, probabil că este mama lui Jennifer, ne poate fi de folos”.

Stellar lăsă jos telefonul, își îndreptă bluza, își verifică părul în oglinda de deasupra șemineului și sună asistentul. Abia aștepta să o întâlnească pe Jennifer. Dacă Jennifer putea să o controleze împrumutând mintea cuiva, însemna că avea niște capacități excelente. Le luase prea mult ca să ajungă la ea, dar Stellar era sigură că nu era prea târziu pentru a o controla; o dată ce vor avea copilul, Jennifer nu va mai reprezenta o amenințare, dispărând în furia și mânia ei lăsându-le acces deplin la al Treisprezecelea Mag.

O cârpă udă îi ștergea fața, încercă să se miște dar nu putea.

„Owen, trezește-te”.

Era o voce masculină. Deschise ochii și își văzu fața privindu-l de deasupra.

„Sean?”

Sean îl ajută să se ridice și îl sprijină. Privi în jur. Erau într-o celulă. Capul îi pompa.

„Jennifer!”

Nici un răspuns.

Era posibil să fi fost lovită și ea, șocul fusese prea mare.

„Unde suntem, Sean?”

„Suntem prizonieri, la magii Umbrei”.

„Atunci suntem pe Pământ”.

„Da”.

„Ce faci aici? Credeam că te-am rugat să stai deoparte o vreme, abilitățile tale încă nu s-au dezvoltat, ești ca un nou născut aici pe Pământ”.

„Am crezut că pot vorbi cu ei. Am vrut să le reamintesc târgul făcut”.

„Cum ai scăpat din lumea Celor Vechi? Nu te-am cerut”.

„Ei bine, am evadat, nu mai avea nici o importanță dacă Cei Vechi știau unde eram pentru că veneam aici, iar Umbrele nu mă puteau răni pentru că încă aparțineam Celor Vechi. Aici m-au adus prima dată. Peretele dimensional este foarte subțire aici”.

„Trebuie să ieșim de aici, au aflat unde este Heather”.

Owen privi în jur după un punct slab, pereții erau sigilați, se aflau într-o cușcă magică.

„Cum au aflat unde este Heather?”

Owen privi într-o parte, era umilitor să admită că fusese înfrânt, mersese direct în mâinile lor.

„Eu le-am spus, Lady Stellar este foarte puternică, am subestimat-o. Singura mea consolare este că Jennifer are acum câteva din abilitățile ei”.

Se apropie de pereți, protecția era foarte bună, dar nu putea fi perfectă. Nimic nu era complet perfect într-

un loc în care dimensiunile se îmbinau. Ca o furnică ce ia câte un bob o dată, Owen începu să facă o gaură zona energetică cea mai subțire a zidului.

Capitolul 17

Jennifer fu zdruncinată până în străfunduri. Era singură. Owen nu era de găsit nicăieri, dispăruse de pe fața Pământului.

Înainte de imbarcare îl sunase pe Harry Johnson rugându-l să le ia pe Esther și Heather și să le ducă undeva în siguranță. Nu prea înțelesese de ce îi cerea acest lucru, dar îi promise lui Jennifer că va avea grijă de copilaș până la întoarcerea ei. Dacă mama sa ar fi acceptat să aibă telefon mobil, Jennifer ar fi putut-o avertiza. Spera dincolo de rațiune ca Esther să nu îl refuze pe Harry Johnson, era prea în firea ei.

Timpul părea că înghețase. Totul se mișca greu, dură o eternitate până decolă avionul. Lacrimile i se strânseseră în colțul ochilor, așteptând să explodeze. Își subestimaseră dușmanii. Subevaluaseră potențele Umbrelor. Acum Heather era gata să le cadă în mâini și Jennifer nu putea face nimic pentru a împiedica asta.

Aștepta.

Avionul ateriză, Jennifer merse la un bancomat, îl atinse și scoase câteva sute de lire sterline fără card, fără PIN. Îi va returna când totul se va sfârși, își promise ei însăși. Alergă afară și luă un taxi, îi arată șoferului harta și îi oferă o sută de lire sterline pentru a ajunge acolo cât de repede va putea, „o chestiune de viață și de moarte”.

„Puneți-vă centura, domnișoară”, zise șoferul cu un zâmbet larg pe față.

Porțile erau închise, încercă să le spargă dar îi respinseră mâinile și energia. Gardul era foarte înalt și

de neescaladat. Se simțeau ca și cum ar fi atins partea opusă a unui magnet.

Peste drum era pădurea pe care o văzuse Owen, privi și ea la rândul ei, dar nu văzu nici o creatură din alte dimensiuni, nimic decât copaci obișnuiți.

Auzi o mașină apropiindu-se și se ascunse repede în niște tufișuri, porțile se deschiseră, mașina intră, iar ea așteptă ca aceasta să facă curba după care alergă în urma ei.

Owen.

Putea simți ceva mic, un mic sentiment că era acolo, ca o urmă de energie ducând la casă, în jos, sub ea.

Sean!

Și Sean era acolo, Sean era cu Umbrele!

Se piti după un copac din spatele intrării în casă. Nu se simțea prea multă mișcare în casă. Cineva lucra într-o seră, probabil un muritor. Se surprinse cu modul în care clasifica acum ființele ca muritori și magi, era ceva nou pentru ea.

Casa era mare, avea zeci de ferestre, câteva terase, toate impecabil întreținute. Se întrebă câți oameni erau necesari pentru a menține locul în acest fel, sau poate totul era făcut prin magie, caz în care era suficientă o singură persoană.

Dacă ar fi avut un loc ca acesta, l-ar fi deschis publicului, casa și împrejurimile deschise oricui voia să o viziteze. Era un loc minunat.

Închise ochii și încercă să îi localizeze pe Owen și Sean. Urmele ambilor se terminau undeva sub casă, sfârșindu-se și dispărând acolo. Gândi că trebuie să fi fost într-o bulă spațială ca cea pe care Aeofe o învățase să facă. Dacă era așa, nu va putea să o rezolve, nu știa să anuleze bulele făcute de alți magi. Owen spusese că nu era ca alți magi. Putea absorbi cunoștințe, abilități

magice. Aceasta era singura sa armă, trebuia să o utilizeze până nu era prea târziu. Nu avea nici o alternativă, trebuia să o înfrunte pe Stellar direct cât de curând posibil.

Se ridică și își curăță frunzele de pe haine și din păr, care avea tendința să atragă mereu tot felul de lucruri și să le încâlcească în el. Își curăță pantofii de spatele pantalonilor și merse direct la ușa principală, sună și așteptă.

Ușa se deschise dezvăluind blonda mag, Jennifer o trimise să-i țină companie lui David Andrews și intră furtunos în cază.

Stellar umpluse casa cu prezența sa atât de mult încât îi trebui lui Jennifer câteva secunde ca s-o localizeze.

Alergă pe scări și dădu buzna în birou.

Stellar trimise către ea un val de energie care ar fi lăsat fără suflare pe mulți magi, Jennifer o absorbi și o trimise înapoi, făcând să-i cadă lui Stellar o buclă peste ochiul stâng.

„Jennifer? Pe toți zii și zeițele, tu ești. Este un mare noroc, te rog, ia loc”, zise Stellar arătând spre un scaun de lângă ea.

„Voi sta, vreau să-i eliberez pe Owen și Sean și vreau să-mi lași copilul în pace”.

„Ei bine, preaiubita mea fată, arăți drăguț de asemenea. Nu mă așteptam să apari atât de devreme dar nu contează, este chiar mai bine decât mă așteptam. Ne-ai scutit de o mulțime de probleme”.

Jennifer începu să construiască o bulă spațială în jurul lui Stellar. Aceasta o distruse cu o mică mișcare a degetului, privind-o pe tânăra femeie arogant.

Jennifer zâmbi, acum știa cum să distrugă bulele spațiale făcute de alții, dacă Owen și Sean erau într-una

tot ce avea de făcut era să meargă pe urmele lor și să o distrugă.

Stellar o privi uimită de zâmbet.

„Așadar, ți-ar place o luptă bună, Jennifer? Mi-ar face mare plăcere și mie dar chiar nu este timpul potrivit. Nu vrem să fii rănită”.

„Nu mă vei răni, cotoroanțo, dar dacă nu-mi vei preda pe cei doi oameni și nu-mi vei lăsa copilul în pace te voi trimite undeva de unde nu te vei mai întoarce niciodată”.

Stellar se privi în oglindă, își așeză la loc bucla și se rujă puțin.

Jennifer nu putea face prima mișcare, nu putea arăta cât era de lipsită de experiență, dar așteptarea o omora.

„Am fost considerată cea mai frumoasă femeie de pe Pământ de nenumărate generații, de nenumărați oameni. Sunt zeițe și sfinte numite după mine peste tot în lume”.

Se întoarce înfruntând-o pe Jennifer.

„Tu, pe de altă parte nu ești decât o irlandeză obișnuită, cu ochii prea mici și pielea acoperită de acele puncte oribile, pistrii sau ce-or fi”.

Sentimentul urâteniei și a neputinței o asaltă pe Jennifer, lăsând-o mică și fragilă. Owen nu o va iubi niciodată, nu după întâlnirea cu Stellar.

„Măcar tinerețea mea este reală. Cum arăți de fapt, cât de bătrână ești de fapt?”

Stellar râse.

Asta nu mersese, gândi Jennifer. Trebuia să gândească dincolo de frumusețe înainte de a folosi magia pe care tocmai o învățase. Stellar folosea psihologia pentru a-și realiza obiectivul, lucruri care știa că vor jigni o pistriuată.

Jennifer merse prin cameră, neluându-și ochii de la rivala sa, Stellar era foarte înaltă, dar în ziua de astăzi asta era un atu, camera era decorată cu foarte mult bun gust, Stellar era elegantă, perfectă.

„Ești cea mai perfectă femeie pe care am întâlnit-o în viața mea”.

„Mulțumesc draga mea, fostul tău sine obișnuia să gândească la fel”.

„Poftim?”

„Voi suna pentru ceai și apoi vom avea o discuție civilizată despre cum să rezolvăm această mare încurcătură”.

Jennifer nu putea înțelege schimbarea energiei, era exagerată, era încrezătoare și era familiară, sigură.

„Ce vrei să spui cu vechiul meu sine?”

„Oh, doar un fel de-a zice din vechea greacă, draga mea, înseamnă că întotdeauna a fost așa”.

Jennifer se așeză, trebuia să găsească un mod de a-i sparge învelișul lui Stellar, trebuia să se gândească la moduri de a o face să-și folosească magia.

„Owen și Sean mai sunt în viață?”

„Oh, da, nu-i putem omorî chiar dacă am vrea, ar atrage atenția în mod negativ din diferite părți. Nu te îngrijora, îi vei primi înapoi de îndată ce vom obține ceea ce vrem”.

„Heather?”

Stellar zâmbi.

„Ceaiul, doamna mea”.

Era majordomul, tipul pe care Jennifer și-l putea aminti din filme.

„Mulțumesc, James, asta e tot”.

„James, hm? Majordomul perfect”.

„Voi fi mamă”, zise Stellar umplându-i ceașca cu ceai și dându-i câțiva biscuți.

Jennifer simți o durere surdă în piept. Mamă. O putea simți pe mama ei. Mama ei era aproape, nu fizic, doar esența ei. Jennifer scuipă ceaiul și biscuiții din gură peste tot pe covor.

„Unde este mama mea?”

Stellar o șâșâi și îi făcu semn să ia loc.

„Ia, ia, mama ta este într-un loc bun, a mers acolo de bună voie, nu am forțat-o să facă nimic din ce nu ar fi vrut să facă”.

„Ce i-ai făcut mamei mele, Stellar?”

„Vino cu mine, îți voi arăta unde este”, îi răspunse oferindu-i mâna.

Jennifer ezită câteva secunde apoi se decise că este un risc care merita asumat și o luă de mână.

Erau undeva în întuneric. Stellar era acolo ca și alți magi, Jennifer nu îi putu număra datorită întunecimii, formau un cerc, în mijlocul podelei era o cadă mare neagră care ducea în jos, infinit în jos. În ea se scurgea răul.

Umbra, gândi Jennifer.

Privi în jur, nu era nimic cu care să se apere, nimic ce să țină, vârtejul o ademenea, o trăgea, era terifiată.

Își imaginează pe Maica Domnului cu Pruncul și se ținu de ei, dar aceștia se topiră în mâna ei. Stellar râse.

„Icoanele religioase sunt nefolositoare, nu ai citit niciodată Biblia?” îi zise.

Jennifer aluneca. Vârtejul devenea tot mai larg, mai aproape. Concentrează-te, gândi Jennifer, nimic din acestea nu este real, este o construcție mentală, vârtejul încetă să mai crească și Jennifer fu capabilă să stea în picioare. Pot învinge asta, gândi ea.

Stellar făcu un semn cu capul către unul dintre magi care părăsi cercul întorcându-se câteva minute mai târziu cu Esther de un braț.

„Nu-mi răni mama, dacă vrei să-ți fie bine, Stellar!”
Stellar zâmbi și o împinse pe Esther în cadă.

NU!

Ordinul fusese final, furia distrusese cercul, distrusese încăperea. Jennifer o putea vedea pe Stellar încercând să se îndepărteze de ea, trăgându-și mâna din a ei, înapoi în lumea reală, putea vedea și cada, întunericul atrăgând, devenind tot mai mare cu fiecare secundă, mama ei stătea pe margine, așteptând, spunându-i lui Jennifer să se dea deoparte.

„NU! Nu mama mea, cățea, nu-mi atingi mama!”

O privi pe Stellar în ochi, cu mâinile încleștate. Stellar spunea ceva, chema pe cineva, Joitan. Îl chema pe Joitan ca să o salveze, să o ajute să se îndepărteze cât mai putea.

Intră în mintea lui Stellar, urmărind-o în interiorul ei, absorbind tot ce găsea acolo, consumând magia veche, luându-i magia.

„Jennifer, dă-te deoparte, iubito, fugi, pleacă, te rog, ascultă-mă”.

Era mama ei. Înapoi în întuneric o găsi pe mama ei, avea ochii închiși. Mama ei era pe moarte, mergând în iad.

„Nu mă lăsa, mamă, te rog, nu mă părăsi, te iubesc”.

Cada se micșora. Speranța și înțelegerea îi pătrunseră în inima lui Jennifer. Își iubea mama mai mult decât orice în întregul univers. Cada se micșoră ajungând de dimensiunile unui mic punct negru. Lumina îl înghiți.

„Mămico, nu muri. Nu mă părăsi, te rog, ia-mă cu tine”.

Punctul dispăruse. Esther o sărută pe frunte și o îmbrățișă strâns.

„Îmi pare atât de rău, iubirea mea, am crezut că fac bine. Mi-au spus că îți pot lua locul”.

„Mami, te rog, nu pleca, nu mă lăsa singură. Ia-mă cu tine”.

„Nu, ai un copilaș de crescut. Stai cu ea, ai grijă să ajungă la fel de frumoasă ca și tine”.

„Stellar o va omori. Îmi vrea copilul pentru a o ucide și astfel să-și obțină al treisprezecelea monstru. Vrea să îmi omoare copilașul”.

Camera dispăru.

Esther stătea pe un pat de spital, cu tuburi peste tot.

Jennifer privi în jur, fusese transportată la spital în minte și în trup, probabil era vreuna dintre abilitățile lui Stellar. Îi luă mâna mamei ei și o mângâie pe păr. Trupul îi era încă în viață dar sufletul deja plecase.

„Oh, nu te-am văzut intrând, ești o rudă?”

„Sunt fiica ei”.

„Jennifer Stone?”

„Da”.

„Mă duc să chem doctorul, așteaptă aici, nu durează mult”, zise sora ieșind repede din cameră.

Doctorul ajunse în câteva minute, îi amintea lui Jennifer de tânăra femeie pe care Owen o întâlnise în avion. Arăta tânăr, dar părea bătrân. Se apropie și o îmbrățișă. Jennifer se prăbuși în brațele lui și plânse cum nu o mai făcuse de când era copil.

„Mama a murit”.

Doctorul o lăasă să plângă apoi o așează pe un scaun.

„Mama ta este pe aparate. Am menținut-o ca să îți poți lua rămas bun de la ea, dar ne-a părăsit deja, nu mai putem face nimic pentru ea. Stai cât vrei de mult, ai tot timpul pe care îl dorești. Când ești gata, anunță-ne, bine?”

Jennifer dădu din cap.

„Vă las singure atunci”, zise și se ridică.

Jennifer dădu din cap, doctorul o mângâie pe păr și plecă.

Stătu toată ziua și toată noaptea, ținând mâna goală a mamei ei, căutând prin cunoștințele dobândite o cale de a o aduce înapoi. Dar nu era nimic. Părăsi camera și semnă actele, apoi plecă înapoi spre Oak Place.

Casa era goală. Neatinsă. Arăta ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Harry Johnson ajunsese o oră mai târziu, cu tânărul său asistent alături împingând căruciorul cu Heather.

„Oh, Heather”, zise apucând bebelușul, sărutând-o și îmbrățișând-o până când nu mai avu nici un sărut și nici o îmbrățișare de dat.

„Nu, bunica nu este aici, a plecat în altă parte”, îi lămuri nedumerirea lui Heather față de absența lui Esther.

„Sincere condoleanțe, Jennifer, este un șoc teribil. O femeie atât de tânără și energică”.

„Mulțumesc. Mă întrebam dacă puteți să vă ocupați de formalități”.

„Da, desigur”.

Jennifer o privi pe micuța ei fetiță, îi privi în suflet. Nu era nimic rău acolo, numai iubire și lumină. Abilitățile ei erau infinit de mici. Heather nu era al Treisprezecelea Mag. Cum l-ar fi putut elibera omorându-i copilașul?

Închise ochii și o țină strâns. Esther murise, Sean făcuse un lucru îngrozitor, iar Owen dispăruse, toate pentru nimic. Găsiseră bebelușul greșit.

„Nemernicii. Vor plăti pentru asta”.

„Scuzați?”

„A nevoie să o luați din nou pe Heather, domnule Johnson, numai pentru câteva zile, sunt câteva lucruri pe care trebuie să le rezolv... în Irlanda”.

„Da, desigur, oricât aveți nevoie. Doamna Johnson este încântată să aibă grijă de fetiță. Nu am știut unde să găsim o doică, totul s-a întâmplat foarte repede. Paul a fost un adevărat salvator”.

„Jennifer?”

Era Owen. Îi luară câteva secunde pentru a absorbi tot ceea ce știa el.

„Owen, trebuie să plec acum”.

„Ce s-a întâmplat Jennifer, ești supărată?”

„Trebuie să plec”.

Jennifer o sărută de rămas bun pe Heather și o strecură înapoi în cărucior.

„Vreau să știți că Heather este fiica lui Owen”, zise întorcându-se spre Harry.

„Am știut!”

Bătrânul zâmbi ca un copilăș, apoi o privi cu îngrijorare pe Jennifer.

„De ce îmi spui asta acum?”

„Owen trebuie să ajungă în curând, va dori să-și vadă copilul, nu este corect din partea mea să-i refuz acest drept”.

Era bine că putuse să îl facă fericit pe bătrân în acest fel, nu găsisese nici un alt mod să îl răsplătească.

„Da, desigur. Nici o grijă, voi avea grijă de toate”.

Așteptă până când cei doi plecară cu bebelușul și apoi intră în casă.

Exista un singur mod să îi oprească pe Cei Treisprezece acum, trebuia să pună mâna pe Medalion. Va anula toate pagubele pe care le făcuseră, o va aduce înapoi pe mama sa, va pune lucrurile la locul lor.

Dar mai întâi trebuia să își întâlnească dușmanii și să le ia abilitățile. Intră în noile cunoștințe dobândite și localizează sediul principal al Umbrelor. Era într-o altă dimensiune, se întâlneau în planul Astral. Inteligent cu adevărat.

Merse în studioul lui Owen, se întinse și își detașă spiritul de trup, auzi voci, peste tot în jurul ei, oameni vorbind, apoi liniște, își imaginează că avea ochi și putea vedea. În jurul ei magi stăteau holbându-se la ea, tot mai mulți veneau cu fiecare secundă. Unii arătau mânioși, alții speriați, alți pur și simplu rânjeau încrezători.

Unul dintre ei, un bărbat, strigă și lansează un atac asupra ei. Ea îi absorbi magia și o învâță. Asta fu o replică pentru restul care intenționau să pornească un atac. Jennifer se apără ușor, cu fiecare pas mai ușor decât restul. Trecu prin ei, atingându-i, absorbindu-le cunoștințele și abilitățile.

Vârtejuri negre îi acoperea mâinile și începură să crească spre brațe de fiecare dată când atingea vreun mag întunecat. Încercă să și le șteargă, dar acestea se mutară și creșcură.

„STOP”.

Magii se despărțiră, un bătrân se uita la Jennifer, era răul. Se simți înspăimântată.

„Te cunosc”, supse ea. Îl văzuse în coșmaruri, era Joitan, venise după ea.

„Nu mă poți poseda, Joitan, nimeni nu poate”.

Bătrânul râse, încet trăsăturile i se schimbă, Jennifer se trezi uitându-se la copia ei exactă, o clonă. Se holbă la imaginea ei ca într-o oglindă, amintindu-și cine era în realitate, cum identitatea ei Jennifer devenea mică și slabă, nemaifiind o identitate deloc.

„Tu nu ești eu!” strigă luându-și privirile din ochii lui, care o absorbeau, „nu te las”, adăugă și încercă să se întoarcă în trupul ei. Se simți căzând repede, necontrolat, chiar după ea venind Joitan, dacă avea s-o prindă totul va fi pierdut.

Căzu înapoi în trupul ei și fiecare celulă o duru, fără răsuflare și amețită, se strădui să-și pună corpurile înapoi împreună.

Joitan era acolo, pregătit, mai puternic, împingând-o afară. Trebuia să facă ceva repede, ceva drastic, trebuia să îl distrugă. Trebuia să se distrugă pe sine. Dar nu acum, nu când el era puternic, nu după ce absorbise toată puterea din toți magii pe care îi atinsese. Trebuia să o facă înainte ca ea să își fi dobândit puterile. Trebuia să se distrugă în trecut.

Medalionul. Va funcționa?

Privind în viitor, puterea profeției îi aparținea acum ei. Se întrebă de la cine o va fi luat. Era mai mult decât un singur viitor, erau alternative, toate amestecate, confuze, era un viitor plin cu vrajbă, războaie, distrugeri, foamete, moarte, poluare. Era lumea ei. Merita să o salveze? Nu știa. Alta era o lume comandată, lipsită de rațiune, unificată sub un singur lider, finalul liberului arbitru, finalul foametei, al războiului, finalul evoluției. Care era cel mai bun? Unde era Umbra cu adevărat rea? Toată dorința era o lume care să funcționeze ca un ceas bine reglat. Dar nu putea fi adevărat, Umbra se hrănea cu suferință, era singura ei sursă de hrană, orice altceva era suplimentar. Nu ar fi eliminat suferința, ar fi propagat-o, găsind noi modalități de a o face să crească.

Nu.

Nu le putea permite să continue, i-au omorât mama și vor continua să ucidă.

„A fost doar un pion, nu mama noastră adevărată”, era Joitan. Vocea lui era vocea ei. Se aminti ca fiind el, își aminti lumea cu atâtea mii de ani în urmă, își aminti alte vieți, în alte locuri, ca alte ființe. Esența lui era esența ei, erau unul și același... cu toate acestea el nu era ea, nu chiar, nu în această viață. Devenea tot mai puternic, câștigând teritoriu. Era timpul să acționeze.

Alergă în camera ei, apucă câteva lucruri personale, lucruri ale lui Jennifer, muzica ei personală, muzica ei favorită, se gândi la Skerries și se imagină acolo.

Plaja era pustie, Medalionul era în apropiere, își puse căștile și porni muzica care înecă vocea lui Joitan din mintea ei. Mai era puțin.

Capitolul 18

Era moloz peste tot. Owen îl verifică pe fratele său dacă avea vreun os rupt și îl cără afară din crater, Casa era în ruină, protecția magică dispăruse. Îl puse pe Sean pe gazon și îl întoarse pe spate rotindu-l.

Sean se ridică în fund confuz.

„Au plecat cu toții, ceva s-a întâmplat, cineva a luat toată magia din acest loc, este chiar uimitor”, îl informă Owen pe fratele său mai mare.

O simți pe Jennifer în minte, în sinele său interior.

„Jennifer?”

„Owen”, răspunse ea, ezită, îi simți ezitarea și își dori cu disperare să fie cu ea, „*trebuie să plec*”, adăugase ea.

„Ce s-a întâmplat, Jennifer? Ești supărată”.

„*Trebuie să plec acum*”.

„Jennifer!”

Dar nu mai primi nici un răspuns.

O căută, dar fără folos, plecase.

Se așeză lângă Sean care nu era conștient pe deplin. Aerul era dens, plin de praf și fum. Trebuia să facă un bilanț și să vadă ce avea să facă mai departe, ce să facă cu Sean, să găsească o cale de a o găsi pe Jennifer.

De un lucru era sigur: ieșise din bătaie, Jennifer se simțea acum mai puternică decât fusese el vreodată, puterile ei încă îi mai rezonau în corp.

Fratele lui era mag, dar abilitățile lui nu erau activate, fusese ținut în stază, nu i se dăduse voie să-și dezvolte nici capacitățile, nici mintea. Gândurile lui erau primare, imature și inocente.

Sean privi în jur la distrugere cu neîncredere.

„Totul a fost din vina mea, Owen, dacă nu aş fi fost tentat să vin pe Pământ, dacă nu aş fi făcut înţelegerea cu ei, Jennifer ar fi bine acum, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat”.

„Nu te îngrijora, nu ești de învinuit. Ignoranța este adevăratul vinovat și este ceva ce poate fi remediat”, zise Owen, ajutându-și fratele să se ridice în picioare.

Să începem cu începutul, gândi Owen, trebuia să plece de acolo. Călătoria cu mijloace convenționale nu era neapărat necesară. Fusesse atât de multă energie deplasată încât încă puțină nu avea să facă nici o diferență.

„Ok, trebuie să începi să-ți activezi abilitățile, dacă nu o facem acum, nu vei putea supraviețui prea mult în această lume. Dă-mi mâna, asta se numește teleportare în ziua de astăzi”.

Sean simți dispărând lumea de sub picioare, ființa sa dispărând și revenind înapoi la el.

Camera era întunecată, aerul era gros și fierbinte, draperiile erau trase. Sean îl putu vedea pe fratele lui lângă el, privindu-l și zâmbind. Lui Sean nu-i plăcea întunericul, încercă să facă lumina să vină și apoi își aminti că în această lume gândul nu comandă mediul. Se duse și trase draperiile, deschizând ferestrele pentru a lăsa să intre aerul curat. Un val de căldură umedă îl lovi, luându-i răsuflarea. Încercă să ajusteze temperatura dar apoi își aminti cât de rece îi fusese în acele luni în Irlanda și faptul că nu putuse să facă ajustările de temperatură necesare îl surprinseră și atunci. Căldura pe această planetă este nereglabilă cu certitudine. Închise fereastra.

„Excelent! La timp pentru cină”, zise Owen privind ceasul deșteptător de pe noptieră, „Aș face bine să-i spun lui Raul că suntem doi la masă. Simte-te ca acasă,

găsești niște lucruri în dulap, alege-ți ceva, mă întorc imediat, cred că va trebui să le mărim puțin ca să ți se potrivească, nici o grijă, mă ocup de asta când va veni timpul”, zise Owen lăsându-l pe Sean singur.

Grămada de schimbări îl făcea pe Sean să se simtă mic și vulnerabil, se simțea rău pentru toate problemele pe care le cauzase chiar dacă Owen spusese că nu era vina lui. Știa că fusese. Știa că nu trebuia să fi acceptat oferta magilor, fiecare pas din viață i se părea greșit. Dacă măcar și-ar fi ascultat instinctul, toți ar fi fost mai fericiți acum. Dacă ar putea să dea timpul înapoi, dacă ar putea anula tot ce făcuse.

„Sean, acesta este Raul, își voi prezenta restul personalului mai târziu. Vom face un duș și vom mânca, ne vom îngriji de restul după cină”, zise grăbind pasul spre baie.

„Stăpâne Sean, este o onoare, fratele dumitale mi-a spus că sunteți gemeni identici dar nu mă gândeam că semănați chiar atât de tare. Bine ați venit acasă, veți foarte fericiți aici”.

„Încântat să te cunosc, Raul”.

Sean întinse mâna cum învățase în Irlanda, dar bărbatul veni și îl îmbrățișă.

Cina era carne prăjită în piper măcinat, orez și spanac, pentru desert un bol de fructe proaspete. „Toate proaspete din piață din această dimineață,” îi informă Raul.

Owen mănca cu entuziasm, părea foarte fericit într-adevăr. Câteodată se oprea din vorbit și stătea nemișcat, ascultând, privind ceva invizibil ochilor lui Sean. Apoi continua.

Owen zâmbi și dădu din cap, da, luase o decizie. De ce trebuiseră să vină aici? Era locul care îi semăna cel

mai mult cu acasă lui Owen. Owen își adusese fratele acasă.

Sean se mișcă jenat pe scaun, trebuia să se obișnuiască cu oamenii, cu zgomotul, cu hrana. Nu se va mai întoarce în paradisul lui singuratic. Nu va mai fi niciodată singur. Cumva gândul îl eliberă de tensiunea pe care o simțea continuu de când ajunsese pe Pământ.

Fratele lui zâmbi iarăși, îi putea auzi gândurile.

„Nu te teme. Lumea asta nu este decât o mare aventură. Viața nu e decât o mare aventură, călătoria ta tocmai a început și din fericire pentru tine îți sunt ghid”, îi zise Owen.

Sean se gândi la Jennifer. Știuse întotdeauna că o va pierde într-un fel sau altul, dar când se întâmplase îi luase și toată dorința de viață. Acum știa că fără acea dorință de viață nu va putea supraviețui în această lume.

Owen lăsă jos furculița și îl luă pe Sean de mână.

„Nu te-am găsit ca să mergi să mori, frate”, îi zise.

Sean simți un impuls de energie pornind din mâna lui Owen, era colorată auriu, era orbitoare, copleșitoare.

Se trase deoparte.

„Ce este asta?”

Owen îl privi mirat.

„Ce e ce?”

Sean își privi mâna, lumina era încă acolo, mișcându-se de-a lungul brațului, coborându-i din cap până în picioare.

Voia să trăiască, voia să strige lumii! Se simțea viu.

„Mă simt viu!”

Pentru prima dată în lunga și singuratica lui existență, Sean se simți cu adevărat viu.

Trăsăturile i se schimbă, Owen se simțea satisfăcut că fratele lui nu-l va părăsi. Tot nu își dădea

seama de ce Sean își privea mâna, apoi mâinile lui Owen, mișcându-și-o pe a lui în sus și în jos, dar nu conta, fratele lui va rămâne. Se gândi să îl împrumute pentru a vedea ce vede Sean, dar își schimbă gândul. Folosise artele interzise atât de mult timp încât hotărî să facă o pauză cel puțin în cazul de față.

Deplasări și schimbări lovira lumea. Se simțea ca și cum un gigant s-ar întinde după un somn lung. Amândoi frații se opriră în mijlocul gândurile și simțiră vibrația în jurul lor.

Niciodată nu își subestima dușmanul.

Gândul veni de la ușa din față în timp ce suna soneria.

Frații așteptară în liniște.

Raul intră urmat aproape de o doamnă în vârstă îmbrăcată cu pantaloni albi, o bluză înflorată și o șapcă de baseball cu un mic ventilator pe baterie atașat în față.

Owen țâșni în picioare.

„Mătușa dumneavoastră, tocmai a aterizat de la Paris”, zise Raul zâmbind cu gura până la urechi.

„Gardianul”, zise Owen.

„Owen, tinere Sean, ce bine să vă văd pe amândoi împreună”.

„Să așez un tacâm doamnă O'Neil sau ați mâncat deja, niște ceai poate?”

„Iau masa, Raul, ador mâncarea ta”, răspunse bătrâna doamnă.

„Oh, da”, zise Raul mândru de compliment. Era foarte atașat de mătușa băieților. Îi vizita des, aducând cadouri pentru întreg personalul și familiile lor.

„Și pune-mi cufărul în camera de oaspeți, am să stau pentru o vreme”.

„De îndată”, zise el ieșind.

„Owen, te rog, ia loc, nu te voi mânca, știi?”

„Scuze, Guardianule”, răspunse acesta luând loc. Apoi se încruntă și se ridică din nou, de două ori, fără a se putea împiedica. Nu mai voia să fie amestecat și nu va mai permite niciunei ființe, indiferent de cât de puternică ar fi, să se amestece în viața fratelui său. Oricum, nu fără luptă. Picioarele i se îndoiră și scaunul se trase sub el primindu-l.

„Pământul este în întregime foarte bine pentru puțin timp, dar va deveni mai degrabă fierbinte în timp”, zise, „Owen, poți fi foarte încăpățânat, știi, am văzut asta în tine, dar în această clipă va trebui să te așezi și să asculți pentru că timpul este scurt”.

Owen încetă să se împotrivească și privi la ființa de lumină transformată în turist, era irascibil, asta o știa. Îl băgase în mai mult decât mici probleme de-a lungul vieții. Se calmă considerabil la acest gând și privi la fratele său și la Guardian devenind atent. Realiză că oricum, probabil întâlnirea dintre Sean și Jennifer pentru a o avea pe Heather fusese tot parte din planul Guardianului. Probabil plănuiise întreaga chestie, de ce nu, avea doar puterea. Avea puterea să facă tot ce dorea. Avea puterea să îi împiedice pe Umbre din drumul lor cu mai puțin de o dorință, atunci de ce s-ar osteni să-și ruineze viețile pentru a se lupta cu slujitorii Umbrei? Poate nu voia să-i învingă. Poate era una dintre ei. Dar atunci nu ar fi avut nici un sens pentru că ar fi putut să-i șteargă pur și simplu pe el , pe Jennifer și pe toți pe care îi cunoștea de pe fața pământului în orice moment ar fi vrut.

Raul intră cu un set de tacâmuri și o farfurie de mâncare. Păși cu grijă în jurul lor și se opri în fața Guardianului. Părea a fi sub impresia că această ființă

este o mătușă nevinovată venită în vacanță. Dacă ar ști măcar, gândi Owen.

„Da, aș putea”, zise Gardianul înainte ca Owen să aibă ocazia de a gândi că ar putea salva pădurea, ar putea elimina poluarea, ar putea transforma foametea în ceva din trecut, „dar asta ar fi ca și când i-ai face copilului tău favorit tema”.

„Poftim?” întrebă Sean care fusese întrebat despre sufletul său pereche, se pare că bătrâna doamnă era sora tatălui său și știa o grămadă de lucruri despre el.

„Cum suferința, boala, moartea pot fi temă de casă? Cum poți sta deoparte și să lași să se întâmple toate astea?”

Înainte de a răspunde, Owen realizează că el însuși luase cunoștință de existența lor il acel moment, că el însuși ar fi putut face multe lucruri pentru a le opri, dar nu făcuse. Pur și simplu lăsase muritorii să facă ce doreau de când își aducea aminte. Ar fi putut opri poluarea dintr-un început, fusese acolo când primele mori fuseseră făcute, revoluția industrială se întâmplase în jurului lui, dar fusese prea fascinat pentru a gândi că acesta era un lucru rău. De altfel, putea face o mulțime și acum, putea călători prin lume și repara lucrurile, putea observa ce nu merge bine și să găsească reversul. Ar fi putut, dacă ar fi avut o lume cu care să lucreze.

„Cel mai mare dușman al rasei umane, rasă din care faceți parte, și cea mai mare putere a Umbrei este apatia. Nimeni nu face nimic pentru a opri distrugerea și suferința. Nu dacă nu îl afectează în mod direct. Nimeni decât o mână de indivizi, din care niciunul nu este mag, mă tem”, zise Gardianul în timp ce își tăia friptura.

„Mă scuzați, sunt puțin confuz. Vorbim despre unul dintre sufletele mele pereche? Vrei să spui că unul dintre sufletele mele pereche este aici?”

„Ah! Da, unul dintre sufletele tale pereche”.

„Are un suflet pereche?”

„Da, după cum i-am spus fratelui tău mai mare în timp ce tu erai ocupat cu gânditul, cu toții suntem născuți în familii de suflete, cum am putea spune. Spiritul nostru este din aceeași structură. Grupurile iau naștere împreună dar nu neapărat în aceeași lume sau în același timp, nu dacă nu hotărâți să o faceți în mod special pentru un anumit motiv, aceștia sunt ceea ce numim suflete frați sau surori sau suflete pereche, cum sunt cunoscute popular, care își schimbă sexul de la o viață la alta. Mulți aleg să stea împreună pentru eternitate, se nasc și evoluează în perioade similare, de multe ori în același timp, în aceeași lume, de multe ori întâlnindu-se unii cu ceilalți viață după viață”.

Owen își simți inima bătându-i mai repede.

„Sean se află aici pentru un motiv dincolo de luptă, el și sufletul lui pereche au aranjat să se întâlnească aici de la începutul timpurilor și au o treabă importantă de făcut”.

Își scoase șapca de baseball și opri micul ventilator, „mare invenție asta, își ține fața în răcoare pe cea mai călduroasă vreme, nu suport prea bine căldura, niciodată nu am suportat-o”, zise ea, punându-și la loc șapca și continuând să mănânce.

Frații se priviră unul pe celălalt.

„Da, se întâmplă deseori ca sufletele pereche să se nască gemeni, voi doi de exemplu, ați ales să veniți aici împreună ca gemeni pentru un motiv foarte special, legătura dintre voi doi este foarte specială”.

„Așadar cunoști motivul pentru care ne-am născut?”

„Oh, da”, zâmbi ea, „dar asta este o altă poveste de descoperit în alt timp, cum se spune. Pentru moment, timpul fiind scurt, trebuie să-l ducem pe Owen înapoi

unde este nevoie de el. Ai puterea să oprești Umbra învingând, Owen. Ai reușit să-ți dezvolți singur, fără ajutor, așa cum trebuie pentru a fi autentică, o abilitate pe care foarte puțini oameni au reușit să o învețe în atât de puțin timp”.

„Este lumina aurie”, zise Sean, zâmbind larg.

„Ce lumină aurie? Despre ce vorbiți, nu am descoperit nimic de ani, am rămas blocat la același nivel de magie de zeci de ani și îmi e rușine să spun că am muncit din greu fără nici un rezultat. Oricum, tot nu înțeleg de ce nu alungi umbra de pe fața pământului tu însăși. Ești cea mai capabilă la urma urmei”.

„Dacă aș distruge umbra ar fi ca și cum mi-aș distruge partea stângă a corpului pentru a lăsa să trăiască dreapta, este imposibil. Dincolo de asta, fără Umbră nu ar mai exista jocul alb – negru, doar că uneori își depășește granițele datorită ambiției care o guvernează. Umbra nu poate și nu trebuie să fie distrusă acum, poate fi doar învinsă. Ai puterea, energia necesară să înfrângi această Umbră anume”.

„Sunt mai multe Umbre?”

„Mai multe manifestări ale ei, da”.

„Ce este energia care o poate înfrânge?”

„Este lumina aurie, tocmai ți-am zis”, sări Sean entuziasmat.

„Ce lumină aurie?”

„Da, lumina aurie, un tip foarte fin de frecvență, foarte apropiată de ceea ce suntem. Este cunoscută sub multe denumiri, una care cred eu că este cea mai dragută este iubirea necondiționată. Iubirea cu I”.

Owen se simți puțin dezamăgit. Se găseau la sfârșitul lumii așa cum o știau ei, energiile schimbându-se mai repede decât putea gândi și Gardianul vine să îi vorbească de dragoste.

„Păcat că înțelepciunea nu vine ca parte din asta”, îi zise ea făcându-i cu ochiul.

Owen clipi cu ambii ochi și văzu fluxul auriu care îi ieșea din mâini și plutea până la Sean. Când deveni conștient de asta, fluxul se opri.

„Lumina aurie?” zise, privindu-și mâinile acum goale.

„Lumina aurie”, răspunse Gardianul.

Sean își privi mâinile și le frecă una de alta, apoi le ținu spre exterior proiectând un flux de energie aurie spre fratele lui.

Owen se feri, dar energia îl urmări și îl cuprinse. Energia era pură, nepoluată și puternică. Acum știa că vor înfrânge umbra.

„Unul dintre sulfetele tale pereche are nevoie de ajutorul tău, Owen”, zise Gardianul.

Owen se uită la Sean apoi la bătrâna doamnă, se referea la Jennifer, știa că se referise la Jennifer dar nu știa cum s-o localizeze.

„Va fi în apropierea Medalionului, va fi aproape de Aeoife”.

Owen nu voia să-și părăsească fratele, dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură urâtă, fratele lui ar fi rămas neprotejat, nu-l putea părăsi.

„Nu îți face griji pentru Sean, avem o mică excursie de făcut, cineva îl așteaptă într-un mic sătuc din apropiere”.

„Oh, nu,” zise Owen ridicându-se în picioare de data asta, „nu te vei amesteca în viețile amândurora, nu-mi pasă dacă ești Gardianul sau nu”.

„Sunt aici să veghez asupra lui cât timp tu îți rezolvi problemele, odată ce te vei întoarce, dacă te vei întoarce, eu voi pleca. Dacă dai greș nu pot permite ca Sean și sufletul lui pereche să piară”.

Owen fu luat prin surprindere de asta. Nu văzuse eșecul ca un posibil viitor.

„Viitorul nu este încă scris”, zise Gardianul. Owen știu că trebuie să plece să o găsească pe Jennifer.

Capitolul 19

Un cutremur scutură Skerries. Pescărușii zburară, țipând, în aer, pescarii se opriră din împletitul plaselor, Rossini se țină de toiag cu amândouă mâinile.

Aeoife privi spre cer, o umbră neagră îl străbătu.

„Răul ne urmărește”, zise ea, „trebuie să ieșim din oraș, vom trezi plaja, nord, acolo este o mică enclavă unde putem aștepta”.

„Da”, răspunse Rossini, nu era o idee prea bună să faci față unei provocări într-o zonă construită, iar Medalionul îl trăgea, un mag important era pe cale să îl pretindă.

Marea era grea, amenințătoare. Mergând pe plajă spre nor, departe de oraș, cerul începu să se întunece, amenințător. Se așezară pe o piatră în așteptare.

„Este aici”, zise privind lumina care începea să crească în interiorul cristalului. Dar magul era în afara vederii, nu era gata, așteptând ceva.

„Totul la vremea lui”, zise Aeoife.

„Poate fi periculos, Aeoife. Poate ar fi o idee bună dacă ai căuta un refugiu, sau măcar să ieși din calea atacului”.

„Ah, nu, nu aș pierde asta pentru nimic în lume”, răspunse zâmbind.

Rossini se simțea vulnerabil cu Aeoife acolo. Provocatorul putea forate bine să o atace pe femeie pentru a-l slăbi pe el. Slab, gândi, devenise slab permițându-și să se îndrăgostească de o vrăjitoare. Probabil că acesta fusese planul tot timpul, planul lui Owen, și el nu realizase asta.

Nu, încă putea avea încredere în instinctele lui, nu îl trădaseră niciodată, niciodată. Aeoife era inofensivă, nu făcea parte din nici un plan. Nu conta. Dacă voia să rămână era alegerea ei, dacă nu o va putea proteja pe durata luptei atunci nu merita titlul pe care îl purta.

Aeoife își bătu genunchii și își strânse mai bine șalul în jurul umerilor, părea îngrijorată.

Se auzeau pași pe nisip, o mică cioară, magi, magi ai Umbrei, se apropiau.

„Nu-mi vine să cred”, zise Rossini, „doar nu se așteaptă să activeze Medalionul toți deodată, ar fi de nedescris, nu sunt atât de puternici”.

„Nu poate încă, nu până va ajunge aici al Treisprezecelea Mag”.

„Al Treisprezecelea Mag? Vorbești despre Cei Treisprezece Magi?”

„Da”, răspunse Aeoife, privind cu speranță la mulțimea care se apropia, încercând să le deslușească trăsăturile, pentru a afla cine era acolo.

„Stellar?”

„Bună, Rossini, este bine să te întâlnesc din nou după toți acești ani”.

„Ce s-a întâmplat cu tine?” întrebă luând o poziție defensivă în fața lui Aeoife, un detaliu pe care aceasta îl găsi foarte afectuos.

„Oh, nimic care să nu poată fi reparat”, răspunse Stellar, „Aeoife”, adăugă privind înapoi la Rossini.

„Stellar”, dădu din cap Aeoife.

„Vă cunoașteți?”

„Oh, da, am avut un lung drum”.

„Aeoife, spune-mi, te rog, că nu ești Al Treisprezecelea Mag”, zise Rossini privind înapoi la vrăjitoarea ce arăta neajutorată din spatele lui.

„Eu, al Treisprezecelea Mag? Oh, nu, nu eu”, îi răspunse râzând.

Owen se materializă la câțiva metri de Stellar.

„Owen?”, zise Rossini, dezvăluindu-i apariția tânărului.

Stellar se întoarse, opri și returnă suflul energetic emis de Owen aruncându-l înapoi.

„Nu Owen”, declară Rossini pe când acesta zbură pe lângă lovindu-se de pietre.

Vino.

Ordinul venise de la Stellar și îl animă pe Owen. Se ridică de jos și porni spre Stellar, care îl apucă de guler și îl trase în fața ei. Stellar se uită la Aeofe, Aeofe dădu din cap și lăsa să treacă. Vocea veni, era dulce, era inocentă și cânta:

„Și noapte a acoperit pământul
Ca o mantie de dantelă întunecată.

Nici o speranță,

Nici o bucurie,

Numai frică și disperare”

Cu toții priviră în sus, era Jennifer deasupra pietrelor, purta căști pe urechi și dansa pe o muzică invizibilă, cânta cu ochii închiși:

„Numai frică și disperare,

O mie de nopți și nici o zi,

Numai frică și disperare,

Da, da, numai frică și disperare...”

Dansa și pe măsură ce dansa întunericul cobora peste ei.

„Ia-mă de mână,

Îți voi arăta calea

Afară din întuneric

Urmează-mi pașii

Da, urmează-mi pașii...”

Deschise ochii și sări jos, aterizând lângă Rossini, se întinse și îi luă Medalionul.

„Al meu”, zise zâmbind ca o pisică de Cheshire.

Rossini rămase înmărmurit. Nu putea înțelege ce tocmai se întâmplase. În toată istoria Consiliului nu existase nimeni care pur și simplu să meargă la Păstrătorul Medalionului și să i-l ia pur și simplu, nu era posibil.

Ținu Medalionul în față și gheara de aur se deschise eliberând cristalul. Îl luă în mâini și îl ridică, acesta începu să strălucească, luminându-le fețele auriu ca soarele.

Magii Umbrei ingenuncheară înaintea lui, înaintea ei, Stellar făcându-l pe Owen să facă același lucru. Apoi se ridicară și formară un cerc în jurul ei.

„Bine ai revenit Joitan. A fost o lungă perioadă”.

Jennifer îi zâmbi lui Stellar.

„Stelar, cea mai dragă, curând, foarte curând”.

Vocea era o voce de bărbat, nu era a lui Jennifer deși vorbea prin ea.

„Joitan? Joitan mi-a luat Medalionul? Dar nu este mai mult decât un vierme, un nevolnic, un laș fără coloană vertebrală. Unde a învățat să împrumute atât de bine încât să umble nedetectat în corpul unei femei? Ce fel de magie e asta?”

„Ține-te deoparte, Rossini, dacă vrei să-ți păstrezi viața”, era Jennifer. Era vocea lui Jennifer.

Rossini ascultă de Păstrătorul Medalionului, trebuia să îl asculte, nu avea altă alegere decât să asculte.

O sferă largă începu să crească în jurul cristalului emanând din el. O rază de lumină veni din el spre capul lui Jennifer, apoi spre capetele celorlalți magi care erau în jurul ei. Norii începură să se miște înapoi, ziua începu

din nou, apoi ziua dinainte, plantele deveniră mai tinere, luna își grăbea trecerea cu fiecare noapte.

Apoi se opriră. Era în timpul zilei, o tânără fată mergea spre casă, două străzi mai sus de șosea o aștepta un bărbat care avea să devină iubitul ei.

„NU!” urlă Stellar, încercând să apuce sfera.

Jennifer o privi și Stellar căzu inconștientă la pământ, trăgându-l pe Owen după ea. Jennifer se lăsă asupra ei verificându-i inima. Într-o secundă ea nu va mai fi, mama sa va trăi din nou, viețile lui Owen și Sean ar reveni la normal.

„Jennifer, iubire, nu face asta”.

Sfera clipi, Jennifer privi în jur surprinsă.

„Mami, am crezut că tu...”

Magii Umbrei care rămăseseră încercară să ia Medalionul, dar îi împinse deoparte, câțiva metri mai încolo.

„Da, nu mai sunt în lumea asta, dar încă trăiesc”.

Esther păși alături de fiica sa, era o lumină care emana din ea, era strălucitoare, frumoasă.

„Este un truc”, zise Jennifer plângând de durere, privind în jur spre magii rămași, Owen, Aeofe și Rossini, dar nu era nici o putere venind de la ei, nici o intenție rea.

Singura creatură întunecată era ea însăși.

„Nici un truc, folosește-ți inima, Jennifer, ea mă va recunoaște”.

Jennifer o simți pe mama sa și primi toată iubirea din lume. Căzu în genunchi, cu lacrimile inundându-i obraji.

„Mami, îmi pare atât de rău pentru toate astea, este numai vina mea. Sunt al Treisprezecelea lor Mag, sunt rea, îmi amintesc viețile anterioare, am făcut lucruri teribile, teribile”.

„Ucigându-mi fata nu va schimba asta, cel întunecat pur și simplu se va naște din nou”.

„Nu sunt fiica ta, doar ți-am folosit pântecul”.

„Jennifer, ascultă-mă, tu ești fiica mea, dacă faci asta Heather nu va mai exista”.

„Dar tu vei trăi”.

„Mi-am trăit viața, am fost foarte fericită, te-am avut pe tine. Este un copilăș micuț, viața ei nu a început încă”.

„Nu pot... nu pot trăi fără tine, mamă, nu îți pot avea moartea în inimă”.

„Este ordinea firească a lucrurilor, ca mamele să moară înaintea copiilor lor, Jennifer. Dacă vei face lucrul acesta îmi vei sfâșia inima. Da, voi trăi, dar voi fi cea mai nefericită ființă de pe suprafața pământului. Nu-mi răpi fericirea pe care am cunoscut-o cu tine și cu micuța Heather”.

„Nu contează ce am făcut în trecut, avem posibilitatea să facem alegerile pentru viitor”, era Owen cu fața în lacrimi. O lumină aurie îl înconjură, o strălucitoare, frumoasă lumină. Aeoife strălucea la fel și în interiorul pieptului lui Rossini era aceeași lumină sclipind, crescând încet.

„Schimbarea trecutului pentru că vrei să eviți durerea va cauza mai multă durere celor pe care îi iubești. Celor care te iubesc”.

Jennifer se întinse și atinse lumina care îl înconjură pe Owen, mâna ei fu instantaneu acoperită cu ea, înlăturând vârtejurile întunecate care o acoperiseră din cap până în picioare.

„Ce este asta?”

„Ce este ce?”

„Nu o poți vedea?”

Owen se privi dar nu văzu nimic.

„Iubire necondiționată”, zise Aeoife zâmbind.

Jennifer atinse pieptul lui Owen și lăsă lumina să o umple.

Deodată lucrurile deveniră mai clare, deodată ea știu că ceea ce crezuse ea că e corect fusese tot timpul planul Umbrei. O făcuseră să învețe magia prin furie, durere, frică, de asta voia să facă asta,

„Pot vedea viitorul”, zise Jennifer.

„Ce vezi?”

„Nu este clar, este cețos, totul confuz”.

„O dată ce iei o decizie viitorul poate fi scris”.

Liniștea domnea peste micul grup de oameni din jurul ei. Trebuia să se decidă, trebuia să ia o hotărâre. În interiorul ei Joitan se străduia să supraviețuiască, să rămână întreg, dar lumina aurie îl copleșea și pe el, încercă să îi ucidă trupul lui Jennifer, să îl dezintegreze. Dar era prea târziu, Jennifer era acum adevăratul al Treisprezecelea Mag, devenise prea puternică pentru voința lui. Era, după toate acestea, nimic altceva decât o amintire. O amintire dintr-o viață anterioară.

Jennifer luă amintirea și o puse acolo unde își avea locul, în trecut.

„Cred că e timpul să ne întoarcem acum”, zise și norii începură să se miște înainte din nou cu o viteză incredibilă, soarele începu să apună la vest încă o dată, iar și iar, luna trecu și ea urmată de stele.

Umbra și Owen stăteau într-un cerc în jurul celui de-al Treisprezecelea Mag, împărțindu-i puterea, împărtășindu-i nou Lumină.

Întunericul dispăruse.

Jennifer coborî cristalul, sfera dispărând. Ridică din nisip suportul și plasă cristalul la locul lui. Apoi merse spre Rossini și îi înmână toiagul.

Rossini îl privi ca și cum nu mai văzuse niciodată Medalionul, apoi îl privi pe Owen.

„Păstrează-l, nu am nevoie de el”, îi răspunse acesta la întrebarea nerostită.

Planul original al lui Owen ajunsese la finalul corect, căci presupusese că Jennifer va deveni un mag vrăjitor și va înmâna Medalionul altcuiva, sperase ce e drept că acel altcineva să fie el. Acum putea fi el, dar nu mai dorea. Acum știa că puterea din el era mai puternică decât a lui Rossini, ar fi putut avea Medalionul dar nu mai era necesar. Avea lumea la degetul lui mic, putea face orice și-ar fi dorit, nu era încă maestru în cele două arte, dar în timp și cu perseverență ar putea deveni mai puternic decât orice mag sau vrăjitor. Ar fi de amândouă.

Jennifer privi în jur cu speranță.

„A plecat, draga mea,” zise Aeofe, „mămica ta s-a întors acolo unde îi este locul”.

Jennifer își șterse ochii și privi undeva unde niciunul dintre cei prezenți nu putea vedea.

„E timpul pentru o ceașcă bună de ceai, aș zice”, continuă Aeofe, copsese o prăjitură de dimineață pentru ocazia aceea.

„Vom veni de îndată, mergeți înainte”, zise Jennifer, luându-l pe Owen de mână și mergând la pietrele pe care Rossini și Aeofe stătuseră câteva minute mai devreme.

Se așezară și priviră mica mulțime îndepărtându-se. Magii mergeau deoparte vorbind ca și când nu s-ar mai fi văzut niciodată.

Owen și Jennifer se priviră, erau atât de multe cuvinte nerostite, atâtea gânduri în mințile lor. Jennifer nu va mai fi niciodată la fel, niciodată nu va mai fi o muritoare inocentă. Era un mag, un mag vechi, unul de

la începuturi. Amintirile și abilitățile mergeau înapoi cu mii de ani mai mult decât Owen sau Rossini, își aminti lupta lui Rossini, fusese bună. Cea mai bună.

Despărțindu-se de Medalion în mod voluntar pentru prima dată și permițându-i lui Rossini să îl aibă fusese cea mai grea decizie pe care o luase în întreaga sa existență. Acum Medalionul nu mai prezenta nici o atracție, părea mai degrabă o jucărie.

„Nu sunt sigură dacă schimbarea naturii lor a fost un lucru bun sau rău, Owen”, zise Jennifer, privind după magii umbrei care se depărtau tot mai mult.

„Asta a fost doar o mică bătălie în războiul dintre bine și rău, nu cred că este rău că le-ai dat Lumină, o pot elimina oricând dacă asta doresc”.

Avea dreptate. Simți marea, era ocupată, era largă și îi simți spiritul extinzându-se prin întreaga lume. Era magia vrăjitorilor, moștenirea lui Owen.

Se ținură de mâini și priviră marea.

„Haide, avem o viață de reluat,” îi zise Owen sărutând-o pe frunte.

„Dar mămica a plecat”.

„Nu cred că a plecat prea departe”.

„Nu, dar este într-o lume la care nu am acces. Nu pot merge unde este ea. Nu o mai pot îmbrățișa, nu-i mai pot vorbi. Niciodată nu voi mai putea”.

Era adevărat, o dată ce un mag alegea calea imortalității, nu mai putea intra pe tărâmul morții. Știa că era un spațiu dintre vieți, altă dimensiune, dar o dimensiune care le era interzisă celor care aleseseră calea păstrării integrității corporale.

„I-am spus lui Harry că Heather este a ta”.

„De ce ai făcut asta?”

„Am vrut să-l bucur, am crezut că nu-l voi mai vedea, iar Heather nu ar mai fi existat”.

Owen privi în jos la picioare. Ridică o pietricică și o aruncă în mare.

„Îmi place ideea, ca Heather să fie a ta”, mai zise ea și roși din cap până în picioare, „dar acum Sean s-a întors și poate vrea să o recunoască el. Unde este Sean, apropo?”

„Oh, l-am dus la casa mea din Brazilia, a decis să stea acolo o vreme. Are nevoie să trăiască pe pământ, să învețe să trăiască aici și să învețe să devină un mag. Poți spune că este celălalt copil adoptat”.

Râseră. Jennifer era bucuroasă. Era confuză. Încă îl iubea pe Sean, întotdeauna o va face, dar Owen era adevărata ei iubire. El fusese cel pe care îl văzuse în ochii minții ei de copil, nu Sean.

„Ce vom face acum, Owen?”

„Ce vezi?”

„Văd război și foamete. Văd distrugere, devastare, poluare și suferință, mare suferință. Mai văd bucurie, râsete, victorie pentru rasa umană, convenții de pace care se respectă. Văd tehnologie pe care nu ne-o putem imagina că există. Văd mai mulți oameni care vin să întărească și să emancipeze umanitatea. Văd oameni elevând dincolo de orice putem concepe. Îi văd pe Cei Vechi făcându-se cunoscuți umanității. Văd ființe de pe alte planete venind să ne întâlnească, unii cu prietenie, alții fără”.

„Dar noi? Ce se va întâmpla cu noi?”

Jennifer îl privi în ochi și se concentrează. Începu să roșească din nou, repede căută în lume o vrajă care să o oprească roșeața să îi ajungă pe față, dar până să o găsească era prea târziu, era roșie ca o sfeclă. Apoi fu bucuroasă pentru că jena pe care o simțea nu era de mii de ani vechime, era Jennifer, o făcea să se simtă ea însăși.

„Ești bine? Arăți un pic cam roșie, trebuie să fie de la stres”, Owen o ajută să se ridice, „să mergem la ceașca de ceai de care vorbea Aeoife, te va face să te simți mai bine”.

Tânăra ascunse un zâmbet, „da, să mergem”.

CUPRINS

Capitolul 1.....	2
Capitolul 2.....	14
Capitolul 3.....	25
Capitolul 4.....	34
Capitolul 5.....	41
Capitolul 6.....	57
Capitolul 7.....	77
Capitolul 8.....	100
Capitolul 9.....	109
Capitolul 10.....	118
Capitolul 11.....	135
Capitolul 12.....	151
Capitolul 13.....	174
Capitolul 14.....	183
Capitolul 15.....	191
Capitolul 16.....	202
Capitolul 17.....	213
Capitolul 18.....	226
Capitolul 19.....	237